20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1930 ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡ. 163

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟγΡΑΦΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΦΙΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

Ἡ μεγαλυτέρα ἐγγύησις τοῦ στερεοῦ, ὡραίου, μοδέρνου καὶ ἐκτάκτως καλλιτεχνικοῦ ἐπίπλου, μεγάλης ἀξίας εἰς χαμηλὴν τιμὴν εἶναι τὸ σῆμα:

ΨΑΛΤΗ

Εἰς τὰς αἰθούσας τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων ἐπίπλων τῆς Ἀνατολῆς, ἐκτίθενται πλήρεις συλλογαὶ δι' οἱονδήποτε εἶδος ἐπιπλώσεως.

«ΓΚΡΕΚΑ» ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὁμορφαίνει καὶ ἀσπρίζει τὰ δόντια. Διαλύει τὰς ἐπὶ τῶν ὀδόντων ξένας οὐσίας καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος καὶ προσέξατε τὴν κτηθεῖσαν μαργαρώδη στιλπνότητα ἐκ τῆς χρήσεως. Ἐν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Διαρκὴς παρακαταθήκη
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
Εὐριπίδου 4

206

EAU DE COLOGNE REIN

UNE ATMOSPHERE DE PRINTEMPS ET DE JEUNESSE
CHAQUE GOUTTE EST UN BOUQUET PARFUME

L·T·PIVER
PARIS

ΤΡΕΠΑΡΣΟΙ
ΕΙΣ ΔΙΨΚΙΑ, ΧΑΠΙ
Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς φιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμακολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.
Ἀντιπρόσωποι
Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιά.
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγου κ. Φωτίου Μοσχούλα, Ἀθῆναι, 8, Ὁδὸς Σ... ραιῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη

EXOMEN

τόσο ὡραίαν καὶ πλουσίαν συλλογὴν μοντέλλων ὥστε ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΕΝΑ ΝΟΕΜΒΡΙΑΝΟ ΔΕΙΛΙΝΟ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ...

Τὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ.

Τί μ' ἔφερε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ; Κάτι ἀσήμαντο· μιὰ πληροφορία ποῦθελα νὰ ζητήσω, μιὰ γνώμη, μιὰ ἐρώτησι, κάτι τέλος πάντων ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σπουδαιότητα, κανένα ἐνδιαφέρον. Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο «κάτι» στάθηκε ἀφορμὴ νὰ περάσω ἕνα ὁλόκληρο δειλινὸ μὲ τὸν ποιητή, κουβεντιάζοντας γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, μοῦδωσε τὴν εὐχαρίστηση νὰ ζήσω λίγες ὧρες στὴν ἴδια μ' αὐτὸν ἀτμόσφαιρα, μοῦδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ μάθω τόσες *intimes* σκέψεις καὶ γνῶμες του. . .

Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε μικρὸ πρᾶγμα οὔτε κάτι ποὺ θἄπρεπε νὰ τ' ἀφήσῃ κανένας νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητο. Καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμα, ὅσοι γνωρίζουν τὸν Παλαμᾶ, ξέρουν τί σημασία μπορεῖ νἄχῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία γιὰ ἕναν ἄνθρωπο. Χωρὶς νἆναι κατὰ βάθος δύστροπος, χωρὶς νἆναι παράξενος κι' ἰδιότροπος, ὁ ποιητὴς ἔχει ἀποκτήσῃ τοὐλάχιστο μιὰ τέτοια φήμη, ἴδια κι' ἀπαράλλακτα δηλαδὴ ὅπως ἀπέκτησε καὶ τὴν φήμη τοῦ δυσκολονόητου, τοῦ ἀπρόσιτου, τοῦ ἀκατάληπτου.

Ὁ Παλαμᾶς ὡς ἄνθρωπος, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα, μ' ὅλη τὴν γλυκύτητα τῆς φυσιογνωμίας του, μ' ὅλη τὴν παιδιάστικη εἰλικρίνεια ποὺ χαρακτηρίζει κάθε πρᾶξι καὶ σκέψι του, νἆναι ὁ «κατσουφιασμένος» συνομιλητής. Ὁ Παλαμᾶς ὡς ποιητὴς μένει πάντα γιὰ τοὺς πολλοὺς τὸ «αἴνιγμα πρὸς λύσιν», ἡ «προσωποποίησι τοῦ συμβολισμοῦ», ὁ ζωντανὸς «γρῖφος».

Κι' ὅμως, πόσο ἀπέχουν ἀπ' τὴν πραγματικότητα κι' ἡ δυὸ αὐτὲς γνώμες! Πόσο διάφορος φαντάζει κι' ὁ ἄνθρωπος κι' ὁ ποιητὴς ὅταν τὸν γνωρίσῃς, ἢ καλλίτερα ὅταν «θ ε λ ή σ ῃ κανένας νὰ τὸν γνωρίσῃ! ...

Καταλαβαίνετε λοιπὸν πόση εὐχαρίστηση μοῦδωσε τὰ ἀναπάντεχο αὐτὸ πέρασμα τοῦ Νοεμβριανοῦ δειλινοῦ. Μὲ δέχτηκε στὸ γραφεῖο του. Θέλετε μήπως μιὰ περιγραφή του; Μ' ὅλη μου τὴν καλὴ διάθεση, νὰ κάτι ποὺ μοῦ εἶνε, ἄν ὄχι ἀκατόρθωτο, φοβερὰ δύσκολο νὰ σᾶς προσφέρω. Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ κανένας, ποιὰ σειρὰ ν' ἀκολουθήσῃ, τί νὰ γράψῃ, ποῦ νὰ τελειώσῃ; Τὸ μάτι δυσκολεύεται τόσο πολὺ νὰ συγκρατήσῃ μιὰν εἰκόνα, ποὺ κάθε προσπάθεια θἄταν μάταιη. Βιβλία, κι' ἄλλα βιβλία, πολλὰ βιβλία, χαρτάκια, κάντρα, καντράκια, καὶ πάλι τὰ ἴδια. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν τόσο πολὺ ἀπορροφήσῃ τὸ κάθε τι μέσα ἐκεῖ ποὺ ἀποτελοῦν, θαρρεῖς, ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ δωματίου, ποὺ δημιουργοῦν μιὰ δική τους ξεχωριστὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ δίνουν μιὰν ἐντύπωση τῆς ψυχῆς τοῦ ποιητῆ. Ἴδια κι' ἀπαράλλακτα καὶ σ' αὐτὴν βρίσκονται στιβαγμένα χιλιάδες αἰσθήματα, χιλιάδες σκέψεις, ποὺ ὁ ἕνας ἔρχεται νὰ δυναμώσῃ τὸν ἄλλον, νὰ τὸν σβύσῃ, νὰ τὸν ἀλλάξῃ. . .

Προσπαθῆστε νὰ βάλετε τάξι στὸ γραφεῖο: καταστρέψατε τὴν ἀτμόσφαιρά του, τὴν ὑποβλητικότητά του, τὴν *intimité* του. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ποιητή. Προσπαθῆστε νὰ ταξινομήσετε τὶς σκέψεις του, τὰ ὄνειρά του, τὶς ἀνησυχίες του: καταστρέψατε τὴν ὕπαρξί του.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα πρέπει νὰ τὰ παίρνῃ κανένας ὅπως τοῦ δίνονται, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ, νὰ τὰ ἐτικετάρῃ, νὰ τὰ συστηματοποιήσῃ. Ἡ τέχνη εἶνε μιὰ ἔννοια ἀφηρημένη, κι' ὁ τεχνίτης πρέπει νὰ ἀφίνεται ἥσυχος νὰ κινῆται μέσα στὸν κόσμο του. Ἀλλοιώτικα κινδυνεύει νὰ γίνῃ γελοῖος ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ ν' ἀναλύσῃ μὲ μαθηματικοὺς ὁρισμοὺς ἢ νὰ ὑπαγάγῃ σὲ κανόνες ἕναν ποιητὴ ἢ τὸ ἔργο του. Τόσο τὸ ἕνα ὅσο καὶ τὸ ἄλλο πρέπει ν' ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς κάτι τὸ σεβαστό, τὸ ἀνεξήγητο, τὸ ἀνερεύνητο. . .

Ἀλλὰ φτάνει· θὰ κινδύνευα, ἄν ἀφινόμουνα στὶς σκέψεις μου, νὰ ξεχαστῶ μέσα σ' αὐτές, στερώντας σας ἀπὸ κάτι ποὺ ἀσφαλῶς εἶνε πολυτιμότερο ἀπ' αὐτές.

Ἄς ξαναγυρίσουμε λοιπὸν πίσω στὴν κουβέντα μας. Μιλώντας, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τοῦ θυμίζω ἕνα στίχο ποὺ κάποτε, μοῦχε πεῖ, προσθέτοντάς μου πὼς εἶνε ἕνας στίχος ἀτέλειωτος. Ὁ στίχος ἐκεῖνος ἔλεγε:

«Τὸ καλοκαῖρι γιασεμιὰ καὶ τὸ χειμῶνα γιούλια. . . »

— Ναί, μοῦ λέει, ἔχω κι' ἕναν ἄλλον τέτοιο στίχο.

Καὶ μὲ φωνὴ σιγανὴ ἀπαγγέλλει:

«Τὸ περιβόλι ἐγὼ ἀγαπῶ ποὺ πάει νὰ γίνῃ δάσος. . . »

— Οἱ στῖχοι αὐτοί, μοῦ προσθέτει σὲ λίγο, μ' ἀρέσουν γιατὶ κρύβουνε μιὰ ὑποβλητικότητα, ποὺ γιὰ μένα εἶνε τὸ κυριώτερο γνώρισμα ἑνὸς πνεύματος. Ὅαν λείψῃ αὐτή, ἡ ποίησις καταντᾷ πιὰ πεζὸς λόγος. . .

— Ναί, ἔχετε δίκηο, μὰ ἴσως αὐτὴ ἡ ὑποβλητικότης ποὺ χαρακτηρίζει τὰ ποιήματά σας νἆναι ἡ αἰτία ποὺ τὰ κάμνει δυσνόητα στὸν κόσμο.

— Κοντεύω νὰ τὸ παραδεχτῶ κι' ἐγώ, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ ποιητής. Ναί, ναί, ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἡ πρώτη αἰτία, γιατί, πιστέψτε με, πὼς σήμερα φτάνει νὰ δῇ κανεὶς κάτω ἀπὸ ἕνα ποίημα τὴν ὑπογραφὴ Παλαμᾶς γιὰ νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ δυσκολονόητο ἢ καὶ γώ δὲν ξέρω τί. Ἔχουν τὴν ἀντίληψι πὼς ὅταν ἐγὼ γράφω πηροῦνε θέλω κουτάλι! Ναί, μὴν γελᾶτε, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς πῶ τοῦ κόσμου τὰ ἀνέκδοτα πάνω σ' αὐ-

Ὁ ποιητὴς στὸ ἄδυτο τοῦ γραφείου του.

τό, μὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω.

Στέκεται λίγο, κατεβάζει τὰ φρύδια του σὰν νὰ θέλῃ νὰ θυμηθῇ κάτι ἢ σὰν ἡ ἀναμνήσεις ποὺ τοῦ πλημμυρίζουν τὸ μυαλό, νὰ τὸν δυσαρεστοῦνε, καὶ σὲ λίγο, ξεσπώντας σ' ἕνα παιδιάστικο, ἀνοιχτόκαρδο γέλοιο, προσθέτει:

— Νά, θὰ σᾶς πῶ κάτι ποὺ θὰ γελάσετε. Ὅπως σᾶς εἶπα, ἐμένα μὲ θεωροῦν ἕναν ἄνθρωπον ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ γράψῃ ἁπλᾶ πράγματα. Αὐτοῦ ἄλλως τε στηρίζεται ὅλη αὐτὴ ἡ παρεξήγησις ποὺ δημιουργήθηκε. Μιὰ φορά, λοιπόν, μὲ ἐπισκέφτηκαν δυὸ κυρίες. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, ὕστερα ἀπ' τὰ συνηθισμένα κομπλιμέντα, ξέφυγε καὶ μοῦπε πώς δὲν μὲ καταλαβαίνει. Δὲν ξέρω γιατί, ἴσως-ἴσως γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, θέλησα νὰ τῆς διαβάσω ἕνα ποίημα μου, δίδοντάς της ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ καταλάβῃ. Καὶ τῆς διάβασα αὐτό:

Ὁ ποιητὴς σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ παίρνοντας ἕνα τόμο πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, τὸν φυλλομέτρησε λίγο καὶ στάθηκε σὲ μιὰ σελίδα:

— Νά, αὐτὸ ἦταν τὸ ποίημα· ἀκοῦστε το:

«Τοῦ λύχνου μου τὸ λάδι σώθηκε
καὶ ξαγρυπνῶ. Τί νύχτα! Ἄστρο κανένα·
στὴν ἄκρη ἀπ' τὸ κρεββάτι μου ἕνα φάντασμα,
κι' ἀπάνω μου δυὸ μάτια καρφωμένα.
Ὁ κόσμος δὲν ὑπάρχει. Ἀπὸ τῆς ἄβυσσος
ρουφήχτηκε τὰ στόματα... Σκοτάδια!
Μόνο δυὸ μάτια ὑπάρχουνε στ' ἀνύπαρκτα,
δυὸ μάτια μοναχὰ γιομίζουν τ' ἄδεια...
Μόνο δυὸ μάτια στὰ σκοτάδια φέγγουνε·
ὅλα κοιμοῦνται, χάνονται, ὅλα σβοῦνε,
μόνο δυὸ μάτια μὲ κυττάζουν ἄγρυπνα,
δὲν κλείσανε, ποτὲ δὲ θὰ κλεισοῦνε...».

— Ξέρετε λοιπὸν τί γίνηκε; ἐξακολουθεῖ ὁ ποιητής. Μόλις τέλειωσε τὸ διάβασμα, ἡ κυρία γυρνᾷ καὶ μοῦ λέει: «Τί ἐννοεῖτε, κύριε Παλαμᾶ;» Ἐμένα μὲ περιέλουσε κρύος ἱδρώς. Τὴν ἀπάντηση αὐτὴ ἀσφαλῶς δὲν τὴν περίμενα. . .

Κατεβάζει λίγο τὰ φρύδια του, καὶ σὲ λίγο: — Ἀλλὰ τί τὰ θέτε... εἴπαμε: Παλαμᾶς ἴσον μὲ γρίφος, ἔστω κι' ἂν μιλᾶ γιὰ δυὸ μάτια. . . Τὸ ἴδιο ἄλλως τε γίνεται πάντα. Μήπως δὲν στάθηκε τὸ ἴδιο μὲ τὴν γλῶσσα; Ὁ Ψυχάρης, γιατὶ κάποτε εἶχα τὴν «ἀνοησία» νὰ γράψω «αἴσθημα» ἀντὶ «αἴσθημα», μοῦγραψε πώς θὰ-γίνω ὁ. . . χασάπης τῆς γλώσσας. Μὲ κατηγόρησε σὰν καταστροφέα, κι' ἄξιο ἐσχάτης προδοσίας — σὰν καλὴ ὥρα τόν. . . Πάγκαλο!

— Καὶ μιὰ ποὺ θίξαμε τὸ ζήτημα αὐτό, τὸν ρωτῶ, ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη σας;...

— Ἡ γνώμη; Μὰ τὴν εἶπα τόσες καὶ τόσες φορές. Ἡ γλῶσσα εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ μὲ τοὺς κανόνας ἑνὸς γλωσσάριου. Ὑπάρχουνε δυὸ γλῶσσες: αὐτὴ ποὺ μιλᾶμε, κι' αὐτὴ ποὺ γράφουμε. Τὸ γεγονὸς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ «γεγονότο», οὔτε τὸ τωόντι «τωόντο», γιατὶ ἔτσι τὸ θέλουμε. Αὐτὰ γιὰ μένα εἶνε τέρατα· τίποτε ἄλλο. Καὶ δὲν χρειάζεται νἆναι κανένας γλωσσολόγος, οὔτε καθηγητής, γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃ. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἔχει μέσα του τὴν ἁρμονία τῆς γλώσσας, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπαναστατῇ ἀκούγοντάς τα. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὴν μανία τους ν' ἀλλάζουν τὰ κύρια ὀνόματα. Αὐτὰ πρέπει νὰ μένουν ὅπως εἶνε, κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ καθένα τους κρύβει μέσα του καὶ μιὰ ψυχολογία.

Δὲν μπορεῖς νὰ πῇς τὴν Ἑλένη, Λενιώ: χάνει ἀμέσως τὴν παραστατικότητά του, τὴν ἀτμόσφαιρά του, τὴν ψυχολογία του. . . Αὐτὸ εἶνε ὅλο. . . ».

Ὄξω σκοτείνιασε ἀρκετά, καὶ μέσα στὸ γραφεῖο ὅλες ἐκεῖνες ἡ ἄψυχες στίβες τῶν βιβλίων ἀρχίζουν νὰ παίρνουν παράξενα σχήματα μέσ' στὸ σύθαμπο τοῦ δειλινοῦ. Ὁ ποιητὴς ἀφίνει τὸ βλέμμα του νὰ ξεκουραστῇ λίγο στὸ μικροῦλι κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ ποὺ ξεχωρίζει ἀνάμεσα ἀπ' τὸ παράθυρό του. Πόσα πράγματα δὲν θἄθελα ἀκόμα νὰ τοῦ πῶ, καὶ πιὸ πολύ, πόσα πράγματα δὲν θἄθελα ν' ἀκούσω. . . Σκέφτομαι ὅμως πώς δὲν θἄταν εὐγενικὸ νὰ τὸν κουράσω παραπάνω. Τοῦ ὑποβάλω μόνο τὴν παρακλησί μου γιὰ μιὰ καινούρια μου ἐπισκεψι, καὶ σηκώνουμαι νὰ φύγω. Σπρώχνω ἀπρόσεκτα μιὰ στίβα βιβλία.

— Εἴδατε: εἴδατε! μοῦ λέει, ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει θέσις οὔτε νὰ κινῆς κανείς. . . Ἐρείπια ἐπὶ ἐρειπίων. . .

— Τί ἐννοεῖτε; τὸν ρωτῶ.

Κι' ὁ ποιητὴς σουφρώνει τὰ φρύδια του, μὲ κυττάζει, καὶ σὰν νὰ θυμάται τὴν ἐρώτηση τῆς κυρίας, ξεσπᾷ σὲ γέλιο. . .

— Αὐτὸ ποὺ δὲν κατάλαβε ἡ κυρία, μοῦ ἀπαντᾷ, ἀποχαιρετώντας με. . .

Νάσης Νίκλας

Τὸ τελευταῖο παράτολμο ταξίδι τοῦ Μπελλόντ καὶ τοῦ Κόστ, ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπετέλεσε ἀσφαλῶς, ἕνα νέο καὶ σημαντικὸ βῆμα γιὰ τὴν τελειωτικὴ κατάκτηση τοῦ ἀέρος. Δὲν ἔλυσε ὅμως τὸ ζήτημα τῆς ταχτικῆς ἐμπορικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Ἠπείρων. Ὑπῆρξεν, ἁπλούστατα, μιὰ ἡρωϊκὴ πράξη δυὸ ἀεροπόρων, καὶ τίποτα παραπάνω. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ Κόστ ἔκαμε, τώρα τελευταία, τὴν ἑξῆς ἐπίσημη δήλωση:

—"Οταν οἱ ὑπερωκεάνειοι ἐναέριοι δρόμοι θὰ ἔχουν καθιερωθῇ γιὰ τὸ ἐμπόριο, δὲν θὰ διανύωνται πιὰ ὅπως διανύσαμε ἐμεῖς τὴν ἀπόσταση ἀπ' τὸ Παρίσι στὴ Νέα Ὑόρκη: Θἄχουν σταθμούς. Οἱ σταθμοὶ αὐτοὶ θὰ μπορῇ νὰ γίνωνται πάνω σὲ νησιά, ἢ καὶ πάνω σὲ πλωτὰ ἀεροδρόμια, σὰν κι' αὐτὰ ποὺ κατασκευάζωνται τώρα στὴν Ἀμερική. Γιατὶ μόνον ὅταν θὰ μπορῇ ν' ἀναγεώνῃ τὴν προμήθειά του στὸ δρόμο, θὰ μπορῇ ἕνα ἀεροπλάνο νὰ κουβαλῇ τέτοια ποσότητα ἐμπορεύματος, ὥστε νὰ τοῦ περισσεύῃ καὶ κάποιο κέρδος. . . .

Καὶ πράγματι.

Τὸ πέταγμα πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανό, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανένας πὼς εἶναι «ἀφ' ἑαυτοῦ» ἐπικίνδυνο. Εἶναι ἐπικίνδυνο μόνο καὶ μόνο γιατὶ γίνεται «δίχως ἀνάσα», δίχως νὰ μπορῇ ὁ ἀεροπόρος, στὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, ν' ἀνανεώσῃ τῆς προμήθειές του, νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ μοτὲρ του, νὰ φερθῇ ἀνάλογα μὲ τὶς ἀπότομες μετεωρολογικὲς μεταβολές.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δέβαια τρέφουν μεγάλη πίστη στὸ μέλλον τῆς ἀεροπορίας. Αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει καὶ μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξώδεψαν δεκατρία δισεκατομμύρια φράγκα, ἕως τώρα, σὲ ἀεροπορικὲς ἐπιχειρήσεις! Πῶς ὅμως νὰ ἐμπιστευτοῦν σὲ μιὰν ἑταιρεία ἀεροπορικῆς ὑπερωκεανείου συγκοινωνίας,—ἐὰν τυχὸν τολμοῦσε νὰ συσταθῇ μιὰ τέτοια δίχως σταθμοὺς —ἀφοῦ, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀποδειγμένο, πὼς, γιὰ νὰ μπορῇ ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ πρόκειται νὰ διανύσῃ «μονορροῦφι» μιὰν ἀπόσταση 7.000 ἢ 8.000 χιλιομέτρων, νὰ μεταφέρῃ φορτίο τέτοιου βάρους, ὥστε νὰ ἐγαίνῃ ἕνα ἐμπορικὸ κέρδος, θὰ χρειαζόταν νὰ γίνῃ ἕνα θαῦμα μηχανικῆς;...

Γιατί, ἕως ὅτου ἐφευρεθῇ κανένα νέο ὑγρὸ πολὺ ἐλαφρότερο ἀπ' τὴ μπενζίνα, τὸ βάρος τῆς ποιότητος τῆς μπενζίνας ποὺ θὰ εἶναι ἀναγκασμένο νὰ μεταφέρῃ ἕνα ἀεροπλάνο, ἀποκλείῃ τὴν μεταφορὰ ἄλλου φορτίου!

Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, πιοτὰ μιὰ μόνο λύσις: Νὰ κατασκευαστοῦν διάμεσοι σταθμοί, τὰ ὀνομαζόμενα ἀεροδρόμια.

Ἡ κατασκευὴ τέτοιων πλωτῶν κολώνων μᾶς φαίνεται τώρα σὰν ὄνειρο, σὰν ὀφσάιδ. Καὶ ὅμως. . . .

Ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Ἐδουάρδος Ἀρμστρογκ, κατασκευάζει τὸ πρῶτο τέτοιο τὸ ἀεροδρόμιο—ἢ μᾶλλον σηντρόμ, ὅπως τὸ ὀνομάζει!. . . .

Ὁ Ἄρμστρογκ προχώρησε μάλιστα καὶ περισσότερο: δὲν θ' ἀρκεστῇ στὴν κατασκευὴ ἑνὸς μόνο τέτοιου ἀεροδρομίου· θὰ κατασκευάσῃ ὀχτώ, γιατὶ τόσα πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀτλαντικοῦ—σὲ ἀπόσταση 550 χιλιομέτρων τὸνα ἀπ' τἀλλο—γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ «ἀνοίξῃ» ὁ ἀεροπορικὸς δρόμος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς!

***

Εἶναι τώρα δεκαπέντε χρόνια ποὺ ὁ Ἄρμστρογκ, —μηχανικὸς—σύμβουλος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἰδικοποιημένος στὴν ἀεροναυτικὴ—πρωτοσκέφθηκε νὰ συνδέσῃ τὸν Νέο καὶ τὸν Παληὸ Κόσμο μὲ πλωτὰ ἀεροδρόμια. Κι' ἔτσι, προβάλνει τώρα στὴν κατασκευὴ τοῦ πρώτου του «σηντρόμ», ὕστερ' ἀπὸ πολλὴ μελέτη. . . .

Τί ἀκριβῶς εἶναι εἶναι ὅμως τὸ «σηντρόμ»;

Τὸ «σηντρόμ» ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μεγάλη γέφυρα—πλατφόρμ, ποὺ ἐκτείνεται σὲ ἀπόσταση τὸ ὕψος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ ποὺ εἶναι δεμένη ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τῆς μονάχα, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῇ «ν' ἀκολουθῇ τὴ διεύθυνση τοῦ ἀέρος». Τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος της, φυσικά, ἔχουν ὑπολογισθῆ ἔτσι ὥστε νἄναι ἀρκετὰ μεγάλα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προσγειοῦνται καὶ ν' ἀπογειοῦνται τὰ μεγαλείτερα ἀεροπλάνα.

Τὸ σύνολο αὐτὸ στερεώνεται πάνω σὲ ἕνα σωρὸ στύλους, κατασκευασμένους ἔτσι, ὥστε νὰ μποροῦν τὰ κύματα νὰ κυλοῦν ἀνάμεσά τους, χωρὶς νὰ σταθοῦν ἐμπόδιο σὲ αὐτούς. Ἔτσι, τὸ σύνολο τῶν στύλων αὐτῶν βρίσκωνται διάφορα «κέντρα ἀντιστάσεως», γιὰ νὰ μποροῦν τὰ «σηντρόμ» νὰ μὴ δυθίζωνται.

Ἐννοεῖται ὅτι στὴς τοποθεσίες τῶν ὀχτὼ αὐτῶν «σηντρόμ» θὰ ὑπάρχουν ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερες θύελλες καὶ ρεύματα ἀέρος.

Ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ πειράματα, ὁ Ἄρμστρογκ ἵδρυσε στὰ 1926, τὴν «Ἑταιρεία πρὸς ἀνάπτυξη τῶν σηντρόμ Ἄρμστρογκ», τῆς ὁποίας μοναδικὸς σκοπὸς ἦταν ν' ἀποδείξῃ τὴ δυνατότητα τῆς κατασκευῆς τῶν πλωτῶν αὐτῶν νησιῶν. Καί, στὰ 1928, ἵδρυσε τὸ «Συνδικάτο ἱδρύσεως καὶ ἐγκαταστάσεως ἀεροδρομίων σηντρόμ Ἄρμστρογκ» ποὺ εἶχε ὡς σκοπὸ νὰ προσδιορίσῃ τὴ θέση τοῦ πρώτου πλωτοῦ νησιοῦ, νὰ τὸ κατασκευάσῃ, καὶ νὰ τὸ ἐγκαταστήσῃ.

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ προσπάθεια, τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν ἐπιστημόνων καὶ φίλων τῆς ἀεροπλοΐας, ἰδιωτῶν καὶ ἑταιρειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὅλοι τους ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν στὸ συνδικάτο πὼς ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὸ βοηθήσουν στὴν πραγματοποίηση τοῦ εὐγενικοῦ του σκοποῦ. Κι' ἔτσι ὑπὸ τοὺς καλλίτερους οἰωνούς, ἡ ἐργασίες ἄρχισαν.

Τὸ πρῶτο «σηντρόμ» ἀποφασίστηκε νὰ τοποθετηθῇ μεταξὺ τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς καὶ τῶν Βερμουδῶν νήσων. Θ' ἀποτελοῦσε ἔτσι τὸν πρῶτο σταθμὸ τοῦ ὑπερωκεανείου ἐναερίου αὐτοῦ δρόμου. Ὕστερ' ἀπὸ λεπτομερεῖς ὑπολογισμοὺς εἰδικῶν, βρέθηκε πὼς ἡ συνένωσις αὐτῆ τοῦ ἀχιπελάγους μὲ τὴν Ἀτλάντικ-Σίτυ, ἦταν γιὰ πολλοὺς λόγους συμφέρουσα. Πρῶτον ποὺ ἡ τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων θὰ μποροῦσε νὰ παραμείνῃ σχεδὸν ἡ ἴδια μὲ τὴν τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἐταιρειῶν.

Κι' ὕστερα, γιατὶ στὸ πλωτὸ νησὶ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῇ παντὸς εἴδους εὐκολίες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τελειώνοντας στὸ ντάνσιγκ.

Καθώς, λοιπόν, τὸ πλωτὸ αὐτὸ νησὶ δὲν θ' ἀπέχῃ περισσότερο τῶν τριῶν ὡρῶν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ δέχεται τῆς ἐπισκέψεις καὶ πολλῶν τουρίστ, ἡ ὁποῖες αὐτὲς καὶ μόνον, θἄναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ καλύψουν τὰ πρῶτα ἔξοδα τῆς ἐγκαταστάσεως.

***

Οἱ μέτοχοι τοῦ Συνδικάτου, ἔχουν πολλὲς ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς νέας αὐτῆς γραμμῆς. Σύμφωνα μὲ τὴς τελευταίες στατιστικές, ὁ κόσμος σήμερα ἔχει πεποίθηση στὴν ἐναέριο συγκοινωνία ἴση τοὐλάχιστον μὲ τὴν πεποίθηση ποὺ ἔχει σ' ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη τῆς συγκοινωνίας. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ὅτι ἡ Παναμερικανικὴ ἀεροπορικὴ συγκοινωνία μεταξὺ τοῦ Μιαμὶ τῆς Φλορίδος, τῆς Κούβας καὶ τῶν Ἀντιλλῶν νήσων, κατέβασε τελευταία τὴς τιμές της κατὰ 20 ο/ο! Τὰ ἀεροπλάνα, δηλαδή, τῆς γραμμῆς αὐτῆς μεταφέρουν 800 ἐπιβάτες ἑβδομαδιαίως, ποὺ ἀναλογοῦν σὲ 80 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ τῶν διαθεσίμων θέσεων τῶν ἀεροπλάνων! Ἡ ἐπιτυχία, λοιπόν, τῆς νέας γραμμῆς φαίνεται ἐξασφαλισμένη, ἀφοῦ, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν κ. κ. Μπλὰκ καὶ Μπικελώῳ, ἀεροναυτικῶν μηχανικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ ὑπερκαλύπτωνται καὶ ἂν μόνον 25 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τοὺς τωρινοὺς ταξιδιῶτες τῶν νήσων Βερμούδων ἐγκαταλείψουν τὴν ἀτμοπλοϊκὴ συγκοινωνία γιὰ τὴν ἐναέριο.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἴδιους ὑπολογισμούς, ἡ τιμὴ τοῦ ταξιδιοῦ ὡς τὰ νησιὰ Βερμοῦδες (ἀλέ-ρετοὺρ) θἄναι 7.500 φράγκα, δηλαδὴ κατὰ τι λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι κοστίζει τὸ ἴδιο ταξίδι ἀτμοπλοϊκῶς! Σύμφωνα μὲ τὴς στατιστικές, ἐξ ἄλλου, στὸ ἀρχιπέλαγος ταξιδεύαν, στὰ 1828, 33.000 ἐπιβάτες. Ἡ δέκα χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς, τοὐλάχιστον, θὰ γίνουν ἐναέριοι. Τὸ ταχυδρομεῖο καὶ ἡ μεταφορὰ τῶν ἐμπορευμάτων θὰ αὐξανε ἀκόμη τὰ ἔσοδα. Οἱ περιηγηταὶ ἐπίσης. . . . Μὲ δυὸ λόγια, σύμφωνα μὲ τοὺς μετριώτερους ὑπολογισμούς, τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως, θἄ'ἦσαν 3 ἕως 7 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο.

Ἂς δοῦμε τώρα, τέλος πάντων, πῶς ἀκριβῶς θὰ εἶναι αὐτὰ τὰ «σηντρόμ» ποὺ πρόκειται νὰ φέρουν τέτοια ἀναστάτωση στὴν ὑπερωκεάνειο συγκοινωνία.

Πρῶτα-πρῶτα λοιπόν, ἡ καθαυτὸ πλατφόρμα τοῦ νησιοῦ, θἄναι χαλύβδινη καὶ θἄχῃ: μῆκος 335 μέτρων καὶ πλάτος 103 στὸ κέντρο καὶ 54 στὴς ἄκρες! Θὰ βρίσκεται σὲ ὕψος τοὐλάχιστον 20 μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Τριανταδύο μεταλλικὲς κολόνες θ' ἀποτελοῦν, τρόπον τινά, τὸ θάρος της. Ἡ καθεμιὰ ἀπὸ τὴς κολόνες αὐτὲς θὰ κατεβαίνῃ καὶ σ' ἕνα ντεπόζιτο. Τὰ ντεπόζιτα αὐτὰ ἕνεκα τῶν ὁποίων κατορθώνει τὸ «σηντρόμ» νὰ εἶναι πλωτό, ἔχουν ὕψος 11 μέτρων, εἶναι κυλινδρικὰ καὶ ἡ διάμετρός τους εἶναι ἄλλοτε 8 μέτρων καὶ ἄλλοτε 10.

Τὸ ὁλικὸ βάρος τοῦ τεραστίου αὐτοῦ πλωτοῦ οἰκοδομήματος δὲ θὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς 17.000 περίπου τόννους.

Ἐννοεῖται πὼς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλωτοῦ αὐτοῦ νησιοῦ πκραπεμφθῆκαν σὲ «εἰδικοὺς» γιὰ νὰ τὰ κρίνουν. Ἔτσι, τὴν πλατφόρμα τὴν ὑπολόγισαν διάφοροι εἰδικοὶ μηχανικοὶ γιὰ μετάλλινα οἰκοδομήματα καὶ γεφυρες, ἐνῷ τὸ σύστημα τῆς πλευστότητος τὸ ἐξέτασαν καὶ τὸ καθώρισαν διάφοροι διστηροί Ἀμερικανοὶ ναυπηγοί.

***

Κάθε «σηντρόμ» φωτιστικά, ἀφῆ, ὅλα τὰ κουμπιὰ θὰ ὑποπιάζωνται σὲ τέσσερα πατώματα. Στὸ ὑπόγειο, οὐτωσιπῶς εἰπεῖν, ποὺ θὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, στὸ ἰσόγειο, καὶ στὸ ἀνώγειο, ἀπὸ τὴν ταράτσα δηλαδή. Στὸ κάθε πάτωμα θὰ ὑπάρχῃ μιὰ τεραστία ἀποθήκη, μὲ κάθε εἴδους ἐξαρτήματα ἀεροπλάνων.

Κάθε ξενοδοχεῖο θὰ περιέχῃ καμμιὰ σαραντάριὰ κάμαρες, στὴς ὁποίες θὰ μποροῦν νὰ καταφύγουν τοὐλάχιστον 350 πρόσωπα. Τὰ ξενοδοχεῖα αὐτά, ἐννοεῖται, ἀπὸ ἀπόψεως κομφόρ καὶ πολυτελείας θὰ μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ καλλίτερα γήϊνα ξενοδοχεῖα.

Ἐκτὸς αὐτῶν, θὰ ὑπάρχῃ καὶ μιὰ θαυμασία πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία γιὰ τὴν περίπτωση πυρκαΐᾶς. Ἡ Τζένεραλ Ἠλεκτρίκ Κόμπανυ ἐπίσης ὑποσχέθηκε νὰ ἐγκαταστήσῃ θαυμάσιο φωτισμό, ὥστε ἡ προσγειώσεις καὶ ἡ ἀπογειώσεις νὰ γίνωνται τὴ νύχτα μὲ τὴν ἴδια ἀσφάλεια ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα.

Ἕνας φάρος, θεατὸς ἀπὸ ἀπόσταση 90 ἕως 180 χιλιομέτρων, θὰ ὁδηγῇ τοὺς πιλότους... Κι' ἔτσι, ἡ ζωὴ στὸ «σηντρόμ» θἄναι ζωηρότερη ἀπ' τὴ ζωὴ πολλῶν πραγματικῶν νησιῶν.

***

Ἔμενε ὅμως νὰ κανονιστῇ ἀκόμα τὸ σπουδαιότερο ζήτημα: τὸ ζήτημα τῆς ἀγκυροβολήσεως τοῦ πλωτοῦ ἀεροδρομίου. Καὶ τὸ ζήτημα αὐτό, δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο. Τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ, στὴς τοποθεσίες ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκατασταθοῦν τὰ πλωτὰ νησιά, ποικίλλει μεταξὺ 3.500 καὶ 5.500 μέτρων. Συνηθισμένες ἄγκυρες, σαν κι' αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζονται τὰ πλοῖα, εἶναι φύσει ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὴν περίπτωση ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ὑπὸ μιὰ τόσο τεράστια πίεση, καὶ ἡ παχυστοῦφη ἀλυσίδα θὰ ἐσπάζε. . . Γι' αὐτό, ἀποφασίσανε νὰ τὸ στερεώσουν ὅπως τὴς κρεμαστὲς γέφυρες, μὲ χαλύβδινα καλώδια. Νὰ συνδέσουν, δηλαδή, τὴν ἀγκυρα μὲ διάφορες σημαντούρες. Ἡ ἄγκυρα, στὴν περίπτωση αὐτή, δὲ θἄτανε δύσκολο νὰ κιοῦῃ νὰ πάνε: στὰ μέρη ἀκριβῶς τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάρχει λάσπη βάθους 60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Γι' αὐτὸ κατασκευάστηκε μιὰ εἰδικὴ ἄγκυρα, μὲ τοὺς μύτες ποὺ ὅταν μιὰ φορὰ ἀγκυροβοληθῇ στὸν βυθό, δὲ θὰ εἶναι εὔκολο νὰ βγῇ...

***

Ὅλα λοιπὸν εἶναι ἕτοιμα τώρα, καὶ σὲ λίγο θὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια τοῦ πρώτου πλωτοῦ νησιοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Κι' τὸ ἀξιοθαύμαστο εἶναι ὅτι τὸ νησὶ αὐτὸ δὲ θἄχῃ ἄλλο μόνο ἀπὸ συγκοινωνιακὴ ἀπόψεως. Ἀναλογίσθηκε ἔστω ὅτι θἄναι ἕνας ἰδεώδης τόπος διαμονῆς; ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι, μὲ κανένα τρόπο ἡ θερμοκρασία του δὲ θὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς 10 βαθμοὺς τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς 27 τὸ καλοκαίρι...

Μ' ἄλλα λόγια, οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν, σὲ μικρογραφία, τὸν ἐπίγειο παράδεισο, μὲ ὅλα τὰ κονφόρ, ἂν ὄχι περισσότερα, ποὺ ἀποδίδονται στὸν ἀπωλεσθέντα!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

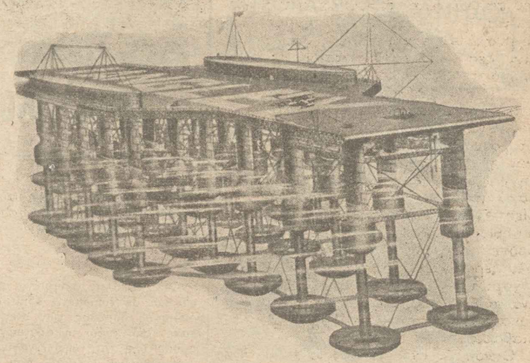

Τὸ «σήντρομ» μὲ τὶς πολυάριθμες κολόνες ποὺ καταλήγουν σὲ ντεπόζιτα, γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν σταθεροποίησή της ἰσορροπίας του.

Τὸ «σήντρομ» φωταγωγημένο, τὴν νύχτα, στὴν ἀπέραντη ἔκταση τοῦ ὠκεανοῦ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΙ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΓΙΑ ΠΟΛΛΟΥΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΙΑ ΛΙΓΟΥΣ...

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΕΝΑΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ὁ Μάγερ φτάνει στὸν οὐρανό. Παρουσιάζεται στὸ Θεό.

—Κύριε, θέθελα νὰ μπῶ στὸν παράδεισο...

—Ἀδύνατον. Τὸ εἰσιτήριό σου γράφει: «Χαρτοπαίκτης».

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, μὰ τί πειράζει; Ἔλα τώρα, σὺ εἶσαι καλός, ἄσε με νὰ μπῶ...

—Ἀδύνατον, σοῦ εἶπα! Τὸν παράδεισό μου δὲν τὸν ἔχω ἐγὼ γιὰ τοὺς χαρτοπαίκτες...

—Κύριε, ἔχω νὰ σοῦ ὑποσβάλω τότε μιὰ παράκληση: ἂς παίξουμε τὸ μερίδιό μου τοῦ παραδείσου στὸ πικέτο. Ἂν κερδίσω, θὰ μπῶ. Ἂν πάλι χάσω, θὰ πάω στὴν κόλαση.

—Ἔστω! εἶπε ὁ Θεὸς γελώντας.

Ἐκάθησαν. Ἕνας ἄγγελος ἔφερε μιὰ τράπουλα. Ἔκοψαν: Ὁ Θεὸς ἔβγαλε μεγαλείτερο χαρτί.

—Ἄκουσε δῶ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Μάγερ ἑτοιμαζόμενος νὰ μοιράσῃ. Ξηγημένα πράματα: τὰ θαύματα ἀπαγορεύονται....

—Ο—

ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΚΡΑΣΙ

Διάλογος:

—Φιλάργυρη ποὺ εἶναι ἡ γυναίκα μου! Ὡς καὶ γιὰ τὸ νερὸ ποὺ πίνω μὲ γκρινιάζει....

Καὶ ὁ ἄλλος, γνωστὸς κρασοπατέρας:

—Ἐμένα μὲ γκρινιάζει ὡς καὶ γιὰ τὸ νερό....ποὺ δὲν πίνω!

—Ο—

Ο ΑΤΥΧΗΣ

Ὕστερ' ἀπὸ χωρισμὸ πολλῶν ἐτῶν δυὸ φίλοι ξανασυναντῶνται.

—Τὴ θυμᾶσαι τὴν θεότρελλη τὴν Α....; Ἔμαθα πὼς παντρεύτηκε. Ἀλοίμονο στὸν κακομοίρη τὸν ἄντρα της...

—Παντρεύτηκε πρὸ δυὸ ἐτῶν μὲ μένα.

—Ο—

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΣΥΝΤΑΓΗΣ

Ὁ γιατρὸς λέει στὸν ἄρρωστο νὰ βάλῃ δυὸ ἐκδόρια: ἕνα στὸ κάθε πλευρό.

Τὴν ἄλλη μέρα βρίσκει τοποθετημένο μόνο τὸ ἕνα.

—Μὰ δὲν εἶπα δυὸ ἐκδόρια; φωνάζει θυμωμένος.

Κι' ὁ ἄρρωστος:

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ βάλω τὸ ἄλλο, γιατρέ.

—Πῶς;

—Ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ κοιμᾶται ἡ γυναίκα μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΑΝΑΦΑΝΗΚΕ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

Γ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΝΟΜΠ

ΗΡΩ ΧΑΝΤΑ

Δάκρι δὲν εἶχε στὸ στεγνὸ γεροντικό της μάτι, καὶ μόσχον ἀξεθύμαστο τὸν πόνο της ἐκράτει μέσα στὰ στήθια της κλειστὸν ἀπ' τοὺς παλιοὺς τοὺς χρόνους.

Ι. Γρυπάρης

Δυὸ κεφάλια σκυμμένα πάνω σὲ χειρόγραφα καὶ σὲ τυπωμένα δοκίμια, ὁ ἀσθενικὸς καὶ ρυθμικὸς θόρυβος τῶν πιεστηρίων ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ κάτω, ὁ ἀρχιεργάτης ποὺ περίμενε ὀρθὸς ὕλη γιὰ τὴς λινοτυπικὲς μηχανές, ἕνα λησμονημένο τσιγάρο ποὺ κάπνιζε μόνο του, ἕνα ποτήρι κρύου καρὲ καὶ τὸ μονότονο πήγαινε-ἔλα τοῦ ὡρολογιοῦ.

Τίποτε ἄλλο, κανένας ἄλλος θόρυβος, καμμιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια. Αὐτὰ μόνο ἀποτελοῦσανε τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ γραφείου, αὐτὰ μόνο κ' ἡ βαρειὲς ἀνάσες τῶν σκυμμένων ἀνθρώπων ποὺ διαζόντανε νὰ τελειώσουν τὴν δουλειά τους.

Ἡ λινοτυπικὲς μηχανὲς περίμεναν τὴν τροφοδότησί τους καὶ τὰ πιεστήρια διαμαρτύρονταν γιὰ τὴν καθυστέρησι. Ἡ μηχανὲς δὲν συγχωροῦσαν στοὺς ἀνθρώπους κανένα ξεκούρασμα, δὲν δέχονταν κανένα συμβιβασμό, ρυθμιζαν αὐτὲς τὴ ζωή τους, τὴς ἐπαθυμίες, τὴς ἀνησυχίες τους. . .

Τὸ μικρούλικο φῶς τῆς λαμπίτσας τοῦ ἠλεκτρικοῦ ποδιαν ἀκουμπισμένο πάνω στὸ γραφεῖο, φώταζε μιὰ μόνο λουρίδα : τὰ χειρόγραφα καὶ τὰ τυπωμένα δοκίμια. Γιὰ τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων δὲν τὴν ἐνδιέφερε διόλου. Ἂν ἦταν θλιμμένα, πονεμένα, κουρασμένα, αὐτὸ γι' αὐτὴν ἦταν ἕνα δευτερεῦον γεγονός, ἕνα γεγονὸς δίχως καμμιὰ σημασία. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦταν τ' ἀνέτοιμα χαρτιὰ κ' ἡ διαμαρτυρίες τῶν μηχανῶν καὶ τοῦ πιεστηρίου.

Τὰ χειρόγραφα ἔστεκαν ἐκεῖ στιβαγμένα πάνω στὸ γραφεῖο, τὰ κλισὲ περίμεναν τὴς λεξάντες τους, τὰ δοκίμια τὴ διόρθωσί τους. Ὅλα ἐκεῖνα τ' ἄψυχα ὄντα λὲς καὶ τοὺς φώναζαν δυνατὰ πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ περιμένουν περισσότερο, λὲς κ' ἔπαιρναν κάτω ἀπ' τὸ χλωμὸ κ' ἀσθενικὸ φῶς τῆς λαμπίτσας μιὰ αὐστηρὴ σοβαρότητα ποὺ δὲν ἐπέτρεπε κανέναν συμβιβασμό, καμμιὰ ὑποχώρησι, καμμιὰ ἐπείκεια Τὰ γράμματα ἀνακατεύονταν στὸ νὰ μπερδεύωνται παρατάνω.

Κι' οἱ δυὸ σκυμμένοι ἄνθρωποι, ἔγραφαν, σβοῦσαν, διόρθωναν.

Ἡ ἀναπνοή ἔβγαινε βαρειά, πνιχτὴ ἀπ' τὸ στῆθος τους κ' ἡ ἀνάσα τους ἦταν τόσο θερμὴ ποὺ καθὼς χάϊδευε τὰ πρόσωπά τους, λὲς κ' ἦταν λίβας.

Ἡ πέννες ἔτρεχαν, ὁδηγημένες ἀπ' τὴν νευρικότητα τῶν χεριῶν ποὺ τὴς κρατοῦσαν σφιχτὰ σὰν νἄθελαν νὰ τὴς πνίξουν, πάνω στὰ χαρτιὰ καὶ τὸ γρατζούνισμά τούς κάθε τόσο ξεχύνοντανσὰν παράφορνος τόνος στὴν ἡσυχία ροῦσαν σιγὰ-σιγά, τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων κοκκίνιζαν, κ' ὁ ἀρχιεργάτης πιστοποιοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστημένο τὸ τέλειωμα τῆς δουλειᾶς τους.

—Ἐπὶ τέλους, ἔκανε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς σκυμμένους ἀνθρώπους, σταματώντας γιὰ ἕνα λεφτὸ τὴν δουλειὰ καὶ δίδοντάς του ἕνα μάτσο χαρτιά.

Ὁ ἀρχιεργάτης πῆρε τὰ χειρόγραφα φυλλομέτρησε, σὰν νἄθελε μ' αὐτὸ νὰ πιστοποίησῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν ὄγκο τῆς ἐργασίας ποὺ τοῦ προσέφεραν οἱ δυὸ σκυφτοὶ ἄνθρωποι, τὰ δίπλωσε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἐπιστολοθήκη ἱκανοποιημένος. Ἂς εἶνα καλὰ αὐτὸ ποιήθηκε! ἀλλοιώτικα θὰ ἐξακολουθοῦσε ἐκεῖ μέσα ὀρθὸς ἀπάνω ἀπ' τὰ σκυμμένους ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δείχνῃ ὁ ρυθμὸς τῶν μηχανῶν.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς σκυμμένους ἀνθρώπους σήκωσε τότε τὸ κεφάλι καὶ τὸ σπίθιξε ἀφοῦσκωσε σ' ἀναστεναγμό. Τὰ μάτια του ἦταν κατακόκκινα καὶ πάνω στὸ δεξὶ φρύδι ἕνα γουλὸ διακρίνονταν ἀκόμα νεανικὸ ἕνα δάκρυ ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ κυλήσῃ καὶ νὰ ἀπαντήσῃ τῇ μὲ τὸ μελάνι τῶν χειρογράφων. Ἡ ὄψη πονή του ἔδγανε βαρειὰ καὶ τὰ δάχτυλά ἐξαφνιγγαν νευρικὰ ἕνα μικρὸ κόμματάκι χαρτιοῦ. Δὲν μιλοῦσε, μόνο κύτταξε μιὰ τὸ γραφεῖο ποὺ κρατοῦσε, μιὰ τὴν ὥρα, καὶ μιὰ τὰ χειρόγραφα ποὺ τὸν περίμεναν σπιβαγμένα πάνω στὸ γραφεῖο του.

Στάθηκε κ' ὁ ἄλλος. Ἡ ἀπότομη διακοπὴ τοῦ γρατζουνίσματος τῆς πέννας τοῦ συντρόφου του, τὸν εἰδοποίησε πὼς κάτι τὸ ἔκτακτο ἤρθε νὰ διαταράξῃ τὴν κοινοτυπία τῆς ἀδιάγνωμης ἀνιαρῆς ἠρεμίας τῆς ἀσκήσεως τους.

Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν σύντροφό του. Στὰ μάτια του ἀκόμα τρεμόπαιζαν λέξεις τῶν χειρογράφων, οἱ γραφικὲς χαρακτῆρες, τὰ χνώματα τῶν μελανιῶν καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ τύπου. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ὅλα αὐτὰ ὑπεχώρησαν καὶ τὰ κοκκινισμένα μάτια τοῦ συντρόφου του κυριάρχησαν πάνω στὴς ἄλλες συγκεχυμένες παραστάσεις.

—Τί ἔχεις; μουρμούρισε, καὶ βούτηξε ἀπὸ χανικὰ τὴν πέννα του στὸ μελάνι.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Τὸν κοίταξε χωρὶς νὰ μιλῇ, καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν ἀνέκφραστο, ἄτονο, χωρὶς ἐνδιαφέρον.

—Τί ἔχεις ; ξανάπε αὐτός, μίλα μου, τί ἔχεις ;

Καμμιὰ ἀπάντησι πάλι. Ναί, καμμιὰ πάλι ἀπάντησι, μόνο ποὺ σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὸ τέλειωμα τῆς φράσης του, τὰ μάτια τοῦ συντρόφου του λαμπύρισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κίνισαν περισσότερο, βούρκωσαν καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ἀσυγκράτητα καὶ ἀφειδῶς, ἄδουλα. Ὁ σύντροφός του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ μὲ μιὰ κανούργια ἐρώτησι. Ἔνοιωθε τὸν πόνο του κ' ἡ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα ἐπίεζε τὴν ψυχή, φέρνοντάς τον σὲ ἀναστεναγμοὺς τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι, βούτηξε ξανὰ τὴν πέννα του στὸ μελάνι κ' ἔσκυψε πάνω στὸ μισοτελειωμένο χειρόγραφό του. Προσπάθησε νὰ γράψῃ κάτι μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μέσ' τὸ μυαλό του τριγύριζαν ἀνάκατες ἕνα σωρὸ σκέψεις. Τὴ στιγμὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὸν σύντροφό του νὰ κλαίῃ. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἀπὸ τότε ποὺ τὸν πρωτογνώρισε—πάνε τώρα δυὸ χρόνια πάνω-κάτω—ποτέ του δὲν θυμότανε νὰ τὸν εἶδε γελαστὸ καὶ χαρούμενο. Πάντα ἀμίλητο, πάντα θλιμμένο. Τὸ γέλιο ἦταν κάτι ἄγνωρο γι' αὐτόν, κ' ἴσως-ἴσως κ' ἂν ἤθελε καμμιὰ φορὰ νὰ γελάσῃ, νὰ ἦταν ἕνας σπασμὸς ἀδύνατος γιὰ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου του.

Ἐρώτανε κ' ἔφευγε ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἦταν πάντα πρόθυμος γιὰ κάθε δουλειὰ ποὺ τοῦ δίνουνταν, δεχόντανε χωρὶς ἀντιρρήσεις, χωρὶς παράπονα, τὴς ἀγγαρειὲς ποὺ πολλὲς φορὲς τὸν βάρυαναν ἔξω ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσή του. Καὶ στὴς πιὸ κακές, στὴς πιὸ στενάχωρες ὧρες, εἶχε πάντα ἕνα καλὸ λόγο νὰ πῇ. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα, ἀπ' τὸν πιὸ μεγάλο, ἴσαμε τὸν πιὸ μικρό, τὸν ἀγαποῦσαν.

Κανέναις δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴ ζωή του. Τὸ μόνο γνωστὸ ἦταν πὼς δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ. Ζοῦσε μόνος σ' ἕνα μικρὸ δωματιάκι, στὸ πέμπτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας.

Μ' ὅλο αὐτό, ποτὲ τους δὲν τὸν εἶχαν ἀκούσει νὰ παραπονεθῇ γιὰ τίποτε, νὰ βρίσῃ, νὰ βλαστημήσῃ. Δεχότανε τὸ κάθε τι μὲ στοργὴ καρτερία, καὶ μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο στὰ χλωμὰ χεῖλη του. Γιορτὲς δὲν ὑπῆρχαν γι' αὐτόν. Τὴς περνοῦσε δουλεύοντας, σὰν ὅλες τὴς ἄλλες μέρες. Κανένα ξεκούρασμα, καμμιὰ διακοπή. Πολλὲς φορὲς σὰν δὲν εἶχε δουλειὰ δική του, καθότανε καὶ βοηθοῦσε τοὺς ἄλλους.

—Ποῦ νὰ πάω; ἔλεγε· ἐμένα δὲν μὲ περιμένει κανένας! κ' ἔστρεφε τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ μὴ δοῦν ἴσως τὴ θλίψη ποὺ σκίαζε τὰ μάτια του.

Καὶ νὰ ποὺ σήμερα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο τὴ φορὰ ποὺ τοῦ ἐρχότανε στὰ χεῖλη. Ἔσβυσε τὴν ἀοχινισμένη πιρόγραφο, ξανάσήκωσε τὸ κεφάλι, καὶ τὸ βλέμμα του χάϊδεψε γιὰ λίγο τὸ κλαμμένο πρόσωπο τοῦ συντρόφου του.

—Μὰ τί πές μου, εἶπε ζωηρὰ τὴν φορὰ αὐτή, πές μου, τί ἔχεις καὶ κλαῖς ;

Ὁ ἄλλος ἀφοῦ τὸν κύτταξε λίγο ἀκόμα, ἁπλωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦδωσε τὸ μικροῦλι χαρτάκι ποὺ κρατοῦσε. Δὲν εἶπε λέξη, μὰ τὸ βλέμμα ποὺ συνόδευψε τὴν χειρονομία του αὐτὴν ἦταν σὰν νὰ τοῦδινε τὴν ἄδεια, ἦταν σὰν νὰ τὸν παρακαλοῦσε ἴσως-ἴσως νὰ τὸ διαβάσῃ.

Ὁ ἄλλος πῆρε τὸ γραμμένο χαρτὶ κ' ἔκανε νὰ τὸ διαβάσῃ. Μὰ λιγοψύχησε τὴν τελευταία στιγμὴ, φοβήθηκε, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ στριφογύρισε μὲς τὰ δάχτυλά του τὸ χαρτάκι.

Καὶ μόνο ὅταν ὁ σύντροφός του ἔσκυψε πάνω στὰ χειρόγραφα κ' ἄρχισε νὰ γράφῃ, ναί, μόνο τότε βρῆκε τὴν δύναμι νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Δὲν γράφανε πολλά. Λίγες μόνο φρασοῦλες, μικρές, ἀσυνάρτητες, χωρὶς σειρά, χωρὶς εἰρμό. Κάποιος τοῦγραφε ἀπ' τὴν πατρίδα του πὼς τὴν νύκτα τῆς περασμένης Τρίτης πέθανε ἡ γιαγιά του. Καὶ λίγο παρακάτω, σημείωνε.... «Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας της τὸ παράπονό της ἦταν πὼς δὲν κατώρθωσε νὰ σὲ δῇ. Πέθανε προφέροντας τὸνομά σου....» Τὴν εἶχαν κάλλας θάψει καὶ τὴν Κυριακὴ ποὺ μᾶς ἔρχότανε θὰ γινότανε τὸ μνημόσυνό της.

Ἔμεινε κυττάζοντας τὸ γραμμένο χαρτί. Ἡ πέννα τοῦ συντρόφου του γρατζουνοῦσε τὸ χαρτί, τὸ τσιγάρο εἶχε σβύσει. κ' ὁ καφὲς εἶχε κατασταλάξει στὸ ποτῆρι Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς καὶ τῶν πιεστηρίων μόλις ἀκουγόταν, θαρρεῖς σὰν μακρυνὸ μουρμούρισμα, καὶ μοναχὰ τὸ ρολόϊ ξακολουθοῦσε νὰ χωρίζῃ σὲ ἴσα διαστήματα τὴς στιγμὲς ποὺ περνοῦσαν.

Ἔσκυψε καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα

«Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας της, τὸ παράπονό της ἦταν πὼς δὲν κατώρθωσ ε νὰ σὲ δῇ. Πέθανε προφέροντας τὸ ὄνομά σου. . .»

Ἡ φράσι αὐτὴ ξεχώριζε ἀπ' ὅλο τ' ἄλλο γράμμα καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, νόμισε πὼς μοναχὰ αὐτὴ ἦταν γραμμένη πάνω στὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε. Ὅλα ἄλλα εἶχαν σβύσει, εἶχαν χαθῆ. Σταύρωσε τὰ χέρια του πάνω στὸ τραπεζί, καὶ σκύβοντας ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του πάνω τους κ' ἔκλεισε τὰ μάτια. Κι' εἶδε τότε νὰ γοργοτερνοῦν ἀπὸ μπροστά του ἕνα σωρὸ, λησμονημένες ἀπ' τὸν καιρό, θύμησες. Ναί! Εἶδε κ' αὐτὸς τὴν γιαγιά του, ἴσως τὴν πάννα του, τὸν πατέρα του, τὸν ἀδελφό του, εἶδε, εἶδε, Θεέ μου, ποιός ξέρει πόσα πράματα καὶ ξαφνικά, ἔτσι ὅπως ἦταν σκυμμένος, ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ στὴν ἀρχή, σιγά, ἤρεμα, ὑπόκωφα στὸ τέλος...

Ὁ σύντροφός του σήκωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὰ χειρόγραφα καὶ τὸν κύτταξε.

—Γιατί κλαῖς κ' ἐσύ, μουρμούρισε τί ἔπαθες ἔ;....

Μὰ δὲν πῆρε καμμιὰν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησή του. Ξαναρώτησε κ' αὐτὸς πάλι, μὰ πάλι ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι του καὶ προσπάθησε νὰ τραβήξῃ μέσ' ἀπ' τὰ δάχτυλα τοῦ συντρόφου του τὸ γράμμα ποὺ τοῦχε δώσει. Τὴν ἴδια στιγμὴ σήκωσε κ' ἐκεῖνος τὸ κεφάλι, κ' οἱ δυὸ φίλοι κυττάχτηκαν γιὰ λίγο στὰ μάτια.

—Γιατί κλαῖς; μουρμούρισε ξανὰ ὁ ἕνας.

—Ξέρω καὶ γώ ; ψέλλισε ὁ ἄλλος, καὶ σώπασαν. Κυττάχτηκαν ἀκόμα λίγο. Τὰ μάτια καὶ τῶν δύο βούρκωσαν, κ' ἔσκυψαν πάλι τὸ κεφάλι, σὰν νἄθελε ὁ καθένας τους νὰ κρύψῃ ἀπ' τὸν ἄλλον τὰ δάκρυα ποὺ ἀργοκυλώντας ἀπ' τὰ μάγουλά τους, ἤρθαν ν' ἀνακατευθοῦν μὲ τὰ μελάνια καὶ τὰ τυπωμένα χαρτιά. . .

Τὰ στήθη τους φούσκωσαν σὲ μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, κ' ὁ ἕνας ἄνοιξε τσιγάρο. Ὁ ἀγέρας ποὺ πρὶν ἔκανε βαρειὰ τὴν ἀτμόσφαιρα, λὲς κ' ἦταν τώρα πιὸ ἀνάλαφρος. Κάποια πνοὴ εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖ μέσα, ἴδια κ' ἀταράλλαχτα σὰν γάχε φυσήσει ἀπὸ κάτω ἕνα ἀγνοξιάτικο δροσερὸ ἀγεράκι. Ἐκεῖνο ποὺ πρὶν πίεζε τὴς ψυχές τους εἶχε σβύσει, κ' ὁ πόνος ποὺ τοὺς ἕνωνε τοὺς ἔκανε πιὸ δυνατούς.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο ὁ ἀρχιεργάτης.

—Εἶναι ἕτοιμη ἡ σύνθεσι ; ρώτησε, καὶ προχώρησε κοντά τους.

—Τώρα ἀμέσως ! εἶπαν κ' οἱ δυὸ μὲ μιὰ φωνὴ σὲ δυὸ λεφτὰ θὰ τὴν ἔχῃς.

Κ' ἡ πέννες τους δούτηξαν σὰ πελιαν καὶ στὸ ρυθμικὸ θόρυβο τοῦ ρολογιοῦ ἤρθε νὰ προστεθῇ τώρα κ' ὁ θόρυβος τοῦ γρατζουνίσματος ποὺ προξενοῦσε πάνω στὸ χαρτὶ τὸ γόγγρορο γράψιμο τῶν δυὸ σκυμμένων ἀνθρώπων. Ἡ λινοτυπικὲς μηχανὲς καὶ τὰ πιεστήρια μποροῦσαν τώρα νἄναι ἱκανοποιημένα. Δὲν θὰ γινόνταν καμμιὰ καθυστέρησις. Θάχαν τὴν ὕλη τους . . .

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Τὸ μικρούλικο φῶς τῆς λαμπίτσας..

ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

—Ἀντίο, φεύγω!

—Πᾶ πολὺ, κυρέ;

—Δυὸ-τρία χρόνια δὲ θὰ σὲ ἰδῶ....ἴσως καὶ κοντύτερα!

—Δάνεισε μου τότε ἕνα πενταχοσάρικο!

—Ο—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἕνα αὐτοκίνητο σύγνει χάμω μιὰ δεσποινίδα ποὺ λιποθυμεῖ.

—Ἡ διεύθυνσις στοῦ ρωτᾶ ὁ πόλισμαν γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ σὲ ἀπέχει της.

Καὶ κείνη:

—Πόστρεσσάντ!

ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΥΠΟΨΗΦΙΑ...

ΥΠΟ ΘΥΡ

Ὁ ὑποκόμης Ζεράρ ντὲ Μοντεσπάν, κομψός, λεπτός, γόης.

Αὔρα Ντυμπούρ. Εἴκοσι χρονῶν, ψηλή, λεπτοκαμωμένη. Μάτια πονηρά, στόμα γελαστό, δέρμα κατάλευκο.... Μαλλιά ξανθά. Μοντέρνα. Φόρεμα πολὺ ἁπλό, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ σίκ.

Ζεράρ (φοράει ἕνα ἀνοιχτὸ κοστούμι πολὺ περιποιημένο. Φωνάζει ἕνα ταξὶ στὰ Σάνζ-Ἐλυζέ. Θάναι δέκα καὶ μισή. Σκέπτεται).—«Νυστάζω πάλι.... Πρέπει ὅμως νάμαι κεῖ στὴς ἐντεκάμιση.... Τὸ γεῦμα εἶναι, καθὼς εἶπαν, στὴς δώδεκα... Πραγματικὰ ὅμως θὰ σερβιριστῆ στὴς δωδεκάμιση... Θὰ κάνω πὼς δὲν κατάλαβα καλά... Αὐτὴ θὰ μὲ δεχτῆ... Ἡ οἰκογένεια τὰ κανόνισε ἔτσι, γιὰ νὰ μᾶς δοθῆ ὁ καιρὸς νὰ γνωριστοῦμε.... Εἶναι ἠλίθιο αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ θέλουν ἔτσι τί νὰ τοὺς κάνης !.... Ἡ μικροῦλα εἶναι ὄμορφη. Μοῦ ἀρκεῖ αὐτό. . . Τὴν πῆγα στὴς κοῦρσες τὴν περασμένη Κυριακή. ... Χορέψαμε καὶ δυὸ φορὲς μαζί . . . Χορεύει καλά. . . Ὕστερα, ἔχει καὶ δύσμοιρη ἑκατομμυριοῦχα προῖκα. . Πρέπει νὰ βιαστοῦμε γιὰ τὸ γάμο. . . Θἤθελα νὰ γίνῃ πρὶν ἀπ' τὸ Φθινόπωρο. (Τὸ ταξὶ μπαίνει στὸ δάσος τῆς Βουλώνης). Ἄχ, Θεέ μου, θὰ πρέπει ν' ἀφήσω σὲ λίγο τὸ ταξί... Πρέπει νὰ φτάσω πεζῆ. Στὴ δεσποινίδα Ντυμπούρ ἀρέσουν πολὺ οἱ ἄνθωποι ποὺ περπατοῦν . . Τρελλαίνεται γιὰ τὴ γυμναστική.. Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἄλλωστε, ἐκτὸς μονάχα τῆς ὁδοιπορίας... Τί θὰ τῆς πῶ ἀλήθεια ; Δὲν ξέρω νὰ μιλῶ μὲ κορίτσια, ἐγώ ! Ἔχω χάσει τὴ συνήθεια... Δὲν θὰ ξέρῃ γιατί πηγαίνω τόσο νωρίς.... Γιατί δὲν θὰ τῆς ἔχουν πῆ τίποτα. Ὡς τώρα δὲν κουβεντιάσαμε καθόλου... Μιλάει λίγο, καὶ δὲ φαίνεται νὰ σκέφτεται πολύ. Καλλίτερα. Θὰ τῆς μορφώσω ἐγὼ τὸν χαρακτῆρα, ἂν μ' ἀγαπήσῃ.... (Χαμογελάει φιλάρεσκα). Καὶ θὰ μ' ἀγαπήσῃ ! Ἴσως νὰ μ' ἀγαπᾷ κιόλας.... Τὸ ἐνόησα αὐτὸ σὲ πολλὰ σημάδια... Σωφέρ !.... Στάσου !... (Κατεβαίνει, πληρώνει καὶ προχωρεῖ πεζῆ. Σὲ λίγο δλέπει ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπίτι). Διάβολε ! σὰν καλὸ σπίτι ἔχουνε... Ὁ μπάμπα Ντιμποὺν θὰ πούμπσε πολλὰ κουτιὰ μὲ κονσέρβες ὥστου νὰ φτάσῃ αὐτοῦ !.... Χμ, χμ.... Νὰ καὶ ἡ λεγάμενη πωὗχεται τρέχοντας στὴν ἀλλέα... Δὲν τἄχα αὐτὸ ἐπ' ὄψει μου, γιὰ νὰ ξέρω τί θὰ τῆς πῶ.... Ὁπωσδήποτε, θὰ τὰ βγάλω πέρα !....» (Ὑποκλίνεται ἐλαφρὰ μπρὸς στὴν Αὔρα): Δεσποινίς...

Αὔρα.—Κύριε... (Χαιρετάει σοβαρά).

Ζεράρ.—Δὲν ἄργησα ; Καθὼς ἐρχόμουν, ξέρετε, ἔχασα τὸ δρόμο...

Αὔρα (μὲ μεγάλη φυσικότητα).—"Αν ἀργήσατε ;.... Ὦ ! Καθόλου !... Γευματίζουμε στὴς δωδεκάμισι....

Ζεράρ (κάνοντας, δῆθεν, τὸν ἔκπληκτο). —Στὴς δωδεκάμισι ! Πῶς.... Μά.... νόμιζα....

Αὔρα (ἀλλάζει κουβέντα).—Θὰ κουραστήκατε στὸ δρόμο, δὲν εἶν' ἔτσι ;....

Ζεράρ.—Βέβαια... ἀρκετά... Φαίνεται ὅμως πὼς εἶχατε δγῆ περίπατο δεσποινίς... Δὲ θἤθελα νὰ χαλάσω τὸ προγραμμά σας...

Αὔρα (χαμογελάει).—Μὰ δὲν εἴσαστε κουρασμένος ;

Ζεράρ.—Καθόλου... Εἶμαι πεζοπόρος ξέρετε... Θαυμάσιος πεζοπόρος... Ἐξ ἄλλου ἤρθα σὲ πενῆντα λεπτὰ μόνο... (Ἀπὸ μέσα του). Καὶ πράγματι ! Τόσο ἔκανα νἄρθω μὲ τὴς δυὸ «πάν» ποὺ εἶχα στὸ δρόμο....

Αὔρα.—Ἄς εἶναι... Ὅταν κουραστῆτε, θὰ γυρίσοιμε πίσω...

Ζεράρ.—Τὸ πάρκο αὐτὸ εἶναι θεσπέσιο !

Αὔρα.—Ὄχι δά .. Καλοσεβασμένο εἶναι μόνο.

Ζεράρ.—Καὶ μεγάλο !.... Ὅταν εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς συναντήσω, δὲν βρισκόμουν ἤδη μέσα στὴν περιοχὴ τοῦ πάρκου ;

Αὔρα.—Φυσικά, ἀφοῦ μὲ συναντήσατε. Δὲ βγαίνο ποτὲ μόνη μου ἀπὸ τὸ πάρκο.

Ζεράρ.—Τὸ καταλαβαίνω αὐτό.

Αὔρα.—Ἐγὼ δὲν τὸ καταλαβαίνω καθόλου ! Ὁ μπαμπᾶς ὅμως δὲ θέλει....

Ζεράρ (ἀπὸ μέσα του).—Περίεργο πρᾶγμα ! Μοῦ φαίνεται πιό.... πῶς νὰ τὸ πῶ... πιὸ ψυχρὴ ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴς κοῦρσες καὶ στοὺς χορούς. (Δυνατά). Ὁ μπαμπᾶς σας ἔχει πολὺ δίκιο, δεσποινίς.... Ὅμορφη καθὼς εἴσαστε.... Θἄταν ἀτεριασκεψία....

Αὔρα (ἀθῶα).—Γιατί ;

Ζεράρ.—Μὰ.... δὲν ξέρω... νὰ .... (Ἀπὸ μέσα του). Ἄρχισα νὰ λέω κουταμίλιες !.... Τὸ περίμενα αὐτό, ἄλλωστε ! Ἡ ἔλλειψη τῆς συνήθειας.... κ' ἐξ ἄλλου, τὰ κορίτσια—δηλαδή, τὰ πραγματικὰ κορίτσια, μὲ τὴς παλαιϊκὲς ἀντιλήψεις, δὲν μπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω.... (Ἀκουλυθεῖ μιὰ μεγάλη σιωπή. Ἡ Αὔρα περπατάει κοντά του, κυττάζοντάς τον κορορδευτικά.)

Ζεράρ (ἀπὸ μέσα του).—Δὲν πρέπει νὰ χάσω τὰ δνόμισι ἑκατομμύρια. (Δυνατά). Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι τὸ φόρεμά σας, δεσποινίς... Τί ὕφασμα εἶναι ;

Αὔρα.—Βατίστα.

Ζεράρ (ἀφηρημένος).—Ἄ !... Ναί . . . Πράγματι ;.... Βατίστα;.... Ὅπως τὰ μαντήλια;

Αὔρα.—Ἄχ, ναί, Θεέ μου.... Μόνο ποὺ εἶναι ρόζ.

Ζεράρ (ἀφηρημένος πάντα).—Ἄ ! Εἶναι ρόζ ; ! . . .

Αὔρα (καταπληκτη).—Διάβολε . . .

Ζεράρ (κατεβαίνει ἀπὸ τὰ σύννεφα στὰ ὁποῖα βρισκόταν).—Τρελλαίνουμαι γιὰ τὰ κουρελάκια.... Μ' ἀρέσουν πολύ . . Ὅταν παντρευτῶ... ἐὰν ποτὲ παντρευτῶ.... Θέλω ἡ γυναίκα μου νὰ ἔχῃ τὴς καλλίτερες τουαλέττες ἕνα σίγουρο ἐφ ἐφ.... (Δυνατά). Δὲν ἔχω δίκηο δεσποινίς ;

Αὔρα.—Ὦ !.... ἐγὼ εἶμαι πολὺ κακὸς δικαστής !.... Ὅταν παντρευτῶ.... Χαιρετάει) ἐὰν ποτὲ παντρευτῶ....

Ζεράρ (ἀπὸ μέσα του).—Ἡ φράση μου !.... Μοῦκλεψε τὴ φράση μου....

Αὔρα (συνεχίζει).... Θὰ παρακαλέσω τὸν ἄντρα μου νὰ μὴ ἀνακατεύεται μὲ τὴν τουαλέττα ποὺ θὰ φορῶ....

Ζεράρ (ποὺ τἄχει χάσει).—Ὦ !...

Αὔρα.— Οἱ ἄντρες συνήθως δὲν ἔχουν τὸ θόλου γοῦστο... Δὲν καταλαβαίνουν κατ' αὐτούς !....

Ζεράρ.—Γιατί, εὐτυχῶς ;....

Αὔρα.—Γιατὶ δὲν εἶναι δουλειά τῶν ἀντρῶν τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν τους ... ὅπως δὲν εἶναι καὶ ἡ κουζίνα καὶ τὸ νοικοκυριό . . .

Ζεράρ (τὴν κυττάζει αὐθάδικα).—Ἀμπά !.... (Ἀπὸ μέσα του).- Εἶναι πράγματι αὐτὰ τὰ κορίτσια.... Ἄρχισα, φαίνεται ἡ σκημα τὴ συζήτηση.... Θὰ τῆς μιλήσω κι' κυνῆγι. . . (Δυνατά). Σᾶς ἀρέσει πολὺ τὸ κυνήγι, δεσποινίς ; . . Ἐγὼ τρελλαίνομαι. . . Τὸ κυνήγι στὴν πεδιάδα . . μ' ἕνα καλὸ σκυλλί, φυσικά . . Καὶ μὲ κανένα πλουσιοτουφεκάκι . . Ἔχω ἕνα τέτοιο, ἀκριβῶς. Εἶμαι βέβαιος πὼς μ' ἕνα τέτοιο τουφεκάκι θὰ μπορούσατε νὰ σκοτώσετε ὅ,τι θέλετε ἀπ' ἐδῶ ὡσο μακριὰ κι' ἂν εἶναι....

Αὔρα.—Ὦ ! Δὲν σ' ἀκούστεύω ! . . . Δὲν ἔχω ἀξιοπιστεύω ! . . . Δὲν ἔχω ἀξιοπιστεύω ! . . . Δὲν ἔχω ἀξιοπι

Ιστορικές Σελίδες

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΟΙΖΗΝΟΣ

Ἡ συνέλευσις αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πρώτη, καὶ ἡ σπουδαιοτέρη, τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος. Σπουδαία ὑπῆρξε κυρίως, γιατὶ δίνει μιὰ πλήρη εἰκόνα τῆς τότε Ἑλλάδος, γιατὶ δείχνει τὴς θλίψεις, τὴς στερήσεις, τὴς κακουχίες, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπάλαιαν οἱ ἀγωνισταί.

Ἡ ἐργασίες τῆς Συνελεύσεως ἄρχισαν στὴς 19 Μαρτίου 1827. Στὴν ἀρχὴ γινόνταν στὴν Ἐρμιόνη, μέσα σὲ μιὰ στενόμακρη αἴθουσα, ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι συνεδρίαζαν καθισμένοι καταγῆς, σταυροπόδι. Οἱ ρήτορες, ὅταν ἤθελαν ν' ἀγορεύουν, ἐστήριζαν ὁλόκληρο τὸν κορμὸ πλαγίως πάνω στὸ χέρι, καὶ ἀγωνιζόνταν, ἀνασαίνοντας βαθειά, ἂν μάλιστα ἦσαν γέροι ἢ παχεῖς, νὰ σηκωθοῦν στὰ πόδια τους, ποὺ ἦσαν συνήθως μουδιασμένα ἀπὸ τὸν περίεργο τρόπου τοῦ καθησιοῦ τους. Οἱ εὐτυχέστεροι ἀπ' ὅλους, ἦσαν αὐτοὶ ποὺ καθόνταν κοντὰ στὸν τοῖχο, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ, προνοητικώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἶχαν φέρει μαγκοῦρες!....

Ὅταν ὅμως ἡ συνέλευσις μεταφέρθηκε στὴν Τροιζήνα, ὅπου τὸ στῖρος τῶν διπλασίων καὶ τριπλασίων πληρεξουσίων ἀποτελοῦσε ὁλόκληρη φάλαγγα, ποὺ περιελάμβανε καὶ στρατηγοὺς καὶ συνταγματάρχας καὶ χιλιάρχους καὶ λοχαγοὺς μαχομένους ὄχι: ἐναντίον τοῦ Ἰμπραΐμ ποὺ ἐρήμωνε τὴν Πελοπόννησο, ἢ τοῦ Κιουταχῆ ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν Ἀθήνα, ἀλλ' ἀναστεχεῦ τους, ποῦ νὰ βρεθῆ αἴθουσα ποὺ νὰ χωράη τόσο ἀρειμάνιο πλῆθος;

Στὸ μεγαλείτερο σπίτι τοῦ χωριοῦ ἔμενε ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως. Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο αὐτὸ δὲν ἦταν μεγαλείτερο ἀπὸ....τὸ μικρότερο δωμάτιο τῆς σημερινῆς Βουλῆς. Γι' αὐτό, ἀποφασίστηκε νὰ μετατραπῆ σὲ χῶρο συνεδριάσεως ἕνας κῆπος ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Γιὰ τὴν μετατροπὴ αὐτὴ δὲν χρειάστηκε, φυσικά, οὔτε ἀνταλλαγὴ ἐγγράφων οὔτε νὰ ὀνομασθῆ καμμιὰ ἐπιτροπὴ ἀρχιτεκτόνων.... Λίγα δοκάρια, ποὺ τὰ μετακόμισαν στρατιῶτες, χρησιμεύσαν γιὰ ἔδρες στοὺς «λογάδες» τοῦ ἔθνους. Ἡ πρωτότυπη δὲ αὐτὴ αἴθουσα διαρρυθμίσηκε ὡς ἑξῆς:

Τὰ δοκάρια, τοποθετήθηκαν σὲ σχῆμα τετράγωνο, ὥστε ν' ἀγγίζη τὸ ἕνα τἄλλο. Ἐσχημάτισαν ἔτσι μιὰ περιοχή, στὸ κέντρον τῆς ὁποίας ὑψωνόταν μιὰ θαλερὴ καὶ χλοερὴ λεμονιά. Ὁ πρόεδρος, καθισμένος πάνω σ' ἕνα θρανίο χοντροκαμωμένο, ἐστήριζε τὴ ράχη στὸν κορμὸ τῆς λεμονιάς, τὰ κλωνάρια τῆς ὁποίας τὸν σκίαζαν ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μπροστὰ στὸν πρόεδρο βρισκόταν ἕνα μικρὸ τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἦταν τοποθετημένο ἕνα κουδοῦνι. Δεξιὰ ἀπὸ τὸν πρόεδρο καθόταν σταυροπόδι καταγῆς ὁ γραμματεὺς τῆς Συνελεύσεως, μουντζουρώνοντας διάφορα χαρτιά. Ἄλλος δὲ γραμματεὺς, ποὺ στεκόταν ὄρθιος ἀριστερά, διάβαζε τὰ πρακτικά, τῆς ἀναφορές καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα.

Δεξιὰ πάλι, λίγο μακρύτερα ὑψωνόταν κοὐ ἄλλη λεμονιά, ἔγοντας κομμένο τὸν κορμό Πάνω σ' αὐτόν, πότε πηδώντας ὄρθιος καὶ πότε καθισμένος, ὁ γέρο-Κολοκοτρώνης, μὲ συννεφιασμένο τὸ μέτωπο, μὲ τὸ ἀκκαὸ του ὄφος, μὲ τὴν βροντερή του φωνή, ἐπῶπτευε, σὰν ἄλλος Ξέρξης, ὄχι στὴ μάχη τῆς Σαλαμῖνος, ἀλλὰ τὴν περισπούδαστη λογομαχία τῆς Τροιζήνας.

Ὁλόγυρα δέ, πάνω στὴς τέσσερες πλευρές, μέσα σὲ δάσος λεμονιεῶν, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἱερὸ ἄλσος, ἀπάνω στὰ δοκάρια ποὺ ἀναφέραμε, καθόνταν οἱ πληρεξούσιοι, φορώντας παντὸς εἴδους φορεσιές, καὶ φουστανέλλες, καὶ ράσα, καὶ φράγκικα, καὶ βράκες ἀκόμη!....Ἀπ' αὐτοὺς, ἄλλοι μέν, κατηρεῖς καὶ σιωπηλοί, παίζαν τὰ κομπολόγια τους, συλλογιζόμενοι ἴσως τὴς συμφορὲς τῆς πατρίδος. Ἄλλοι πάλι κουβεντιάζαν ἔντονα γιὰ διάφορα ζητήματα νομοθετικά, διοικητικὰ καὶ στρατιωτικά, σὰ νὰ ζοῦσαν σὲ καμμιὰ ἤρεμη πολιτεία καὶ σὰ νὰ μὴ κατέκλυζε ὁ ἐχθρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλοι τέλος, ἐλάχιστοι αὐτοί, κουνώντας τὸ κεφάλι ἔδειχναν ὅτι νοιώθαν τὸν ἐπικείμενο κίνδυνο καὶ διαζόνταν νὰ τελειώσουν ἡ ἀχαιρες καὶ ἐθνοσβλαβεῖς συζητήσεις.

Πέρα ἀπὸ τὸν καθαυτὸ χῶρο τῶν συνεδριάσεων, στὸ στενὸ πορτάκι ἀπ' τὸ ὁποῖον καὶ οἱ κοντότεροι πληρεξούσιοι κουτσομεσιάζαν γιὰ νὰ περάσουν, μερικοὶ ἀκροαταὶ ὄρθιοι, ἔγκριναν ἢ κατέκριναν σιωπηλὰ τὰ λεγόμενα. Κοντὰ στὴ μάντρα τοῦ τοίχου στεκόνταν οἱ στρατιῶτες τοῦ φρουράρχου τῆς Συνελεύσεως Νικηταρᾶ, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ προστατεύσουν τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους. Ἀντὶ ὅμως νὰ δίνουν τὸ παράδειγμα τῆς τάξεως, αὐτοὶ ἔκαναν τὴ μεγαλείτερη φασαρία, ἐπιδοκιμάζοντας ἢ ἀποδοκιμάζοντας τοὺς λόγους τῶν διαφόρων ρητόρων.

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

Ἔτσι, κάποτε ποὺ ἀγόρευσε ὁ Γεννάδιος κατὰ τῶν τίτλων, καὶ εἶπεν ἀστειευόμενος ὅτι οὔτε ὁ Μαυροκορδάτος, οὔτε ὁ Κουντουριώτης, οὔτε ὁ Κωλέττης, οὔτε κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς προὔχοντας ἦσαν «πυγολαμπίδες» γιὰ νὰ ὀνομάζωνται «ἐκλαμπρότατοι», οἱ στρατιῶτες ἐπευφήμησαν, καὶ ὅταν τελείωσε ἡ συνεδρίαση, ἀμιλλῶντο ποιός νὰ πρωτοπροσφέρη καφὲ στὸν ἀδυσώπητο ἐκείνο δημοκράτη.

***

Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν βρισκόταν μιὰ μόνο γυναῖκα: ἀντιστράτηγος Μαντὼ Μαυρογένους, ποὺ, ἀφοῦ πούλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της στὴ Μύκονο ὥρμησε στὸν Ἀγῶνα φορώντας μαῦρο χρυσοποίκιλτο φόρεμα καὶ εὐρωπαϊκὸ καπέλλο—ὄχι βέβαια τῆς τελευταίας παρισινῆς μόδας...Ἡ στρατηγίνα ζητοῦσε διαρκῶς μὲ νοήματα νὰ διαβαστῆ μιὰ ἀναφορά της κατὰ τοῦ Ὑψηλάντου, ἡ ὁποία, ὡς τόσο, δὲ διαβάστηκε ποτέ.

Τέτοια ἤτανε γενικὰ ἡ ὄψη τῆς αὐτοσχέδιας αὐτῆς Βουλῆς. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα κλαριὰ τῶν δέντρων, καὶ πάνω στὸ ἄγραν καὶ ὁ Τσόρτς, τοὺς ὁποίους οἱ γέροι ἀρας· ἐκεῖ ὑπογράφηκε τὸ ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἀναγορεύτηκε Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος ὁ Καποδίστριας....Ἂς δοῦμε τώρα καὶ πῶς γινόνταν ἡ συζητήσεις.

Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως εἶχεν ἐκλεγεῖ ὁ Γ. Σισίνης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγκρίτους ἱερεῖς τῆς Ἠλείας. Πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀγῶνα ἦταν ἀρχιμανδρίτης κι' εἶχε γλυτώσει πολλοὺς κοτζαμπασήδες ἀπὸ τὸν τύφο ποὺ μάστιζε τὴς τάξεις τοῦ Γι' αὐτό, ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν πολύ. Ἀγαποῦσε τοὺς λογίους, κουβέντιαζε μαζί τους καὶ τοὺς ἄκουγε μὲ προσοχή. Ἔργόταν δύσκολος στὸν τόπο τῶν συνεδριάσεων, καθόταν πάντοτε πάνω στὴν ἔδρα, καὶ ἀρπάζοντας τὴ σφυρὶ δοῦνι ἔδινε τὸ σημεῖο τῆς ἐνάρξεως. Ἀμέσως τότε διαβαζόνταν τὰ πρακτικά, ποὺ ἦταν γραμμένα πολὺ συνοπτικά.

Ἡ συζητήσεις γινόνταν ἄτακτα. «Πρόεδρος δὲν ὑπῆρχε, κι' ἔτσι, ἄλλοι μὲν ἀγόρευαν ὅσο γονόνως, ἄλλοι ἀπεστείνοντο ὄχι στὸν πρόεδρο ἀλλὰ στοὺς συναδέλφους τους, κι' ἄλλοι ἀλλος, φώναζαν γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν σωστὰ.

Ὅταν ἡ συμπλοκὴ πιὰ βρισκόταν στὸ ζενίθ τῆς, ὁ πρόεδρος πεταγόταν ὄρθιος μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸ κακό του, ἅρπαζε τὸ φυσικὸ δοῦνι μὲ τὸ δεξὶ γέρι καὶ χτυποῦσε συνεχῶς καὶ γρονθοκοπώντας τὸ τραπέζι, ἐφώναζε δυνατά—ἐλπίζοντας ἔτσι μὲ τὴ φωνὴ του νὰ σκεπάση τὴς φωνὲς τῶν ἄλλων—δίνοντας προστάγματα.

Τὰ πρακτικὰ συντασσόνταν κάπὸ μιὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο γραμματέα τῆς Συνελεύσεως στὸ γραφεῖο ποὺ τοῦ χρησίμευε καὶ γιὰ σπίτι. Ὁ γραμματεὺς αὐτός, φτωχὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, εἶχε γιὰ κρεββάτι ἕνα στρωμένο μὲ λωμένο χαλί. Τὸ πρωὶ ποὺ ξυπνοῦσε, σηκώνεται τοὺς ὤμους του μὲ μιὰ τραγίσια πιδέρα ποὺ τὴ νύχτα τοῦ χρησίμευε καὶ γιὰ σκέπασμα,—ἄναβε μιὰ κοντὴ πίπα, καὶ ρουφώντας ἀντ' γιὰ καφὲ ρακί, μετέτρεπε τὸ ἕνα γόνατο του σὲ τραπέζι καὶ στηρίζοντας τὸ χαρτὶ πάνω σ' αὐτὸ συνέτασσε τὰ πρακτικά.

***

Ἡ Συνέλευσις αὐτή, ποὺ ἄρχισε στὴν Ἐρμιόνη γιὰ νὰ καταλήξη στὴν Τροιζήνα, ἔστασε τρεισήμισυ μῆνες: ἀπὸ τὴς 8 Ἰανουαρίου ὡς τὴς 5 Μαΐου. Ὁ γέρος μάλιστα στρατάρχης τοῦ Μωρηᾶ, εἶχε κατασκηνώσει στὴν Ἐρμιόνη ἀπὸ τὴς ἀρχὲς τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1826, γιὰ νὰ φροντίση ν' ἀρχίση ὁ γραμματέρο ἡ πολυθρύλητη αὐτὴ Συνέλευση. Ὁ Κολοκοτρώνης ὑπῆρξε πράγματι ἡ ψυχὴ τῆς Θέλησε ν' ἀποδείξη πὼς ἡ ἐπιρροὴ του, ὅπως καὶ ἂν νομίζοταν ἀπὸ πολλοὺς ἐξασθενημένη ἦταν πάντοτε ἰσχυρά....Καὶ τὸ κατόρθωσε αὐτό....Κατώρθωσε, δηλαδή, νὰ κατασταθῆ μιὰ κυβέρνηση ποὺ ἐκπροσωποῦσε ὁπωσδήποτε τὴν τάξη καὶ τὴν παιδεία, καὶ στὴ θέσι τῆς νὰ βάλη μιὰ ἄλλη ἀποτελουμένη ἀπὸ τέσσερα ἄτομα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μὲν ἕνα, καθὼς λέει ὁ ἱστορικὸς Γκόρδων, ἦταν ἕνας ἀδόλιος, τὸ ἄλλο....κάθε ἄλλο παρὰ ἔντιμος ἄνθρωπος, καὶ τὸ τρίτο....ὁ μεγαλείτερος διάκος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Ἡ Συνέλευσις ἤθελε νὰ κατορθώση ἕνα Σύνταγμα. Τὸ Σύνταγμα ὅμως εἶχε ἀνάγκη ....συντακτῶν. Καὶ, ναὶ μὲν ὑπῆρχε κάποιος πληρεξούσιος ἀπὸ τὴν Λεσβιδιά, μὴ ξέροντας οὔτε τ' ἀσβανίτικα καλὰ-καλά, ὁ ὁποῖος συνταστοῦσε ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴς ἐπανάστασης τὴς ἑλλάδος, ἀφοῦ δὲν ἤξεραν τὴν ἔννοια τῶν λέξεων τὴς ἑλλάδος, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ὁ Κιουταχῆς ἀπειλοῦσε τὴν ὕπαρξη τῆς ἑλλάδος, νὰ ἀεροκοπανίζη θεωρίες. Ὡς καὶ ὁ Γυκούπης καὶ ὁ Ζωγράφος, οἱ μόνοι ἴσως πρακτικὰ μορφωμένοι ἐπιστήμονες, παραιτήθηκαν. Κι' ἔτσι ἡ προσπάθεια τῆς Συνελεύσεως—τῆς πρώτης αὐτῆς ἑλληνικῆς συνελεύσεως—ἀπέτυχε....

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ

Με την Κοντσέττα Μοσχου

—Σωφέρ, στὴν ὁδὸν Πατησίων!

Τὸ σπιτάκι τῆς Κοντσέττας εἶναι μιὰ κομψὴ κουκλίστικη γκαρσονιερούλα στὸ πρῶτο πάτωμαν τοῦ No 97. (Παρντόν! «Γκαρσονιερούλα» ὑπὸ τὴν....καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως, δεδομένου ὅτι ἡ Κοντσέττα οὔτε εἶναι... Κοντσέττος, ἀλλὰ οὔτε φεμινίζει μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου). Στὴς δύο ἀκριβῶς χτυπᾶμε τὴν πόρτα.

***

2 καὶ 5'.—Περιμένουμε τὴν Κοντσέττα στὸ σαλονάκι της, νὰ....τελειώση τὸ φαί της. Τὸ σαλονάκι αὐτό, ὅπως κι' ἡ κρεββατοκάμαρα ποὺ διακρίνεται ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα, ἔχουν τὴν κατακαίνουργη σφραγίδα τῆς τελευταίας λέξης τῆς μόδας. Ἔπιπλα ἁπλά, ἀλλὰ χαριτωμένα, ὅλα σὲ μοντέρνο στύλ. Μαξιλάρια, χαλιὰ καὶ μεταξωτὰ πλῆθος. Γενικὴ «ἐνσταλάσιόν» ἐκπληκτική.

Ἕνα πιὸ ἀναιδὲς δημοσιογραφικὸ δλέμμα στὴν κρεββατοκάμαρα μάς ἀποκαλύπτει μερικὰ πράγματα. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ καλαισθησία, ποὺ ἐδῶ μέσα ἔχει ὑψωθῆ σὲ ὁλόκληρη ἐπιστήμη. Κομψοτεχνήματα, φωτογραφίες, κουπιά, κουτάκια, μπουκάλια, μπουκαλάκια, κραγιόνια, πούντρες, βούρτσες ὅλα αὐτὰ κι' ἄλλα τέτοια πολλὰ, ἀμέτρητα, ἀνακατεμμένα, σοῦ φωνάζουν πὼς ὑπάρχει ἐδῶ μέσα μιὰ χαριτωμένη γυναικοῦλα ποὺ ζῆ μέσα στὰ χάδια τῆς πολυτελείας.

Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη. Ἡ Κοντσέττα φαίνεται πὼς τὸ νερὸ τῶχει ἀντικαταστήσει μὲ τὰ «παρφέμ»! Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ δυνατὴ, μυρωμένη ἐκπνοὴ ποὺ ἀφήνει τὸ κάθε τί στὸ σπίτι της....

***

Λίγα λεπτὰ περνοῦν ἀκόμη. Ἕνα ἐκνευριστικὸ «τίκ-τάκ» ρολογιοῦ μᾶς σκίζει ἀκατάπαυστα τ' αὐτιά, καθὼς χτυπάει σὰν ξεχασμένη ἀλωμένη καρδιὰ ἐρωτευμένου. Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἕνας καμπανένιος μακρόσυρτος ἦχος: «Ντάν».

Δυόμισι! Ἀρχίζουμε ν' ἀνυπομονοῦμε....

—Νὰ μᾶς φέρῃς μέσα τὸν καφέ....

Ἡ ἰδιόρρυθμη μπεμπεδίστικη φωνίτσα τῆς Κοντσέττας χαϊδεύει τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὕστερα ὁ ξερὸς ἐλαφρὸς κρότος τοῦ τακουνιοῦ στὸ διάδρομο, καὶ «τὸ Κοντσί»—φιλικὴ προσαγόρευση—ἐμφανίζεται «ἀν πυζαμά», φρεσκοκουρεμμένο, βαμμένο στὴν ἐντέλεια, καί... μισοσυσταγμένο.

—Πάνω-κάτω!

Σηκώνουμαι νὰ φύγω.

—Λοιπόν, ὡρδουάρ. Ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις συνέντευξη....

Μιὰ ξεκουραστικὴ στιγμή: τὸ «Κοντσὶ» δίπλα στὸ ἀνηψάκι του...

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἤρθα σὲ ἀκατάλληλη ὥρα....

Νομίζετε βέβαια πὼς ἐγὼ εἶμ' ἐκεῖνος ποὺ εἶπα αὐτὴ τὴν ἀδόφρονα φράση! Ἔ, λοιπὸν γελιόσαστε! Ἐγώ....τὴν ἄκουσα. Ἦταν τὸ πρῶτο πείραγμα τῆς Κοντσέττας ποὺ δὲν ἐνοεῖ νὰ παραδεχτῆ τὰ....κατὰ συνθήκην ψεύδη. Εἶναι γνωστὸ πὼς οὐδέποτε λέει «χαίρω πολὺ», οὐδέποτε ζητάει «παρντόν», κι' οὐδέποτε θυμᾶται νἄχῃ κάνει στὴ ζωή της κομπλιμέντο! Σᾶς κάνω λοιπὸν αὐτὸν τὸν πρόλογο, γιὰ νὰ σᾶς προετοιμάσω. Εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ δοκιμάσωμε ἐκπλήξεις!

***

—Διαβάζεις μοῦ φαίνεται «Ἑβδομάδα»; (Αὐτὲς εἶναι διπλωματικὲς περιστροφὲς ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴν ἐρώτηση).

—Ναί. Δηλαδὴ διαβάζω ὅλες τὴς σελίδες τῆς «Ἑβδομάδος» ἐκτός....ἀπὸ τὰ εἰκοσιτετράωρα! (Πρῶτο κομπλιμάν). Εἶναι ξέρεις σαχλά!!

Πάίνω ὕφος περίλυπο.

—Κρίμα, κι' ἐγὼ ἐρχόμουνα νὰ σοῦ ζητήσω τὸ δικό σου.

Ἡ Κοντσέττα παραδόξως....ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη.

—Ἀστεῖα στὸ εἶπα, καϋμένε.

—Ὥστε δὲν ἔχεις καμμιὰν ἀντίρρησι στὸ νὰ περάσουμε μαζὶ ἕνα εἰκοσιτετράωρο; Σὲ βεβαιῶ πὼς θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον.

Μὲ κυττάζει κοροϊδευτικά, ἐνῶ μιὰ σκερτσόζικη γκριμάτσα «Τσάολι-Τσάπλιν» τῆς ὀυτιδώνει γιὰ μιὰ στιγμοῦλα τὸ μικρὸ φεγγαρένιο μουτράκι.

—Λοιπόν; Σύμφωνοι; Θὰ περάσουμε τὸ εἰκοσ....

—Νὰ μένῃ τὸ βύσινο! μὲ κόβει ἀμέσως.

Τὸ βύσινο; Πούντο; Κυττάζουμε ἐρευνητικὰ γύρω μας. Κανένα βάζο γλυκοῦ δὲν φαίνεται. Γυρίζουμε μὲ ἀπορία στὸ Κοντσί. Ἐκεῖνο σκάζει ἀμέσως στὰ γέλια.

—Τὸ «νὰ μένῃ τὸ βύσινο» εἶναι φράση δική μου, μοῦ ἐξηγεῖ, ποὺ ἐπίασε μάλιστα, καὶ συνηθίζεται σήμερα στοὺς θεατρικοὺς κύκλους.

—Καὶ τί σημαίνει;

—Κοροϊδία!

—Ὥστε κοροϊδευτικὰ ἀπάντησες στὴν πρότασή μου γιὰ τὸ εἰκοσιτετράωρο;

—Στάσου, μοῦ λέει τὸ Κοντσί, μὴν «εἶσαι ἄλλαλο» (Δεύτερη δική της φράση). Σιγά, σιγά.

Ξανακάθουμαι. Ἔρχεται ὁ καφές. Κινέζικα φλυτζάνια κτλ. Τὸ Κοντσὶ μοῦ προσφέρει τὸ ἕνα φλυτζάνι.

—Πρόσεχε μὴν τὸν χύσῃς καὶ μοῦ λερώσῃς τὸ τραπεζομάντηλο! (Μετρᾶτε κομπλιμέντα).

Κι' ἀμέσως μετά:

—Ἂν εἶσαι ἀτσίγαρος, πές μου νὰ στείλω νὰ πάρω πακέτο.

Μοῦρχεται ἡ διάθεση νὰ τὴ δείρω!

***

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὥρα ἔχει πάει ἤδη τρεῖς.

—Κοντσί, ἡ ὥρα περνάει. Λέγε μου, πῶς περνᾶς τὴν ἡμέρα σου;

—Εἶσαι βλάκας! (Ὁρίστε ἡ ἀπάντησις τῆς καλλιτέχνιδος!!) Μὰ τί νόμισες, παιδάκι μου, πὼς ζῶ ἐσωτερικὴ στὸ Παρθεναγωγεῖο γιὰ νὰ μετράω τὴν ἡμέρα μου μὲ τὸ διαβήτη;

Κατ' εἰρωνεύεται:

—Στὴς 8 ἡ κ. Μόρχου κοιμᾶται, στὴς 10 ξυπνάει, στὴς 12 τρώει, στὴ 1 ξαναποιμᾶται, στὴς 2 ξαναξυπνάει....Τί ἐνδιαφέροντα πράματα!

Σειρὰ μου νὰ τὴν πειράξω κι' ἐγώ.

—Ἔχεις δίκηο, τῆς λέω. Καὶ γιὰ ἂν ἤξερα πὼς σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ τρῶς, κοιμᾶσαι, ξυπνᾶς καὶ ξαναποιμᾶσαι, δὲ βάζανα τὴν κουταμάρα νἀρθω νὰ σοῦ πάρω εἰκοσιτετράωρο.

Ἔ, τὸ Κοντσὶ γίνεται ἔξω φρενῶν! Κοκκινίζει ὡς τ' αὐτάκια του, γουρλώνει τὴς γυαλίνες πέτρες τῶν ματιῶν του, κἀπ' ἐξαπάνω—ὄχι εὐτυχῶς σὲ κλάμματα—ἀλλὰ σὲ φωνές:

—Ἐσὺ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, ποὺ εἶσαι καὶ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου;

—Τί εἶμαι λέει;

—Ὁμογάλακτος ἀδελφός μου. Γάλα Βλάχας δὲν πίναμε κι' οἱ δυὸ ὅταν εἴμαστε μικροί;

Καὶ σκάζει πάλι στὰ γέλια. (Σημείωσις Σνάμ: Ἔτσι μόνο μποροῦσε νὰ «παρακαλῆ τὸν σκόπελον καὶ ἄλλων πειραγμάτων ἐκ μέρους μας).

***

Συνεχίζουμε.

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 248)

Μὲ τὶ σοβαρὸ ὕφος ἐκθέτει θεωρίες ἡ Κοντσέττα!

Τὰ προηγούμενα

[Ὁ γερμανὸς φοιτητὴς τῆς Βοτανικῆς Ἕρμαν Σοῦλτς ὁρίσκεται στὰς Ἀθήνας μὲ κάποιαν ἀποστολὴ γιὰ τὸν Φυτολογικὸ Κῆπο τοῦ Ἀμβούργου. Μεταβαίνοντας στὴν Πάρνηθα, συναντᾶται μὲ δύο Ἀγγλίδες, τὴν γρηᾶ κυρία Σίμονς καὶ τὴν νεαρὰ Μαίρη - Ἄννα, ὅλοι δὲ μαζὶ πέφτουν σὲ μιὰν ἐνέδρα λῃστῶν. Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τους εἶναι ὁ Χατζησταῦρος ποὺ τοὺς κρατεῖ αἰχμαλώτους, μεχρὶς ὅτου καταδληθοῦν λύτρα].

7. (Ἡ συνέχεια)

—Γράφει γιὰ μᾶς; μ' ἐρώτησεν ἡ Μαίρη-Ἄννα.

—Ὀχί ἀκόμη, δεσποινίς. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης παρατάσσει ἀριθμούς.

—Ἀριθμοὺς ἐδῶ ἐπάνω ; Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀσχολοῦνται μόνο στὰ γραφεῖα μας.

—Ὁ κύριος πατέρας σας δὲν εἶναι μέτοχος σὲ κάποια Τράπεζα ;

—Μπάρλεϊ καὶ Σία.

—Ὑπάρχουν δυὸ Τράπεζες μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα στὸ Λονδῖνο ;

—Δὲν τὸ ἄκουσα ποτέ.

—Ἀκούσατε ἂν ὁ οἶκος Μπάρλεϋ ἐργάζεται μὲ τὴν Ἀνατολή ;

—Ἐργάζεται μ' ὅλον τὸν κόσμο.

—Καὶ κατοικεῖτε στὴν Πλατεῖα Κάβεντις;

—Ὄχι. Ἐκεῖ εἶναι μόνο τὰ γραφεῖα. Τὸ σπίτι μας εἶναι στὸ Πικκαντέλλυ.

—Εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀκούσω τὴ συνέχεια. Ὁ γέρος αὐτὸς ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀλληλογραφία.

Ἐνῷ οἱ γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας ἀντέγραφαν τὴν ἀλληλογραφία τῆς ἡμέρας γιὰ νὰ κατατεθῇ στὰ ἀρχεῖα, ὁ λῃσταρχος ἔδιδε ἀκροάσεις στοὺς κατωτέρους ἀξιωματικοὺς ποὺ ἐπέστρεφαν μὲ τὰ ἀποσπάσματά τους. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἐκαθόταν ἐμπρός του, τὸν ἐχαιρετοῦσε ἀζοντας τὸ χέρι στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς καὶ ἀνέφερε μὲ λίγα λόγια ὅ,τι συνέβη.

Ἔμελλε τώρα ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀνάκρισί μας. Ὁ Χατζησταῦρος, ἀντὶ νὰ μᾶς καλέσῃ μπροστά του, ἐσηκώθηκε σοβαρὰ κ' ἤρθε κ' ἐκάθησε χάμου, κοντά μας. Κάλεσε ἕνα Κερκυραῖο, ὁ ὁποῖος ἤξερε ἀγγλικά.

—Κυρία, εἰπε ὁ Χατζησταῦρος, φαίνεσθε θυμωμένη. Μήπως ἔχετε παράπονα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σᾶς ὡδήγησαν ἐδῶ ;

—Εἶναι φρίκη ! ἀπήντησε ἐκείνη. Οἱ παλληκάροι αὐτοὶ μ' ἐσαμάτησαν, μ' ἔρριξαν κάτω στὸ χῶμα, μ' ἐλήστευσαν, μ' ἐκούφασαν καὶ μ' ἔκαναν νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

—Νὰ μᾶς συμπαθᾶτε. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ χρησιμοποιῶ ἀνθρώπους χωρὶς ἀνατροφή. Δὲν εἶχα δώσει τέτοιες διαταγές. Εἰσθε Ἀγγλίδα ;

—Ἀγγλίδα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

—Λυποῦμαι πάρα πολὺ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ σᾶς ἐφέρθηκαν θἄχετε καλὲς γνωριμίες στὴν Ἀθήνα ; ..

—Γνωρίζω τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἄν τολμήσετε . . .

—Τί λέτε, κυρία !.... Θὰ γνωρίζετε καὶ ἐμπόρους καὶ τραπεζίτες;....

—Ὁ ἀδερφός μου, ποὺ εἶναι στὰς Ἀθήνας, γνωρίζει πολλοὺς τραπεζίτες.

—Χαίρω πολὺ γι' αὐτό. Σοφοκλῆ, Ἔλα ἐδῶ. Πὲς στὶς κυρίες νὰ σὲ συμπαθήσουν.

Ὁ Σοφοκλῆς κάτι ἐμουρμούρισε, σὰ νὰ ζητοῦσε συγγνώμη. Ὁ Χατζησταῦρος εἶπε πάλι:

—Ἡ κυρίες εἶναι Ἀγγλίδες ὅπως πρέπει. Θἄχουν πολλὰ ἑκατομμύρια. Πηγαίνουν στὴν πρεσβεία, καὶ ὁ ἀδερφός τους, ποὺ εἶναι στὴν Ἀθήνα, ξεύρει ὅλους τοὺς τραπεζίτες.

—Καλὰ ποὺ τὸ καταλάβατε ! εἶπε ἡ κυρία Σίμονς.

Ὁ Χατζησταῦρος ἐξακολούθησε :

—Ἔπρεπε νὰ φερθῆς μαζί τους ἀνάλογα μὲ τὴν περιουσία ποὺ ἔχουν.

—Σωστά ! εἶπε ἡ κυρία Σίμονς.

—Νὰ τὴς φέρῃς ἐδῶ μὲ τὴν ἡσυχία τους.

—Γιὰ ποῖον σκοπό ; ἐψιθύρισε ἡ Μαίρη-Ἄννα.

—Καὶ νὰ μὴν ἀγγίξῃς τίποτε. Ὅποιος ἔχει τὴν τιμὴ ν' ἀπαντᾶτ' στὸ βουνὸ δυὸ κυρίες σὰν αὐτές, τὴς χαιρετάει μὲ σεβασμὸ καὶ τὴς φέρνει στὸ λημέρι ἡσυχα. Τὴς προσέχει καὶ τοὺς προσφέρει ὅ,τι χρειάζεται ὥσπου νὰ στείλῃ ὁ ἀδερφός τους ἢ ὁ πρεσβευτὴς τους ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Ὅσο γιὰ τὸν νέο, αὐτὸς πρέπει νὰ δρῇ μόνο δεκαπέντε χιλιάδες..

Κοιτάζοντας κυρία Σίμονς ! Καϋμένη Μαίρη-Ἄννα ! Οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη ἐπερίμεναν αὐτὸ τὸ συμπέρασμα. Ὅσο γιὰ μένα δὲν ἐπαραξενεύθηκα. Ἤξευρα πὼς εἴχαμε νὰ κάμωμε μὲ μιὰ γρηᾶ ἀλεπού. Γι' αὐτὸ ἀναπαυτεύθηκα θαρρετὰ στὴ συνομιλία.

—Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς ὅ,τι μοῦκλεψαν οἱ ἄνθρωποί σου, γιατὶ δὲν ἔχεις νὰ πάρῃς ἀπὸ μένα τίποτε ἄλλο. Ὁ πατέρας μου εἶναι φτωχός, τ' ἀδέλφια μου τρῶνε πολλὲς φορὲς ξερὸ ψωμὶ καὶ οὔτε τραπεζίτες γνωρίζω οὔτε πρεσβευτές. Ἂν μὲ θρέψῃς μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πληρωθῇς γιὰ μέ, θὰ χάσῃς τὰ ἔξοδά σου.

Ὁ Χατζησταῦρος δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ οὔτε τῆς δικές μου παρατηρήσεις οὔτε τῆς κυρίας Σίμονς. Διέκοψε τὴ συζήτησι καὶ μᾶς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ τραπέζι ποὺ εἶχε ἑτοιμασθῆ. Ἡ κυρία Σίμονς διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ, βεβαιώνοντας πὼς θὰ φάγῃ καλὰ ἀλλὰ δὲν θὰ πληρώσῃ. Ἡ Μαίρη-Ἄννα ἐφαινόταν καταβεβλημένη· τόσο ὅμως εὐμετάβολη εἶναι ἡ νεανικὴ ἡλικία ὥστε ἔβγαλε μιὰ φωνὴ γεμάτη χαρὰ ὅταν εἶδε τὸ μέρος ποὺ μᾶς εἶχαν στρώσει νὰ φάμε. Ἀνάμεσα στοὺς θράχους ἦταν ἕνα κομμάτι πρασινάδα. Τὸ γρασίδι ἔχρησίμευε γιὰ στρωσίδι καὶ γύρω ἡ δάφνες ἐχρησίμευαν γιὰ ταπετσαρία καὶ ἔκρυβαν τοὺς ἀπότομους θράχους. Καταγάλαζος θόλος ἀπλωνόταν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Μακρυά, δυὸ ὅρνια ἐφαινόνταν σὰ νὰ εἶχαν κρεμασθῆ γιὰ νὰ εὐχαριστοῦν τὸ μάτι. Καὶ σὲ μιὰ γωνία τῆς τραπεζαρίας, μιὰ ὁλοκάθαρη πηγὴ σὰν τὸ διαμάντι ἐφούσκωνε σιωπηλὰ μέσα στὸ ἀνοιγμά της, ἐξέχυνε τὰ νερά της ὁλόγυρα καὶ τ' ἄπλωνε σὰν ἀσημένιο τραπεζομάντηλο πρὸς τὸν γκρεμνό, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, ἡ θέα ἀπλωνόταν πρὸς τὸ Πεντελικό, τὸ μεγάλο ἄσπρο παλάτι ποὺ δεσπόζει τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς σκιεροὺς ἐλαῶνες, τὴν ἀδενδρη κοιλάδα, πρὸς τὴ σταχτιὰ ράχη τοῦ Ὑμηττοῦ, στρογγυλὴ σὰν τὴ ράχη τοῦ γέρου ἀνθρώπου καὶ πρὸς τὸν θαυμάσιο Σαρωνικό, καταγάλαζον, ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ πάνω. Κι' αὐτὴ ἡ κυρία Σίμονς, ποὺ δὲν εἶχε διόλου δρεξι γιὰ τέτοια, ὁμολόγησε πὼς γιὰ μιὰ παρόμοια θέα στὸ Λονδῖνο ἢ στὸ Παρίσι θὰ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ μεγάλο νοῦκι.

Τὸ τραπέζι μας ἦταν πολὺ ἁπλό. Ἕνα κρίθινο ψωμί, ποὺ εἶχε ψηθῆ σὲ χωριάτικο φοῦρνο, ἄχνιζε ἐπάνω στὰ χορτάρια καὶ ἄφηνε μιὰ μυρωδιὰ ποὺ ἐξάλιζε. Μέσα σὲ μιὰ δεδούρα ἐτρεμοιόλιαζε τὸ γιαοῦρτι. Ἐλληὲς χοντρὲς καὶ πράσινες πιπεριὲς ἦταν σωρασμένες σὲ μακρὰ σανίδια ἄσχημα τετραγωνισμένα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ λῃστάρχου εἶχε ἀναλάβει νὰ μᾶς περιποιηθῆ καὶ ν' ἀκούῃ τί λέμε. Ἦταν ὁ ἄσχημος Κερκυραῖος ποὺ ἤξευρε καὶ τὰ λίγα ἀγγλικά.

Ἔκοψε τὸ ψωμὶ μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ μᾶς ἐμοίρασε μεγάλες κομμάτες, λέγοντάς μας νὰ μὴ ντραποῦμε νὰ φᾶμε ὅσο θέλουμε. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ φαγητό της, ἡ κυρία Σίμονς τοῦ ἀπήντησε μὲ ὕφος περήφανο μερικὲς ἐρωτήσεις.

—Κύριε, τοῦ εἶπε, δὲν μοῦ λέτε, ὁ ἀρχηγός σας ἐπίστευψε ἀλήθεια πὼς θὰ τοῦ πληρώσουμε ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές ;

—Καὶ βέβαια, τὸ πίστευψε.

—Θὰ τῇ πῶς δὲν ξεύρει τὸ ἀγγλικά;

—Τὸ ξεύρει πολὺ καλά. Κ' ἐγὼ τῇ ἔβαλα στὴν Κέρκυρα εἶχα νὰ κάμω μὲ κόσμον καλοὺς Ἄγγλους : δικαιστές ;

—Σᾶς συγχαίρω. Νὰ πῆτε ὅμως στὸ ἀφεντικό σας πὼς πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπομονὴ γιὰ μιὰ ἐπερμένη πολὺν καιρὸ τῆς ἑκατὸ χιλιάδες.

—Μοῦ εἶπε νὰ σᾶς πῶ πὼς θὰ σᾶς στείλῃ ἕως τῆς 15 τοῦ Μάη, ὅς τὸ μεσημέρι.

—Κ' ἂν δὲν τῆς λάβῃ;

—Μὲ πολύ σου λύπη θὰ σᾶς κόψῃ τὸ λαιμό, ὅπως καὶ τῆς δεσποινίδος.

Ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Μαίρης-Ἄννας ἔφυγε ἀπ' τὸν τρόμο, τὸ ψωμὶ ποὺ ἔμελλε νὰ βάλῃ στὸ στόμα της.

—Δώσετέ μου λίγο νερό, εἶπε.

Ὁ λῃστὴς ἔτρεξε στὴν πηγὴ καὶ γέμισψε μὲ τρία πηδήματα.

Ἔπειτα ἐστράφηκε πρὸς ἐμὲ καὶ τοῦ θεσε :

—Ὅσο γιὰ σᾶς, ἔχω νὰ σᾶς πῶ πὼς θὰ σᾶς δώσω τριάντα μέρες γιὰ νὰ μελετήσετε ὅ,τι θέλετε καὶ νὰ πληρώσετε. Θὰ σᾶς δώσω ἀκόμη δεκαπέντε γιὰ νὰ γράψετε ὅπως καὶ σᾶς κάνει.

—Εὐχαριστοῦμε, εἶπε ἡ κυρία Σίμονς. Θὰ σκεφτοῦμε σὲ δυὸ μέρες, ἂν δὲ μᾶς ἀπόφασίσουν.

—Ποιὸς κυρία ;

—Ἡ Ἀγγλία.

Τὸ τραπέζι μας ἦταν πολὺ ἁπλό.

—Ἡ Ἀγγλία εἶναι μακρυά.

—Ἡ ἡ χωροφυλακή.

—Μαχάρι. Τώρα, χρειάζεστε τίποτε ;

—Πρῶτα-πρῶτα, θέλω μιὰ κρεβατοκάμαρα.

—Ἔχουμε ἐδῶ κοντὰ κάτι σπηλιὲς ποὺ τὶς λένε Στάνες. Ἀλλὰ τὸ χειμῶνα ἤρθανε ἐκεῖ πρόβατα κ' ἔμεινε ἡ μυρωδιά. Θὰ πάρῃ δυὸ τσαντήρια ἀπὸ τοὺς πιστικοὺς κάπου κάπου θὰ μείνετε ἐδῶ.... ὅσο ποὺ νἄρθουν οἱ χωροφύλακες.

—Θέλω μιὰ καμαρέρα.

—Εὔκολο αὐτό. Μερικὰ παλληκάρια θὰ κατέβουν καὶ θὰ πάσουν τὴν πρώτη χαραυγὴ ποὺ θὰ διαβῆ.... ἂν ἀφήνουν οἱ χωροφύλακες.

—Μοῦ χρειάζονται ρούχα, ἀσπρόρουχα, πετσέτες, σαπούνι, ἕνας καθρέφτης, χτένες, ἕνα γελλάρο γιὰ κέντημα, ἕνα....

—Πολλὰ χρειάζεστε, κυρία μου, καὶ γιὰ αὐτὰ θροῦμε πρέπει νὰ πάρουμε τὴν Ἀθήνα. Θὰ κάμουμε ὅμως ὅ,τι μποροῦμε. Βασσόβιτε μένα καὶ μὴ βασίζεστε πολὺ σοβαρὰ στὸν χωροφύλακες.

Κατὰ τὰς ἑπτά, ὁ ἀρχηγὸς καὶ οἱ ἄνδρες του μᾶς ἄρῆκαν μόνους, καὶ τότε μᾶς ἔφερναν νὰ δειπνήσουμε. Τέσσερα δαδιὰ ἐφώτιζαν τὸ τραπέζι μας. Τὸ κόκκινο φῶς στοὺς καὶ ὁ κατπνὸς ἔδιναν παράξενο χρῶμα στὸ ὀχρὸ πρόσωπο τῆς δεσποινίδος Σίμονς. Τὰ μάτια της ἐφαινόνταν πὼς ἔσβυναν καὶ ἄναβαν, σὰν φαροι περιστροφικοί. Ἡ φωνή της, ποὺ τὴν εἶχεν ἐξασθενήσει ἡ κούρασι, ἐδυναμώνε κατὰ διαλείμματα κ' ἐγώ, ἀκούοντάς την, ἐπερπλανώμουν σὲ κόσμους ἄλλους· ἐρχόνταν στὸ νοῦ μου ἀναμνήσεις ἀπὸ παραμύθια μὲ νεραϊδες.. Ἐξαφνα ἀκουστῆκε ἕνα ἀηδόνι καὶ μοῦ ἐφάνηκε πὼς τὸ τραγοῦδι του ἐπλανώτ' ἀν στὰ χείλια τῆς Μαίρης-Ἄννας. Ἡ μέρα ἦταν γιὰ ὅλους μας κακή, κ' ἐγὼ ποὺ σᾶς ἔφερα πόσφανῆ δείγματα τῆς ὄρεξής μου, γρήγορα ἀναγκάστηκα ν' ἀναγνωρίσω ὅτι περισσότερο ἐνόσταζα παρὰ ἐπεινοῦσα. Ἐκαλλιν ἄτισα τὴς κυρίες κ' ἐπῆγα στὴν τέντα μου. Ἐκεῖ ἐλησμόνησα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ ἀηδόνι καὶ κίνδυνο καὶ λύτρα καὶ τσιμπήματα· ἐκλεισα τὰ μάτια μου κ' ἀποκοιμήθηκα.

Ἐξαφνα, τρομερὲς τουφεκιὲς μ' ἐξύπνησαν. Ἐπιναχτηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, καὶ τοῦ ἀπότομα, ποὺ ἐχτύπησα τὸ κεφάλι μου ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παλούκια τῆς σκηνῆς.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, εἶπε ἡ Μαίρη-Ἄννα.

Ἔξω ἐγινόταν τέτοιο κακό, ποὺ θἄταν χαμένος κόπος ἂν προσπαθοῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ὁλόκληρα πεῦκα ἔκαιαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Πέντε ἢ ἓξ συντροφιές, καθισμένες ὁλόγυρα ἀπὸ τὴ φωτιά, ἐψηναν ἀρνιὰ στὴς σουβλες. Κ' ἀνάμεσα στους ἄλλους, μερικοὶ λῃστὲς ἐχόρευαν ἀργά, ἐνῷ ἔπαιζε μιὰ ἀπαίσια μουσική. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἔπερναν τουφεκιές. Μιὰ ἔπεσε πρὸς τὸ μέρος μας κ' αἰσθάνθηκα μιὰ σφαῖρα ποὺ ἐσφύριξε δίπλα σ' αὐτὶ μου. Πρεκάλεσα τὴς κυρίες νὰ προχωρήσουν γρήγορα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κοντὰ στὸν ἀρχηγὸ θὰ εἴχαμε λιγώτερο κίνδυνο.

Ὁ Χατζησταῦρος μᾶς ἐξήτησε συγγνώμη ποὺ μᾶς ἐξύπνησαν.

—Δὲν φταίω γώ, μᾶς εἶπε. Εἶναι συνήθεια. Τὰ παλληκάρια δὲν καταλαβαίνουν πὼς ἤρθε ἡ ἄνοιξι, ἂν δὲν πέσουν τουφεκιὲς τὴν πρωτομαγιά. Τώρα πάρετε τὴς κυρίες καὶ πηγαίνετε νὰ ξεκουρασθῆτε. Τὰ παλληκάρια μου ἤπιαν πολὺ καὶ ρίχνουν κοκαὲς ματιὲς στὴς Ἀγγλίδες. Τὰ καϋμένα τὰ παιδιὰ ζοῦν πολὺ περιορισμένα καὶ δὲν εἶναι ἑβδομῆντα χρονῶν, ὅπως ἐγώ. Τὰ ἠσυχάζω μὲ τὴν κούρασιν ἂν ὅμως τὸ κορίτσι μείνῃ ἐδῶ καμμιὰ ὥρα, δὲν ξεύρω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Πραγματικῶς, γύρω ἀπὸ τὴν Μαίρη-Ἄννα ἐσχηματίσθηκε ἕνας κύκλος ἀπειλητικός Ἡ νέα ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα πρόσωπα μὲ ἀθῶα περιέργεια, ἐνῷ οἱ λῃστές, καθισμένοι γύρω της, ἐμιλοῦσαν ἐπαινώντας τὴν ὁμορφιά της μὲ λέξεις ποὺ, εὐτυχῶς, αὐτὴ αὐτὴ δὲν τὴς ἐννοοῦσε.

Ἔκαμα ἕνα νόημα στὴν κυρία Σίμονς, ἡ ὁποία ἐσηκώθηκε μαζὶ μὲ τὴν κόρη της.

Στὸ δρόμο, ἐπωφελήθηκα ἀπὸ τὴν κατάσταση τοῦ Κερκυραίου, ποὺ ἐτρίκλιζε ἀπ' τὸ μεθῦσι σὲ κάθε βῆμα, γιὰ νὰ ζητήσω ἰδιαίτερη συνέντευξι ἀπὸ τὴν κυρία Σίμονς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΘΥΜΑΣΑΙ;

Θυμᾶσαι, ἀγάπη μου, τὰ περασμένα,
ὅταν κατάμονοι χωρὶς μιλιά,
τρυγώντας ἄνθια λησμονημένα
τὰ πρῶτα ἀλλάξαμε γλυκὰ φιλιά;

Θυμᾶσαι τοῦ ἔρωτα ποῦχαμε στήσει
τὴν πρώτη ξώβεργα στὸν ἔρημο ἀγρό;
Κι' ἐγὼ σιμὰ σου μαδώντας ρόδα
τοὺς ὅρκους σου ἄκουα μὲ μάτι ὑγρό;

Θυμᾶσαι τὰ ὄνειρα στὸν ἄναστρο ὄρθρο,
τὸ ἀρῶμτο κλάψιμο τοῦ τρυγονιοῦ;
Τὴς νύχτιες αὔρες, ποὺ ἀκέριο φέρνανε
τὸ πικροτραγούδο τοῦ ἔρημου ἀηδονιοῦ;

Ἐσὺ ἂν λησμόνησες τὰ περασμένα,
ὄνειρα, δάκρυα κι' ὅρκους μὲ μιά,
ἐγὼ τῆς λήθης τὸν πόνο ψάλλω,
ἀηδόνι ἀείγητο στὴν ἐρημιά!

(Ἀνέκδοτο) ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Σ' ἕνα τελευταῖο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται ἕνα ἄρθρο ποὺ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἀναγκάστηκε ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν χρῆση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν σ' ὅλη τὴν Ἀμερική.

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ δημοσιεύεται, μεταξὺ ἄλλων, καὶ μία ἐνδιαφέρουσα στατιστικὴ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μέθης στὴν Ἀμερική στὰ 1875, τὴν ὁποίαν εἶχε συντάξει κάποιος γιατρος Μέριμον ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Γιὰ τὸ οἰνόπνευμα, λοιπόν, ἐδαπάνησε μὲν τὸ κράτος 3 δισεκατομμύρια, ἐζημιώθηκε δὲ ἄλλα 3 δισεκατομμύρια καὶ 500 ἑκατομμύρια. Τὸ οἰνόπνευμα κατέστρεψε, σὲ πορκαῖες, ἀντικείμενα ἀξίας πλέον τῶν 500 ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων. Ἔγινε ἀφορμὴ 10.000 αὐτοκτονιῶν, κατέστρεψε 300 χιλιάδες ἀνθρώπους, 200 χιλιάδες γυναίκες ἔκανε χῆρες καὶ ἄφησε 1 ἑκατομμύριο ὀρφανὰ ἐκ τῶν ὁποίων 100 χιλιάδες εἰς βάρος τοῦ κράτους. Τέλος, ἕνεκα τοῦ οἰνοπνεύματος τοὐλάχιστον 150 χιλιάδες ἄνθρωποι μπῆκαν στὴ φυλακή!

—□□—

ΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΘΕΩΡΗΘΗΣΑΝ ΠΑΝΤΑ ΩΣ ΓΕΛΟΙΑ

Ἡ δυσπιστία ἀμαθοῦς ἀνθρώπου. Τὸ προστατευτικὸ ὕφος. Ἀληθινὰ λουλούδια σὲ.... ψεύτικα μαλλιά. Μιὰ ἐξοπνάδα, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἐπανάληψις. Τέσσερις γυναίκες μέσα σ' ἕνα θεωρεῖο. Ἡ πολυτέλεια τῶν νεόπλουτων. Ἡ χαρὰ ἐκείνου ποὺ κέρδισε στὰ χαρτιά. Τὸ κόρτε τῶν ἐμπόρων στὴς πελάτισσές τους. Τὸ κατάμαυρο μουστάκι ἑνὸς γέρου. Τὸ διάβασμα τραγωδίας σὲ φίλους. Πολυτελὴς πένθιμη φορεσιά. Τὸ νὰ διηγῆται μὲ καμάρι ἕνας γονεὺς τὴς ἐξυπνάδες τοῦ παιδιοῦ του ποὺ εἶναι δυὸ χρονῶν. Ὁ σύζυγος ποὺ νοσταλζει σ' ἕνα χορό....Καὶ τέλος διαμάντια σὲ δάχτυλα μὲ πένθιμα νύχια....

—□□—

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΡΜΕΝΙΟΥΣ

Πρὶν ἀπὸ τὴς περισσότερες ἑβραϊκὲς γιορτὲς προηγοῦνται νηστεῖες, ἡ ὁποῖες ἐπαναλαμβάνονται καὶ διαφόρους ἄλλες μέρες τοῦ χρόνου, γι' ἀνάμνηση ἀπαισίων ἱστορικῶν συμβάντων.

Ἐκτὸς τῶν ταχτικῶν νηστειῶν οἱ Ἑβραῖοι νηστεύουν καὶ τὴν ἐπέτειο μέρα τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας τους.

Οἱ Ἀρμένιοι νηστεύουν ἑκατὸν ὀγδόντα ἐννέα μέρες τὸ χρόνο. Στὴς σαρανταοχτὼ μέρες τῆς μεγάλης Σαρακοστῆς τρέφονται μὲ ταχῦνι καὶ τουρσια καὶ ἰδέως μὲ ὀρασπὰ ρεβύθια.

—□□—

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΛΟΠΗ

Στὴ Νίκαια εἶχε κάνει, τελευταῖα, τὴν ἐμφάνισή του ἕνας νεαρὸς «χαβαγίστας», συμπαθητικώτατος. Τὸ μελαγχολικό του ὕφος καὶ ἡ ἀληθινὴ μαεστρία μὲ τὴν ὁποία ἔπαιζε τὴ χαβάγια, τὸν εἶχαν κάνει ἀγαπητὸ σὲ ὅλους. Ἕνα θράδυ, ὥς τόσο, στὸ ἀριστοκρατικώτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νικαίας, συνδὴ ἕνα καταπληκτικὸ σκάνδαλο: κάποιος κλέφτης μπῆκε τὴ νύχτα μέσα στὸ δωμάτιο ἑνὸς πλουσίου ταξιδιώτου καὶ τοῦ ἔκλεψε ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸν ποὺ εἶχε πάνω στὸ κομοδίνο του σὲ χρυσᾶ νομίσματα. Τὸ κακαπληκτικὸν ὅμως στὴν ὑπόθεση εἶναι ὅτι ἡ ἀστυνομία συνέλαβε ὡς δράστη τῆς κλοπῆς τὸν νεαρὸ καλλιτέχνη.

Ὁ «χαβαγίστας» στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε τὴν ἐνοχή του. Στὸ τέλος ὅμως, κλαίγοντας σχεδὸν, διηγήθηκε τὴν περιπετειά του, ἡ ὁποία εἶναι ἀσφαλῶς ἡ παραδοξότερη ἀπ' ὅσες ἀναφέρονται στὰ λωποδυτικὰ χρονικά.

Σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔμενε ἡ κλοπὴ ἔμενε ἡ περίφημη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Νόρμα Τάλμαντζ. Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ—χωρὶς οὔτε νὰ τὸ φαντάζεται αὐτή, φυσικά,—καὶ θέλησε, μιὰ νύχτα, νὰ μπῆ στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ τῆς παίξῃ μιὰ ρομάντσα μὲ τὴ χαβάγια του, στὰ σκοτεινά.

Ἔκανε λάθος ὅμως στὸ δωμάτιο, κι' ἀντὶ νὰ μπῆ στῆς Τάλμαντζ μπῆκε σ' ἕνα ἄλλο. Ἐκεῖ, εἶδε τὸ σωρὸ μὲ τὸ χρυσάφι πάνω στὸ κομοδίνο, παρασύρθηκε, καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι. Τὰ ἄλλα πλέον ἤρθαν μόνα τους....

—□□—

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΑΣ

Γιατί ἄραγε μεταχειριζόμαστε τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλιᾶς στοὺς γάμους; Οἱ εἰδικοὶ ἀπαντοῦν σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ὅτι ἐπειδὴ ἡ πορτοκαλλιὰ παράγει συγχρόνως τὰ φροῦτα καὶ τὰ λουλούδια της, εἶναι ἔτσι τὸ κατ' ἐξοχὴν σύμβολο τῆς γονιμότητος καὶ γι' αὐτὸ τὴν χρησιμοποιοῦν στοὺς γάμους.

Στὴν Κρήτη παλαιότερα—δὲν ξέρουμε ἂν συμβαίνῃ αὐτὸ καὶ σήμερα—ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη ραντιζόνταν μὲ νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς. Στὴ Σαρδηνία πάλι, τὰ κέρατα τῶν βωδιῶν, ποὺ σέρνουν τὸ νυφικὸ ἅρμα, στολίζονται μὲ πορτοκάλλια.

Ὁ Ἄγγλος Μπροῦερ γράφει ὅτι ἡ παρθένες τῶν Σαρακηνῶν στολιζόνταν, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, μὲ λουλούδια πορτοκαλλιᾶς, καὶ προσθέτει πὼς ἡ σημερινὴ συνήθειά μας εἶναι ἀναγέννηση τοῦ παληοῦ ἐκείνου ἐθίμου.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἰσήχθη ἀπὸ τὴν Γαλλία στὴν Ἀγγλία στὰ 1820—1830. Ὁ ποιητὴς Τακεραΐ χαρακτηρίζει τ' ἄνθη τῆς πορτοκαλλιᾶς ὡς «συγκινητικὰ σύμβολα τῆς γυναικείας ἀγνότητος καὶ παρθενίας, ποὺ ἑτοιμάζεται σὲ λίγο νὰ φύγῃ, νὰ πετάξῃ....».

—□□—

ΠΩΣ, ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΠΡΩΤΟΕΙΔΑΝ ΤΟΝ....ΚΑΠΝΟ!

Σὲ πολλοὺς, θἄτυχε θέβαια νὰ γεννηθῆ καμμιὰ φορὰ ἡ ἀπορία: τί ἐντύπωση ἄραγε θἄκανε στὴν ἀρχὴ τὸ κάπνισμα στοὺς Εὐρωπαίους;

Οἱ πρῶτοι, λοιπόν, Εὐρωπαῖοι ποὺ εἶδαν ἄλλους νὰ καπνίζουν καπνό, ἦταν δυὸ ναυτικοί, τοὺς ὁποίους ἐστείλεν ὁ Κολόμβος ὡς πρέσβεις στοὺς Ἄγγλους ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Κούβας.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀπεσταλμένων αὐτῶν, ποὺ ἀξίζει νὰ κρατήσουν στὴ μνήμη τους ὅλοι οἱ καπνισταί, ἦταν: Ροδρίγος δὲ Ζερρες καὶ Λουὶ δὲ Τόρρες. Ὁ δεύτερος μάλιστα ἦταν ἕνας ἐκχριστιανισθεὶς Ἑβραῖος, ποὺ ἤξερε κατὰ βάθος καὶ μιλοῦσε θαυμάσια τὰ ἑβραϊκὰ καὶ τὰ ἰσπανικά!

Ἕξη μέρες εἶχαν παραχωρηθῆ στοὺς ἀπεσταλμένους γιὰ νὰ φέρουν σὲ πέρας τὴν ἀποστολή τους.

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΦΑΝΟΥΣ ΝΑΥΤΗ

Ἐν Περέα, ἀχτὴ Τζελέπη, αὐθημερόν.—

Πατεῖς με πατῶσε· ἡ σάρα-μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα· τοῦ Κουτρούλη τὸ πανηγῦρι. Ἀνθίζεσαι λοιπόν, κύριε Διαφεντή καὶ κύριε συνταχτή, τί μαλλαβράσι γίνηκε. Ἐγὼ μιὰ βολὰ ὁ Τσούρης, 40 χρόνια βαρκάρης, δηλαδὴς λεβοῦχος, δὲν ξανάειδα τέτοιο καλαμπαλῆκι. Δὲν ἔμεινε οὔτε κουτσὴ κουρούνα στὸ σπιτικό της. Ὅδλος ὁ Περέας κι' ὅδλα τὰ προσφυγέϊκα θάζαν πλώρα γιὰ τὴν Τροῦμπα. Κι' ἄκουγες τὴν Κρυκὼ ἀπ' τὰ Ὑδρέϊκα: Ἔ καλὲ καὶ σὺ βραλκάρη· νὰ πάω νὰ δῶ λιγοῦλιζα κ' ἐγὼ ἡ κακομοῖρα τὸν ναύτη; πόσα θέλεις καλέ; Καὶ χωρὶς νὰ προφτάσῃς γιὰ συμφωνία, σαλτάριζε μέσ' στὴ βάρκα. Δὲν πρόφτασα νὰ γυρίσω τὸ κεράλι μου καὶ μπουκάρουνε τρεῖς καρακατσοῦλες: Καλὲ κύρ βαρκάρη, πόσα θέλεις νὰ μᾶς πᾷς ἐκειδανανά, ποὺ θὰ γίνουν τὰ στεφανώματα; Ἔτσι νὰ χαρῇς τὸ στεφάνι σου! Κάνω ν' ἀβαράρω τὴ βάρκα καὶ δὲν προφταίνω· σαλτέρνουν ἄλλες τέσσερες μὲ ὀχτὼ παιδιά, ἂν εἶσαι χριστιανός, στὴς ἀγκαλιές τους. Τοὺς λέω πῶς θὰ πληρώσουνε διπλὸ σιτήριο, κι' αὐτὲς μοῦ προτείνουνε τὸ Νόμο περὶ προστασία λέει τῶν ἀνηλίκων. Ἄει ξηγήσου λοιπός! Ὦς που νὰ μανουβράρω φτοῦνες πούχα μέσα καὶ νὰ ξηγηθῶ γιὰ πληρωμή, μ' ἀδειαστήκανε σπρωχτὲς κάνα τριανταριὰ Ἐδες μέσ' στὴ βάρκα: Ἔ, ρέ τί γίνηκε τότανες! Ἄλλο ποὺ νὰ ἰδῆτε κι' ἄλλο ποὺ νὰ σᾶς λέω. Ἄκουγες: Μωρή!! τό παιδί....—Ὄχ!....μὲ ξενύιασες, κάκο χρόνο νἄχῃς!! Μάζω τὰ πόδια σου, κατσίκα! —Τ' εἶπες μωρή; μὲ ξέρεις ποιὰ εἶμαι;— Ἄχ!! μωρὲ λιγοῦλι λυκουριζόνερο, τζογοῦλες μου' μὲ ζουλίξατε σὰ βαθρακάκι.—Μωρὴ ἔγκυα γυναῖκα ποῦ πᾶς;—Γιὰ δὲς μοῦτρα νὰ μὲ συβουλέψουνε....Ὅπου θέλω!—Κύττα νὰ μὴ σοῦ βουλώσω τὸ στόμα μὲ καμμιὰ τοῦφα μαλλιά.—Ποιὰ μωρή; ἐμένα;—Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά!!—Ἄχ! λυσσάξαν ἡ κατσίκες! Θὰ πνιγοῦμε ἄδικα.

—Ἄμ τὸ εἶδα τ' ὄνειρο....—Στάσου βαρκάρη, νὰ σὲ πληρώσω καὶ νὰ βγῶ....Ἄχ θὰ λιγοθυμίσω....

Ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ κουτουπονῶντες.... Τί γίνηκε; Ἀστα! Τὰ βολέβω μονάχα καὶ τὰ καταφέρνω καὶ σαλτάρω στὴν προχυμαία. Μέσ' στὴ βάρκα μου ἡ νεῖλα τοῦ Μάμαλη. Θρῆνος, κλαθμὸς καὶ ὀδυρμός, νὶ χάν' ἡ μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάννα· κι' ὥσπου νὰ προφτάσουνε οἱ ναῦτες τοῦ Λιμενάρχείου κι' οἱ πολιτσιμάνοι: μπάτι ἡ βάρκα κι' ὀλ' ἡ σαβοῦρα στὴ θάλασσα! Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη πέσαν τὰ κανόνια κι' ἀρχεψαν νὰ σφουρᾶνε ὀλὰ τὰ βαπόρια, κι' ὁ Δήμαρχος ἔρριξε τὸ στεφάνι στὴ θάλασσα, στεφανώνοντας μαζὶ μὲ τὸν ἀφανὴ Ναύτη καὶ τῆς μαννάδες κι' ἀδερφάδες τους πούχα στὴ βάρκα μου....

Μὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψι

Μένιος Τσούρης
λεβοῦχος».

Γ. Λ.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΤΑΡ ΣΒΑΝΣΟΝ

Πολλοὶ φανατικοὶ «κινηματογραφομανεῖς» φίλοι τῆς «Ἑβδομάδος» θ' ἀναρωτιοῦνται βέβαια:

—Τί νὰ γίνονται ἄραγε οἱ παληοὶ «ἀστέρες», τὰ «χαϊδεμένα παιδιὰ» τῆς ἀθηναϊκῆς ὀθόνης, ἡ Μπερτίνη, ἡ Ζακομπίνη, ἡ Σβάνσον;....—κυρίως ἡ Σβάνσον;....

Ἡ ἀπορία τους αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ δικαιολογημένη. Ἡ Σβάνσον, ἔχει πράγματι, κάμποσον καιρὸ νὰ «γυρίσῃ» νέο φίλμ. Οἱ Ἀθηναῖοι θαυματαί της λοιπὸν ἔχουν δίκηο ν' ἀνησυχοῦν...Πολλοί, «καλῶς....πληροφορημένοι» διέδωσαν μάλιστα πὼς ἡ Σβάνσον εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνα θῦμα τοῦ «ὁμιλοῦντος»....

Γκλόρια Σβάνσον.

Πρὸς παρηγορίαν, λοιπόν, καὶ «καθησυχασιν» τῶν πολυπληθῶν φίλων της, τοὺς πληροφοροῦμε πὼς ἡ Γκλόρια Σβάνσον, δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κινηματογράφο. Τοὐναντίον μάλιστα μεσουρανεῖ, καὶ ἐφ' ὅσον νίκησε τὸν «ὁμιλοῦντα» θὰ μεσουρανῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ....Τί τὰ θέλετε ὅμως....Ὁ γάμος της, χίλιες δυὸ ἄλλες ἰδιωτικές της ὑποθέσεις —γιὰ τὶς ὁποῖες, ἀδιάκριτα φερόμενοι, θὰ μιλήσουμε παρακάτω—καθὼς καὶ τὰ ταξίδια της, τὴν ἀπασχόλησαν γιὰ ἕνα διάστημα.... Κι' ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ μακρὰ «σιωπή» της—στὴν κυριολεξία αὐτή, τῆ φορά....

Στὴν κοσμικὴ ζωὴ ὡς τόσο τοῦ Χόλλυγουντ ἡ Σβάνσον δὲν ἔπαυσε νὰ μεσουρανῇ οὔτε στιγμή. Ἰδοὺ πὼς περιγράφει τὴν ἐμφάνισή της σ' ἕνα «ντάνσιγκ» πολυτελείας, μιὰ Γαλλίδα ἐπισκέπτρια τῆς πατρίδας αὐτῆς τοῦ κινηματογράφου:

«....Μιὰ σουαρὲ «ντὲ-γκαλὰ» στὴ «Μονμάρτρη», τὸ ἀριστοκρατικώτερο κέντρο τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὅλα τὰ τραπέζια εἶναι πιασμένα. Ἡ ὡραιότερες καλλιτέχνιδες τῆς ὀθόνης βρίσκονται κεῖ. Κι' ἐξαφνα ἐμφανίζεται ἡ Γκλόρια Σβάνσον. Τυλιγμένη μέσα σὲ μιὰ θαυμασία «κάπ» ἀπὸ ἐρμίνα, περνάει...Περήφανη, μεγαλοπρεπής, παρ' ὅλο τὸ κοντό της ἀνάστημα, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ φορώντας ὑπερύψηλα τακούνια, ἀφήνει τὸ βλέμμα της νὰ πλανιέται, ἀφῃρημένο, μακρυά....

Καθὼς περνάει, ὅλοι ὁλόγυρά της ὑπολογίζονται θαβειά....Κι' ἕνας ψίθυρος θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ τὴν ἀκολουθεῖ....».

***

Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἡ Σβάνσον ἔφερε ἐντελῶς ἄσημη: ἦταν μιὰ ἀπόφοιτος «γκὲρλ», σ' ἕνα στούντιο ὅπως ὑπάρχουν χιλιάδες στὰ στούντιο ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπ' τότε, ἐν τούτοις, ἡ μικρὴ Γκλόρια εἶχε πολὺ μηρύσταρα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Μιὰ φορὰ εἶπε σὲ μιὰ συνάδελφό της, μὲ τὴν ὁποία μοιραζόταν τὸ φτωχικό της καμαρίνι:

—Ὅταν γίνω «στὰρ» (γιατὶ ἡ Γκλόρια δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς κάποιο βράδυ θὰ γνωρίζῃ τὴ δόξα), θὰ κατοικήσω τὸν κόσμο μὲ τὴ φήμη μου....Θὰ εἶμαι πραγματικὰ ἐνδοξη καὶ πλούσια, ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὴν ρίζα, καὶ σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου!

Καὶ νὰ ποὺ ἡ Γκλόρια Σβάνσον—πραγματικὴ μαρκησία ντὲ Λὰ Φαλαίζ....(ἀφ' ὅτου παντρεύτηκε τὸν μαρκήσιο ντὲ Λὰ Φαλαίζ)—ἡ ἀκριβώτερα πληρωνομένη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἐκράτησε τὸ λόγο της!

Σήμερα, ἔχει ἕνα πραγματικὸ πλούτο, τρία αὐτοκίνητα ἀπὸ τὴς πιὸ φημισμένες ἀγγλικὲς μάρκες (ἂν καὶ χρησιμοποιῇ ἕνα φορτηγάκι ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ ὁδηγῇ μοναχή της) ὑπηρέτες, περιβολάρηδες, ἀμέτρητα φορέματα καὶ καπέλλα καὶ....διακόσια ἀξεσπάστα ζευγάρια παπούτσια!

Δὲν θὰ ἤξερε οὔτε καὶ ἡ ἴδια, ἀσφαλῶς τὸν ἀκριβὴ ἀριθμὸ τῶν παπουτσιῶν της, ἡ μιὰ μέρα δὲν τῆς ἐτύχαινε τὸ ἑξῆς περιστατικό:

Στὸ «στούντιο» ὅπου ἐργαζόταν ἐγύριζε μιὰ ταινία ποὺ ἐλάμβανε χώραν μέσα σ' ἕνα παπουτσίδικο. Ὁ φροντιστὴς ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ ἀρκετὰ ζευγάρια παπούτσια γιὰ νὰ στολίσῃ τὴ σκηνή, καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του!...Ἡ Γκλόρια τότε τὸν λυπήθηκε, καὶ διέταξε τὸν ὁδηγό της νὰ πάῃ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της ὅλα τὰ παπούτσια της. Φτνάζεσθε τὴν ἔκπληξη κατάπληξη ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ὁδηγὸς ἐτύρισε κουβαλώντας δυὸ ἑκατοντάδες παπουτσιῶν. Τὸ νοστιμώτερο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Σβάνσον ἦταν....ἡ πιὸ κατάπληκτη ἀπ' ὅλους!

***

Ἡ κοκεταρία τῆς Σβάνσον εἶναι παροιμιώδης. Τὰ φορέματά της τὰ παραγγέλνει ἀπ' εὐθείας στὸ Παρίσι, ὅπου οἱ γνωστοὶ ῥάφτες, τὰ σχεδιάζουν ἐπίτηδες γι' αὐτήν.

Πρὶν τὰ φορέσῃ ἐν τούτοις, ἡ Γκλόρια τὰ μετατρέπει τόσο ριζικά, ὥστε δὲν τοὺς μένει ἀπὸ τὴν ἀρχική τους μορφὴ παρὰ μόνον τὸ ὄνομα!

Ἡ Σβάνσον δὲ φοράει ποτὲ περισσότερα ἀπὸ δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο βραδυνὸ φόρεμα. Ὅταν ταξιδεύῃ, ἀλλάζει φόρεμα σὲ κάθε σταθμό, καὶ πολλὲς φορές, μέσα σὲ μιὰ μέρα ἀλλάζει ἑφτὰ τουαλέττες!

Ὅταν ἦταν κορίτσι, δυὸ πράματα τὴν ἀπέλπιζαν: τὸ πηγοῦνι της τὸ μυτερό, καὶ ἡ «σηκωτὴ» μύτη της. Σήμερα ὅμως κανεὶς δὲν τὰ παρατηρεῖ αὐτά. Ἡ μάλλον, καὶ αὐτὰ τὰ θαυμάζουν ὅλοι, γιατὶ ἀνήκουν στὸ περιφημότερο «ἀστέρι» τοῦ Χόλλυγουντ.

***

Πλούσια, ὄμορφη, δοξασμένη....Ὅλοι μπορεῖζουν τὴν Γκλόρια Σβάνσον γιὰ σὴν εὐτυχία της....Κι' ὅμως!....Ἡ κακὲς γλῶσσες τοῦ Χόλλυγουντ—καὶ δὲν εἶναι λίγες—ἔχουν νὰ διαδίδουν πὼς ὁ «ὁμιλῶν» ἔκανε νὰ χωριάσῃ κάπως τὸ «ἀστέρι» τῆς Γκλόρια, ἐξ

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 248)

ROBERT DE FLERS

ΕΝΟΥΛΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΑΓΡΙΟ ΘΗΡΙΟ

Ὁ διάσημος θηριοδαμαστὴς δὲν ἦταν εὐτυχισμένος στὸ νοικοκυριό του. Εἴκοσι χρόνια τώρα ποὺ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴν κόρη ἑνὸς ἐπίσης δασάρμου συναδέλφου του, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ βρῇ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἡσυχίας, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ ὠνειρευόνταν στὰ νειάτα του: νὰ καθήσῃ δηλαδὴ ἥρεμα γιὰ ν' ἀναπαυθῇ, κοντὰ στὸ τζάκι, στὸ ἀμυδρὸ φῶς μιᾶς λάμπας μὲ πράσινο ἀμπαζοῦρ, καπνίζοντας, ἡσυχα-ἡσυχα, τὴν πίπα του.

Ὁ γάμος του δέβαια ὑπῆρξε μιὰ «καλὴ ἐπιχείρηση» ὅπως ἔλεγε ἄλλοτε κι' ὁ ἴδιος. «Μ' ἕνα σμπάρο» ὁ Καρζεβάλ εἶχε πετύχει μιὰ γυναίκα, μιὰ προίκα, δυὸ λιονταρια σὲ ἀνθηροτάτη κατάσταση, ἕνα πάνθηρα, μιὰ τίγρη, κι' ὅλο τὸ ὁλικὸ ἑνὸς ἀξιοπρεποῦς θηριοτροφείου. Ἡ τύχη τοῦχε χαμογελάσει γιὰ καλά. Ἦταν ὡραῖος, πολὺ μελαχροινός, καὶ ὑπερβολικὰ κομψός. Δὲν τοῦλειπε τίποτε γιὰ νἀναι εὐτυχισμένος—παρὰ μόνον ἡ εὐτυχία.

Τὸ ντεμποῦτο του ὡς θηριοδαμαστοῦ ὑπῆρξε θριαμβευτικό. Ὁ πεθερός του τοῦχε δώσει πολλὲς συμβουλὲς σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, καὶ τοῦ εἶχε ἐξηγήσει, πῶς μποροῦσε νὰ ἐξασκῇ τὸ τόσο ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά του ἀξιοπρεπῶς καὶ δίχως κινδύνους.

Ἡ εἰσπράξεις πῆγαν πολὺ καλά.

Κάθε βράδυ, φορῶντας μιὰ θαυμασία στολή, κεμωμένη γιὰ τὴν περίσταση, ὁ Καρζεβάλ πατοῦσε μὲ τὸ πόδι του, μὲ ὕφος περιφρονητικώτατο, τὸ κεφάλι τῆς τρομερῆς τίγρεως Τερέζας, καὶ ξαπλωνόταν ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ λιονταριοῦ Ἐρνέστου. Ἡ κομψευόμενες κυρίες τῆς πόλεως στὴν ὁποίαν ἔδινε τὴς παραστάσεις του, τοῦ στέλναν λουλούδια καὶ τοῦ ἐκφράζαν με κάθε τρόπο τὸν θαυμασμό τους. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Καρζεβάλ ἀπολαμβάνε ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς δόξας.

Κι' ὅμως δὲν ἦταν εὐτυχισμένος!..

Τὰ εἰσοδήματα, βέβαια, τῆς μικρῆς του περιουσίας τὸν ἔκαναν νὰ ζῇ πολὺ καλά, καὶ ἡ προίκα τῆς γυναίκας του τοῦ ἐξασφάλιζε ἄνετη ζωή. Ὁ πεθερός του ἐξ ἄλλου, δὲν τὸν εἶχε δέβαια κοροϊδέψει ὡς πρὸς τὴν ἀξία τοῦ ὑλικοῦ τοῦ θηριοτροφείου: τὰ κάγκελλα ἦταν πολὺ στερεά, ἡ τίγρις Τερέζα βρισκόταν χωρὶς νύγια καὶ τὸ λιοντάρι Ἐρνέστος δὲν εἶχε δόντια. Ὁ γέρο θηριοδαμαστὴς ὅμως, δὲν εἶχε προειδοποιήσει τὸν Καρζεβάλ ὅτι ἡ κόρη του Ὀνορίνα ἦταν τρομερὰ νευρικὴ καὶ ὀξύθυμη.

Ἡ Ὀνορίνα εἶχε ἀνατραφῆ μαζὶ μὲ τὰ θηρία. Ὅλη τὴν παιδικὴ της ἡλικία τὴν εἶχε περάσει κοντά τους: παίζοντας μαζί τους. Κεῖ ἴσως γι' αὐτὸ ὁ χαρακτήρας της ἦταν τόσο «θηριώδης» τώρα....

***

Ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε ὡς τόσο ὁ Λιμίλιος Καρζεβάλ δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε μιὰ στιγμὴ ἡσυχίας.

Τὸ πρωί, ἡ γυναῖκα του τὸν πετοῦσε ἀπὸ τὸν ὕπνο του, καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ κάνῃ δουλειὲς τῆς ὁποίες κάνουν μόνο οἱ ὑπηρέτες: νὰ γυαλίζῃ δηλαδὴ τὸ παρκέτο, νὰ καθαρίζῃ τὴ σκάλα, νὰ πλένῃ τὰ πιάτα. Τῆς Ὀνορίνας δὲν τῆς ἄρεσε ἡ μυρωδιὰ τοῦ καπνοῦ, γι' αὐτό, τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸν κόψῃ. Κι' ὅταν, καμμιὰ φορά, τὸν τσάκωνε νὰ προσπαθῇ λαθραῖα νὰ κούψῃ μιὰ πίπα κάτω ἀπὸ τὸ παπλωμά του, ἡ γυναίκα του τὴν ἄρπαζε καὶ τὴν πέταγε ἄλλοτε μὲν στὴν φωτιὰ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ παράθυρο—ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς.

Τὸ μόνο ποτό, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἐπιτρεπόταν νὰ μπῇ στὸ σπίτι ἦταν τὸ....νερό, καὶ τὰ γεύματα ἦταν λιτότατα.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὴν παράσταση, ὅταν γύριζε στὸ σπίτι του, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀχάριστη δουλειά του, ὁ Λιμίλιος ἦταν ἀναγκασμένος νὰ γυαλίσῃ τὰ παπούτσια του, καὶ νὰ βουρτσίσῃ τὴ στολή του. Μερικὲς φορὲς μάλιστα, εὐτύχκε καὶ τὴ γυναίκα του ἔξω φρενῶν Τότε, ἐτσωγε καὶ μερικὲς ζυλιές...

Ὁ Καρζεβάλ, κουρασμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ δουλειά, δεχόταν χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία νὰ περνάῃ τὴν ἀδίωτη αὐτὴ ζωή. Ὅταν ἦταν μάλιστα ἐξαιρετικὰ κουρασμένος, ξέφευγε ἀπὸ τὴν ἄγρυπνη παρακολούθηση τῆς κυρίας Καρζεβάλ ποὺ δὲν ἀνεγόταν νὰ τὸν βλέπῃ ν' ἀναπαύεται, καὶ κατέφευγε στὸ κλουβὶ τῆς Τερέζας, τῆς ἀγαπημένης του τίγρεως. Ξαπλωνόταν τότε ἀνάμεσα στὰ πόδια της, κι' ἐνῷ τὸ θηρίο τοῦ ἔγλυφε στοιχειὰ τὸ χέρι, ἀποκοιμώταν σιγὰ-σιγά κι' ὀνειρευόταν ὅτι βρίσκεται κοντὰ σὲ μιὰ σύντροφο τρυφερὴ καὶ χαδιάρα, καὶ πὼς ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τὸ ξύπνημα ὅμως ἦταν τρομερό, καὶ ἂν κατὰ τύχη, ἡ Ὀνορίνα τσάκωνε τὸν ἄντρα της «ἐπ' αὐτοῦ»ρῷ» ἀνάπαυμένο, ἀρχίζε νὰ βγάζῃ τέτοια μουγκρητά, ποὺ ὡς καὶ τὸ λιοντάρι ἀκόμη ἔτσειε ἀπὸ τὸ φόβο του στὸ βάθος τοῦ κλουβιοῦ του.

***

Ὁ Καρζεβάλ ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὰ ζῶα του, ποὺ ἦσαν ἡ μόνη του παρηγορία.

Τὰ χρόνια ὡς τόσο περνοῦσαν καὶ βλέποντας πὼς ἡ ζωή του δὲν ἄλλαζε, παραίτησε τὸ μερίδιό του, χωρίστηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀπὸ τὴν τίγρη καὶ ἀπὸ τὸ λιοντάρι, καὶ... πῆρε τὴ σύνταξή του. Τότε ὅμως ἔπεσε σὲ μιὰ τρομερὴ πλήξη. Δὲν ἤξερε πὼς νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴς ἡμέρες του. Ἡ ὧρες, γι' αὐτόν, κυλοῦσαν ἀργά, ἀτελείωτες. Στὸν τοῦχο ἦταν κρεμασμένα διάφορα πολυτελῆ χαμουτσίκια, ἀναμνήσεις πολλῶν θριάμβων του. Οἱ νῦν τρυγάνανε τὴν δύναμή τους, καὶ τὴν ἐλαστικότητά τους. Καὶ ἡ δραστηριότης τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιδείξει ἄλλοτε μέσα στὰ κλουβιὰ τῶν θηρίων δὲν εὕρισκε τὴν κατάλληλη περίσταση νὰ ἐκδηλωθῇ.

. . . . . .

Μιὰ μέρα, ἄρησε νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι του. Ἡ Ὀνορίνα ὡσυπσε ἐναντίον του, κατώνταξε ἕνα πιάτο σούπας στὸ χέρι. Ὁ Λιμίλιος εἶδε τὸν κίνδυνο. Κινούμενος τότε ἀπὸ τὸ ἔνστι-

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 248)

Ἡ Ὀνορίνα ἄρχιζε νὰ βγάζῃ μουγκρητά...

ΠΕΝΝΙΕ

=Ἡ Ρακὲλ Τορὲς, κατὰ μίαν τελευταία πληροφορία, εἶναι εἴκοσι χρονῶν.

=Ὑπάρχουν τρεῖς ἀδελφὲς Τάλματζ: ἡ Νόρμα, ἡ Κωνστάνς καὶ ἡ Ναταλία.

—Ἡ δυὸ πρῶτες εἶναι ζωντοχῆρες· ὅσο γιὰ τὴ Ναταλία ἔχει παντρευτῆ τὸν Μποῦστερ Κήτον, ἀλλὰ δὲν παίζει πιὰ στὸν κινηματογράφο.

=Τὰ περισσότερα....γράμματα ἀπὸ τὴς πρωταγωνίστριες τῆς ὀθόνης, λαμβάνει ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.

—Δεύτερη, ἔρχεται ἡ Κλάρα Μπόου.

=Ἡ Μπίλλυ Ντὸδ—ἡ ὁποία, ἀντιθέτως πρὸς τὴς τελευταίες διαδόσεις ὅτι αὐτοκτόνησε, γαίρει ἄκρας ὑγείας—γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, στὴς 14 Μαΐου 1904. Ἔχει ἀνάστημα 1 μέτρο καὶ 64, καὶ παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1924.

=Κακῶς ἐπικρατεῖ γενικὰ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Πέτροβιτς εἶναι Ρῶσσος.

—Ὁ Πέτροβιτς εἶναι Σέρβος, ἡλικίας τριανταδύο ἐτῶν καὶ μὲ γαλανὰ μάτια. Εἶναι τέως δημοσιογράφος!....

=Ὁ Κόνραδ Φάϊτ συνθηκολόγησε καὶ αὐτός, μὲ τὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφο.

—Τώρα «γυρίζει» γερμανικὲς «ὁμιλοῦσες» ταινίες.

—Ἡ Κολλὶν Μοὺς «γυρίζει» ἐπίσης ὁμιλοῦσες ταινίες, ἀγγλικὲς φυσικά.

=Τὸ ἀκριβώτερο φίλμ, ἀπ' ὅσα εἴχαν «γυρίστῃ» ὡς τώρα, ἦταν τὸ «Μπὲν-Χοὺρ», τὸ ὁποῖον εἶχε στοιχίσει τρία ἑκατομμύρια δολλάρια.

—Οἱ «Ἄγγελοι τῆς Κολάσεως» ὅμως, ποὺ θὰ «γυριστῆ» τώρα, φαίνεται ὅτι θὰ τὸ ὑπερβῆ σὲ ἀκρίβεια.

—Θὰ στοιχίσῃ τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια.

=Πολλοὶ συγχύζουν τὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸ Λὸς Ἄντζελες.

—Γιὰ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ σύγχυση, ἂς πληροφορηθοῦν ὅτι ἡ δυὸ αὐτὲς ὀνομασίες ἀνήκουν σὲ δυὸ συνοικισμούς, γειτονικοὺς μέν, ἀλλὰ τελείως ξεχωριστούς.

=Ἡ Ἔννο Πίοτεν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς παληότερες Γερμανίδες ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου.

—Τώρα εἶναι σχεδὸν χρονῶν, καὶ παντρεμένη.

—Καὶ μιὰ ἀποκάλυψις:

—Τὰ νυχλιὰ τοῦ Χάρολδ Λόϋδ εἶναι ψεύτικα· δὲν ἔγουν τζάμια.

—Κύτο, ἄλλοστε, φαίνεται ὅτιν τὰ παρατηρῆσῃ κανεὶς προσεχτικά. Θὰ δῆ τότε, ὅτι δὲ χωλίζουν στὴν ὀθόνη.

—Τρεῖς κινηματογραφικοὶ ἀστέρες ἀπ' τοῦ μπαρ....ν ἡ Λίλιαν Χάρβεϊ, ἡ Βίλλυ Φρίτς καὶ ὁ Ἄνου Γκαρὰ, ἀποφασίσαν νὰ πᾶνε μιὰ λίγο νὰ ξεκουραστοῦν στὸ....βάθος τοῦ Μαρόκου.

Τὴν προτεραιοῦ Πασχαλιὰ ἔδωσαν μιὰν ἀποχαιρετιστήριο ἑσπερίδα σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῶν Ἡλυσίων-Πεδίων τοῦ Παρισιοῦ ὅπου μένουν.

—Στὴν ἑσπερίδα αὐτὴν ἦταν καλεσμένοι ὅλοι οἱ «σηματάντες» Γαλλοι δημοσιογράφοι.

—Διεθυντὴς τῆς «ἐθνικοτοιτίας» τῆς ἑσπερίδος ἦταν ὁ κ. Σωῦ, γενικὸς διεθυντὴς τῆς «Εὐρωπαϊκῆς κινηματογραφικῆς Ἑνώσεως».

—Οἱ «ἀστέρες» ἔλεγετε, στὴς δεξιώσεις τους, ἀκολουθοῦν ὅλη τὴν ἐτικέττα πραγματικῆς βασιλικῆς αὐλῆς.

—Στὴν Γαλλία, «κοιτίδα τῶν ἐλευθεριῶν», ὅπως τὴς ἀρέσει ν' αὐτοκαλῆται, ὑπάρχει μιὰ αὐστηρότατη καὶ ἐξαιρετικὰ σχολαστικὴ κινηματογραφικὴ λογοκρισία.

—Ἡ Πόλλα Νέγκρι ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸν κινηματογράφο προσωρινὸς τουλάχιστον.

—Μένει τώρα στὴ Γαλλία.

—Ἡ Μπίλλυ Ντὸδ ἐχώρισε τελειωτικὰ, καθὼς τουλάχιστον ἀνγγέλλουν ἡ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Βίλλαρ.

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΜΕ ΤΟΝ κ. ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗ

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Νικόλαος Λάσκαρης γράφει τὰ ἔργα του ὁμοιάζει πολὺ μὲ ἕνα σπόρ. Θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἴτῃ κανεὶς ὅτι δὲν γράφει ἐκ προμελέτης. Ἔρχεται μιὰ ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν ποὺ τοῦ ἐμπνέει τὴν ἰδέαν ἑνὸς ἔργου, μιὰ ἀφορμὴ κάποτε ἀσήμαντος, ποὺ εἰς ἕναν ἄλλον συγγραφέα δὲν θὰ ἔλεγεν ἀπολύτως τίποτε, εἰς τὸν Νικόλαον Λάσκαρην ἀποκαλύπτει ἕνα πλῆθος πράγματα. Ὁ ἴδιος ὁμιλῶν περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον γράφει τὰ ἔργα του μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Ἐγὼ οὐδέποτε πηγαίνω πρὸς τὸ ἔργον. Τὸ ἔργον ἔρχεται πρὸς ἐμένα . . . ἔρχεται μόνο του, ἀπρόσκλητο καὶ οὔτε κἂν χτυπᾷ τὴν πόρτα μου. Πέφτει μέσα μου νὰ ποῦμε σὰν κεραυνός. Ἀκοῦστε νὰ ἰδῆτε πῶς ἔγραψα τὴν πρώτη μου κωμῳδία ποὺ παρεστάθη ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια ἀπάνω-κάτω, τὸ 1887. Συμμελετοῦσα τότε διὰ διδακτορικὰς ἐξετάσεις μὲ τὸν συμφοιτητήν μου κ. Εὐάγγελον Μίχαν, τὸν μετέπειτα ἐφέτην. Ἄλλοτε ἐδιάβαζα ἐγὼ καὶ ἄκουεν ἐκεῖνος, ἄλλοτε διάβαζεν ἐκεῖνος καὶ ἄκουγα ἐγώ. Ἕνα ἀπόγευμα, στὸ σπίτι μου ἐδιάβαζεν ἐκεῖνος. Ἐμελετούσαμεν τότε τὸ Παγματικὸν δίκαιον τοῦ Καλλιγᾶ. Ἐδιάβαζε, δὲν θυμοῦμαι πλέον ποιὸ κεφάλαιον, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπῆρχε καὶ ἡ φράσις: «ἡ προθεσμία ἐξέτεινεσε». Μοῦ ἐφάνη τόσον ἀστεία ἡ φράσις αὐτή, ποὺ ἄρχισα τὰ γέλια.

—Μὰ τί γελᾶς; μὲ ἠρώτησεν ὁ συνομιλητής μου.

—Μὰ εἶναι νὰ μὴν γελῶ ! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ ἐκτείνεσῃ ἡ προθεσμία ! Θεὸς σχωρές' την κακομοῖρα ! Ζωὴ σὲ λόγου σου.... Χά, χά.

—Ἔλα ἄφησε τὰ γέλια καὶ ἄκου παρακάτω.

—Ὄχι, δὲν ἀκούω τίποτα, εἶπα ἔξαφνα. Πᾶρε τὸ καπέλο σου καὶ φεῦγα. Φτάνει γιὰ σήμερα.

—Δὲν μοῦ λὲς τρελλάθηκες ; μ' ἠρώτησεν ὁ Μίχας.

—Ὄχι. Ἀλλὰ θὰ γράψω κωμῳδίαν.

—Ὥστε καλὰ εἶπα πὼς τρελλάθηκες !

—Ἄντε, φύγε σοῦ λέω, κ' ἔλα αὔριο, τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ δυσιχὴς ὁ Μίχας μπρὸς στὴν ἐπιμονή μου, σηκώθηκε κ' ἔφυγεν ἐλεεινολογῶν με.

Μετὰ πέντε ὥρας, εἶχα γράψει μιὰν μονόπρακτον κωμῳδίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φράσεως: «ἡ προθεσμία ἐξέτεινεσε». Τὴν ἐπομένην τὸ πρωὶ τὴν πῆγα εἰς τὸν κ. Δ. Ταβουλάριν, τοῦ τὴν διάβασα, τοῦ ἄρεσε καὶ ἀνέλαβε νὰ τὴν παίξῃ. Τὴν ἐδάτησε μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος εἰς «Κακὸ Συνταπάντημα», κ' ἔτσι ἐγίναμεν ἔκτοτε καὶ κουμπάροι ! Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ κωμῳδία μου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ ἐκπλήκτου συμφοιτητοῦ μου, ἐπαίζετο εἰς τὸ μαραφέσι τῇ λήξει παριλίσιον θέατρον «Παράδεισος», πρωταγωνιστοῦντος τοῦ μακαρίτου Παντοπούλου. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀπάνω κάτω, μελετώντας τὸ «περὶ αἱρέσεων» κεφάλαιον, ἔγραψα τὴν «Ἐξ Ἅδου Παραγγελίαν».

Μιὰ ἄλλη φορὰ εἶχα πάει στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτου φίλου μου Τάκη Ταγκοπούλου. Στὸν καθυφέρτη τῆς τραπεζαρίας του, στὸ πρεβάζι, εἶδα μιὰ σημείωσι, ἕνα χαρτὶ ποὺ εἶχε γράψει ἐπάνω μὲ τὸ χέρι του τὰς λέξεις: «Ὁ μῦλος τῆς ἔριδος».

—Τί θὰ πῇ αὐτό ; τὸν ἠρώτησα.

—Θὰ γράψω, μοῦ ἀπήντησεν ἕνα διήγημα μ' αὐτὸν τὸν τίτλον καὶ τὸν σημείωσα γιὰ νὰ μὴν τὸν ξεχάσω. Μ' ἀρέσει πολὺ εἶναι σκερτσόζικος !

—Σ' ἀρέσει πολύ, ἔ; Μὰ κ' ἐμένα μ' ἀρέσει, καὶ τὸν κατάσχω. Θὰ γράψω κωμῳδία μ' αὐτὸν τὸν τίτλο. Ἄρχισε μάλιστα νὰ κυκλοφορῇ μέσα μου ἡ ὑπόθεσις. Γιὰ ἄκουσε !

—Νὰ μοῦ κάμῃς τὴ χάρη νὰ καθήσῃς ἥσυχος.

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Τὸν κατάσχω. Στὸν πληρώνω μάλιστα, ἂν θέλῃς.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἐπαίζετο εἰς τὸ θέατρον Ὀφρανίδου τὸ μονόπρακτόν μου κωμειδύλλιον «ὁ Μύλος τῆς ἔριδος», τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου ἀπέδωσε ὁ καλοκάγαθος φίλος μου, παίζων ἐννοεῖται, εἰς τὸν τίτλον ! Ἀλλὰ τὸ πεπρωμένον ἦτον νὰ ἀρχίζουν τὴν κουβέντα. Ἔλεγα κ' ἔγραφα ὅ,τι μοῦ κατέβαινε. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ γράφω κάτι τι ποὺ εἶχε κάποια σειρά, καὶ στὸ τέλος ἐγίνε—εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ κανεὶς—ἡ καλύτερα κατ' ἐμὲ μονόπρακτη κωμῳδία μου «Ἡ Ἀχειμύθειαν», ἡ ὁποία κατόπιν παρεστάθη καὶ παριστάνεται ἀκόμη ἀπὸ ὅλους τοὺς θιάσους. Ἐν γένει, ἐπαγγελματικοὺς καὶ μή. Ἔτσι ἀπάνω-κάτω, ἀκουσίως μου σχεδόν, ἔγραψα καὶ τῆς πενῆντα τρεῖς κωμῳδίες μου. Μάλιστα, πρὶν τὴν γράψω, τὴν εἶδα πρῶτα εἰς τὸν ὕπνον μου.

—Παράδοξον !

—Σᾶς βεβαιῶ εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Μοῦ συνέβη μάλιστα καὶ τὸ ἑξῆς: Ἔγραφα κάποτε μίαν ἔμμετρον κωμῳδίαν καὶ ὀνόμαζε τὴν κωμῳδίαν αὐτὴν «Ὁ Μίδας καὶ ὁ κουρεύς του». Τόμπαν μου φίλοι μου καὶ ἐξήτησαν νὰ τοὺς διαβάσω τὴν πρώτην πρᾶξιν ποὺ εἶχα τελειώσει. Κατὰ τὴν συνήθειάν μου δὲν τοὺς ἔγραψα τὸ κατῆρι. Φαίνεται δὲ ὅτι τοὺς ἄρεσε πολὺ καὶ μὲ παρεκάλεσαν, ἀφοῦ τὴν τελειώσω—πρόκειτο νὰ γίνῃ δίπρακτος—νὰ τοὺς τὴν διαβάσω ὁλόκληρη κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ σαλονίου των, ποὺ εἶχαν ἱδρύσει τότε: «Μὰ δὲν ξέρω πότε θὰ τὴν τελειώσω», τοὺς εἶπα. «Τὴν καιρός, μοῦ ἀπήντησαν, ἐπὰ γίνουν μετὰ 25 ἡμέρας....» «Τότε θὰ σᾶς τὴν διαβάσω». Τὴν ἐπομένην σηκώθηκα πρωὶ πρωὶ, προσεπάθησα νὰ γράψω, ἀλλὰ τίποτε. Οὔτε ἕναν στίχο δὲν μπόρεσα ν' ἀραδιάσω. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο. Ἔτσι πέρασε μιὰ ἑβδομάδα ὁλόκληρη. Τὸ ξερό μου δὲν κατέβαζε τίποτε. Ἀπελπισμένος κατέφυγα εἰς τὴν ἐξοχήν, ἔξω εἰς τὴν Κηφεσίαν, εἰς τοὺς φίλους μου τοῦ Ἀθαναστάδου τὴν βίλλα. Ἔμεινα ἐκεῖ μιὰ ἑβδομάδα ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τίποτε. Σφρουσις ἀπελπισμενή ! Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογήσω, γύρισα ἀπελπισμένος στὴν Ἀθήνα καὶ ἐβάλθηκα νὰ ἀναδιαβάσω τὸ τί ἔγραψα, γιατὶ στὰ σκαρτεινὰ πολλοὶ στίχοι εἶχαν γραφῆ ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Τρόμαξα, τὸν λέτε, νὰ σᾶς ξεχωρίσω. Ἦταν φυγμένοι στὸ χαρτὶ σὰν τὴν τρελλῆς τὰ μαλλιά. Βλέπετε λοιπὸν πὼς γράφω τὰ.... ἔργα μου....

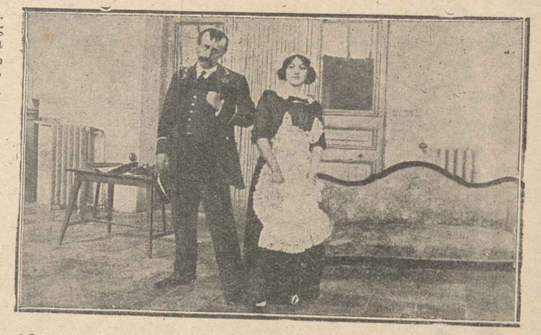

Ὁ κ. Λάσκαρης ὡς δραγουμάνος στὴν κωμῳδία «Μὶς Τζάκσων».

Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης ὡς αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, ἐν τῇ πλαστικῇ εἰκόνι τῇ ἐκτελεσθείσῃ πρὸ δεκαπενταετίας.

* * *

Παραγματικὰ κάθε κωμῳδία τοῦ Νικολάου Λάσκαρη ἔχει μιὰν ἱστορία, καὶ κάθε ἔργον του εἶναι τοιγυρισμένον ἀπὸ περιστατικὰ διάφορα, ἀνέκδοτα. Ποτὲ δὲν θὰ ἐτελείωνε κανεὶς συνέντευξις ἐὰν ἀπεφάσιζε ἐκεῖνος ποὺ θὰ λαμβάνει νὰ παραθέσῃ τὰ περισσότερα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα. Παραθέτω δύο-τρία μὴ παριστατικὰ ἀρκετὰ χαρακτηριστικά.

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 248)

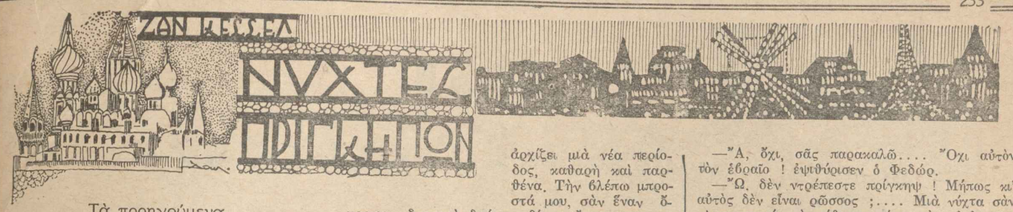

Τὰ προηγούμενα

[Σὲ μιὰ μικρὴ πανσιὸν τοῦ Παρισιοῦ ζοῦν διάφοροι ρῶσσοι πρόσφυγες, ποὺ ξεπέσαν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ τὴν μπολσεβικικὴ καταγίδα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Μάξιμος Σουβαλώφ, σοφὲς πρώην ἰατρός, ὁ Ἀλέξης Μπορχώφ, γέρος δημοσιογράφος μὲ τὸν ἄρρωστο γυιό του Βάσια, ἡ ἀδελφὲς Ναταλία καὶ Ἑλένη Μπορίσοβνα, καὶ ὁ κοζάκος πρίγκηψ Ἀκελιάνι. Ὅλοι μαζὶ γιορτάζουν τὴν πρωτοχρονιά. Ὁ Μάξιμος φέρνει μαζί του κ' ἕναν ξένο, τὸν Ἀντώνη Ἰβάνιτς Ἰοτύχ].

7.

(Ἡ συνέχεια)

Μιὰ ἔκφρασιν πίκρας πέρασε ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του.

—Θυμᾶσαι τὸ κελλάρι μου, Μάξιμε ; Ἤτανε θαυμάσιο ἀλήθεια. . .

Καί, χαμογελώντας, ἐπρόσθεσε :

—Περίεργο πρᾶγμα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κανένας δὲν θ' ἀρνιόταν νὰ μοῦ ἐμπιστευτῇ ἕνα κεφάλαιο... Ἄς τ' ἀφήσουμε ὅμως ὅλ' αὐτά, γιατί, μὲ τὴς βαρετὲς κουβέντες μας, παραμελήσαμε τὴ δεσποινίδα.

Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ Ἑλένη εἶχε τραβήξει πολὺ τὴν προσοχὴ τοῦ Ἰοτύχ. Θὰ τοῦ ἄρεσε, βέβαια, γιὰ τὸν τόσο καθάριο ρωσσικό-της τύπο. Ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴν ἀδελφή της.

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μὲ διασκεδάσετε, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

Τὸ ὕφος της ἦταν τόσο ἐχθρικό, ὥστε ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπή. Μόνον ὁ Ἰοτὺχ δὲ φάνηκε νὰ πειράζεται καθόλου. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη φιλία σὴν Ἑλένη καὶ τῆς εἶπε :

—Ἔτσι πράβο, δίχως ὑποκρισίες ! Νὰ... μὰ τέτοια γυναίκα θὰ μ' ἄρεσε νὰ πάρω... Λίγο περήφανη, εἶναι ἀλήθεια, μὰ θὰ τῆς περάση....

Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ «ντεκλαρασιόν» ἔπεσε σὰν βόμβα !

—Βλέπεις ; εἶπεν ὁ Φεδὼρ στὴν Ἑλένη Μπορίσοβνα. Σοῦ εἶχα εὐχηθῆ νὰ βρῇς ἕνα γαμπρὸ στὸν καινούργιο χρόνο. Νὰ ποὺ παρουσιάσηκε κόλας ἕνας ὑποψήφιος !

—Ναί, μὰ ὁ γαμπρὸς θἄταν καλός, εὐχάριστος καὶ πλούσιος, δὲν εἶν' ἔτσι ; εἶπεν ἡ Ἑλένη.

—Χιμ, χιμ, παρετήρησεν ὁ Ἰοτύχ. Ὅσο γιὰ τὴς δυὸ πρῶτες ἰδιότητες, τὴς ἔχουμε... Γιὰ τὴν τρίτη... ἔ, λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ ἀποχτήσουμε κ' αὐτή...

Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σουβαλώφ. Αὐτός, ἤξερε καλὰ τὸν Ἀντώνη Ἰβάνιτς καὶ εἶχε διακρίνει μέσα στὰ λόγια του ἕνα βαθύτερο νόημα. Ὁ Ἰοτὺχ δὲν ἀστειεύοταν εὔκολα...

«Κ' ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βάλῃ κάτι μὲ τὸ νοῦ του....», σκέφτηκε.

—Ἀκοῦστε με καλά, φώναξε ὁ Φεδώρ. Παρακαλῶ νὰ μὲ προσέξετε....

Ἡ φωνή του ἦταν δυνατότερη ἀπ' ὅ,τι ἦταν συνήθως, καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀπὸ μιὰν ἐλαφρὴ ἀπροχῆ μέθης.

«Παίζει ἄσχημο παιχνίδι μὲ τὸν Ἰοτύχ», σκέφτηκε ὁ Σουβαλώφ.

Ὁ Ἀκελιάνι, ὥσ-τόσο, ξακολούθησε :

—Πίνω στὴν ὑγεία τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῆς ὑποψηφίας ! Ὅλοι πρέπει νὰ τιμήσουν τὴν πρόποση αὐτή.

—Εὐχαριστῶ, πρίγκηψ, ἀπήντησεν ὁ Ἰοτύχ. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ σημειῶσετε ὅτι τὴν πρόποσή σας τὴν παίρνω στὰ σοβαρά.

Τὰ ποτήρια ἐγέμισαν κ' ὁ Φεδὼρ ἐπόπτευε ὅσστε καθένας ν' ἀδειάση τὸ δικό του.

—Θὰ μὲ μεθύσετε γιὰ καλά, εἶπεν ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα. Δὲν βρίσκετε κανέναν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ ὑποδεχτῆτε τὸν καινούργιο χρόνο ; Ἐγώ, δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μεθύσω, σᾶς βεβαιώνω.... Δὲν ἔχω παρὰ νὰ κλείσω τὰ μάτια καὶ νὰ σκεφτῶ, ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει μιὰ νέα περίοδος, καθαρὴ καὶ παρθένα. Τὴν βλέπω μπροστά μου, σὰν ἕναν ὄμορφο δροσερὸ δρόμο, δίχως ἴχνη πατημασιῶν. Ποιὰ πρόσωπα θὰ συναντήσω ἄρα γε στὸν δρόμον αὐτόν ; Ποιοὶ θησαυροὶ μὲ περιμένουν στὴς πλαγιές του ;.... Ναί, κλείνω τὰ μάτια καὶ σκέττομαι, καὶ κανένα ἀπὸ τὰ κρασιά σας, οὔτε τὸ πιὸ δυνατό, οὔτε τὸ πιὸ γλυκὸ δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ νοιώσετε τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνηση ποὺ νοιώθω ἐγώ....

Εἶχε πάρει πάλι τὴν ἐμπνευσμένη αὐτὴν ἔκφραση ποὺ ἄρεσε τόσο στὴν ἀδερφή της.

—Περίεργο πρᾶγμα ! εἶπεν ὁ Ἀντώνης Ἰβάνιτς σκεφτικά. Νόμιζα ὅτι δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας μόνο ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συγκινήση τόσο μὲ τὰ λόγια του.

—Ποιός; ρώτησεν ὁ Σουβαλὼφ μὲ περιέργεια.

—Εἶναι δῶ, αὐτὸν τὸν καιρό.... Ὀνομάζεται Στέφανος Ματβέϊτς Μόρχη.

—Πῶς, ἀνέκραξαν ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα καὶ ἡ ἀδελφή της σχεδὸν συγχρόνως. Τὸν ξέρετε, τὸν μεγάλο μας συγγραφέα ;

—Ἔ, ναί, τί νὰ γίνῃ ! ἀπήντησεν ὁ Ἰοτύχ ἀπευθυνόμενος χυρίως στὴν Ἑλένη. Σᾶς φαίνεται περίεργο, δὲν εἶν' ἔτσι, νέα μου, ποὺ ἔχω τόσο μεγάλες σχέσεις ;... Μεγάλες, ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ἐννοῶ... Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι. Ἴσως, μάλιστα, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπῶ περισσότερο στὸν κόσμο. Φαρδὺ πῶς κ' αὐτὸς μ' ἀγαπάει πολύ. Τοῦ ἐχω πῇ πολλὲς φορές: «Ὅταν κουβεντιάζῃς, εἶναι ἡ μόνη περίπτωση ὅπου λυπᾶσαι ποὺ εἶμαι ἀμόρφωτος. Ἂν δὲν ἤμουν, θὰ διάβαζα τὰ βιβλία σου....»

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἀντώνη Ἰβάνιτς δὲν ἦταν ἡ ἴδια. Ἡ φωνή του εἶχε πάρει ἕνα τόνο μελωδικό, σχεδὸν γλυκό.

Ἐγέλασε, μὲ τρυφερότητα σχεδόν, καὶ εἶπε:

—Γιατὶ μιλάει καλά, ὁ μάγος, καὶ γιὰ πράγματα ποὺ εἶδα στὴν παιδική μου ἡλικία καὶ ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν δῆ. Ἔ, ναί, τὰ ξέρει ὅλα ὁ διάβολος αὐτὸς μὲ τ' ἀνάκατα μαλλιὰ καὶ μὲ τὰ χοντρὰ γυαλιά.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε νὰ περνᾷ στὸ διάδρομο ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος στὰ μαῦρα, μὲ προφίλ ἀρνιοῦ, ποὺ κρατοῦσε ἕνα βιολὶ κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη.

—Μὰ αὐτὸς καλὲ εἶναι ὁ Σαμουὴλ Γιακόβλεβιτς, εἶπεν ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα, κάνοντας μιὰ κίνηση γιὰ νὰ τὸν φωνάξῃ.

—Ἄ, ὄχι, σᾶς παρακαλῶ.... Ὄχι αὐτὸν τὸν ἑβραῖο ! ἐψιθύρισεν ὁ Φεδώρ.

—Ὤ, δὲν ντρέπεστε πρίγκηψ ! Μήπως κ' αὐτὸς δὲν εἶναι ρῶσσος ;.... Μιὰ νύχτα σὰν τὴ σημερινή, νὰ κάθεστε τώρα νὰ ψιλολογᾶτε τέτοια πράγματα.

—Μὰ αὐτοὶ φταῖνε ! εἶπε ἀνάμεσα σὰ δόντια του ὁ Ἀκελιάνι. Αὐτοὶ φταῖνε ποὺ ψοφᾶμε τώρα τῆς πείνης. . .

—«Αὐτοὶ φταῖνε;»... εἶπεν ὁ Σουβαλὼφ ζωηρά. Δὲν λέτε καλλίτερα πὼς φταίμε ἐμεῖς, τόσοι οἱ ἄρχοντες ὅσο κ' οἱ διανοούμενοι!

—Φίλοι μου, εἶπεν ἀποφασιστικὰ ὁ Ἰοτύχ. Ἂν ἀρχίσετε τώρα πολιτικὴ συζήτηση, θὰ πάρω τὸ καπελλάκι μου καὶ θὰ φύγω.

—Ἐλᾶτε, τώρα. Πρίγκηψ, μὴν εἴσαστε κακός, εἶπε παρακλητικὰ ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα. Ἀφῆστε νάρθῃ ὁ μουσικός. Εἶναι μονάχος του, ὁ κακομοῖρης, τέτοια μέρα σὰν ἀπόψε....

—Ἔχει τὸ βιολί του, παρετήρησε ὁ Ἰοτύχ.

—Ἀφοῦ τὸ θέλετε ὅλοι... εἶπεν ὁ Ἀκελιάνι.

Ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα ἔτρεξε στὸ διάδρομο καὶ φώναξε:

—Σαμουὴλ Γιακόβλεβιτς ! Σαμουὴλ Γιακόβλεβιτς !

Ὁ μουσικὸς μπῆκε δειλά, καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἡ Ἑλένη Μπορίσοβνα τοῦ σερβίρισε, καὶ τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴς ἐργασίες του. Αὐτὸς ἀπαντοῦσε μὲ φράσεις μικρές. Δὲξιές. Ἔπαιζε σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ. Εἶχε ὅμως μπροστά του δυὸ ὧρες ἀκόμη, γιατὶ τὸ κέντρο αὐτὸ δὲν ἄνοιγε παρὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπόψε εἶχε φύγει νωρίτερα γιατὶ εἶχε σκοπὸ νὰ συναντήση ἕνα φίλο του βιολοντσελίστα καὶ νὰ μελετήση κάτι μαζί του.

—Κάτι τὸ σοβαρό, καταλαβαίνετε, ποὺ νὰ κάνῃ καλό, εἶπε ζωηρεύοντας λίγο καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι.

Τότε, εἶδαν ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του εἶχε δυὸ μεγάλα μάτια, παραπονιάρικα καὶ ὄμορφα.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, δὲ μᾶς παίξεις τίποτε; εἶπεν ὁ Φεδώρ.

—Καὶ σύ, Λενάτσα, θὰ μᾶς τραγουδήσῃς κάτι ! εἶπεν ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα.

—Ἀλήθεια ! ἀνέκραξεν ὁ Φεδώρ. Θέλω πολὺ ὄμορφα. Ἀρέστε. δὲν ἔτσι ;

Ἡ Ἑλένη ἔκανε μιὰ καταφατικὴ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ, μὲ τὴ συνηθισμένη της ἀπλότητα.

Ἔ, τότε πιὰ ἡ δεσποινὶς Μεζυοὲ ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνο, νόμισε πὼς θἄχανε τὰ λογιά της. Στὴν πανσιὸν τῆς ὅπου, μέχρι πρὸ ὀλίγου ἄνοιξη, σᾶς ἐννιὰ ὁλοι κομμάτιασαν, ἠφρίβηρε ἄξαφνα, συνοδευμένη ἀπὸ τὴς δοξαρίες τοῦ βιολιοῦ, μιὰ ἔντονη καὶ δοσδερὴ φωνὴ ποὺ, ὅσο πήγαινε, δυνάμωνε περισσότερο.

Ὅταν τὴς πέρασε ἡ πρώτη κατάπληξη, ἡ δεσποινὶς Μεζυοὲ ὁρμησε στὸ σαλόνι. Ἔ, μ' αὐτὴ μὰ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια !.... Οἱ Ρῶσσοι, μὰ στὴν ἀλήθεια, τἄβαν παρακάνει.... Καρὸς ἦταν νὰ πάῃ νὰ -σοῦς τὰ ψιλὰ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ....

Ὅταν ἔφασε ὅμως στὴν ξώπορτα, ἡ ὁρμή της κόπηκε. Ἦταν κάτι ἀνώτερο ἀπ' τὶς δυνάμεις της.... Ἦσαν ὅλοι τους καθισμένοι ὁλόγυρα, σιωπηλοί, μ' ἕνα ὕφος ἀφηρημένο, ἐξεχασμένο.... Σ' ὅλα τὰ πρόσωπα τῶν Ρώσσων ὑπῆρχε μιὰ ἔκφραση γαλήνης καὶ εὐτυχίας, ποὺ ἡ δεσποινὶς Μεζυοὲ δὲ θυμᾶταν νὰ εἶχε δῆ ποτέ.... Καὶ τί γλυκὰ ποὺ τραγουδοῦσε αὐτὴ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιὰ ὑπέροχη τελευταία φωτογραφία τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, ποὺ θριαμβεύει στὸν ὁμιλοῦντα μὲ τὴν «Ἄννα Κρίστη» καὶ τὸ «Ρομάντσο».

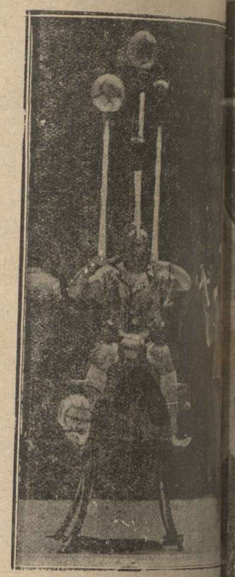

Ὁ περιφημότερος σαλτιμπάγκος τοῦ Ραστέλλι κάνει ἕνα ἀπὸ τὰ πολ[illegible] μνάσματα ἰσορροπίας στὸ Περιθ[illegible] «φουτμπώλλ» (!) σὲ ἰσορροπία στὰ γόνατά του καὶ στὰ μπρ[illegible]

Ἡ θελκτικωτάτη Χοάγκ-Τί-Τέ, μιὰ ἀπὸ τὴς μεγαλείτερες «στὰρ» τῆς Ἰαπωνίας.

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ σκυλλάκι πο[illegible] νος κύριός του ἐτοποθέτησε μέσα σ' [illegible] τοῦ μπόξ, πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο [illegible] τεινὴ ἔκθεσι σκύλλων, στὴν Νέα Υ[illegible] Ὀνομάζεται Τιτάνια.

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ...

Ἕνα περίεργο θέαμα στὴν Ἄσλαντ Ἀβενιοῦ τοῦ Σικάγου: μιὰ ἐκκλησία ποὺ ἐμπόδιζε τὴν κυκλοφορία τῆς πόλεως... μετοικεῖ σ' ἕν[illegible] ἄλλο ὁρόμο! Ἡ κυκλώπειος αὐτὴ ἐργασία διήρκεσε ἕνδεκα μῆνες καὶ ἐστοίχισε ἑνάμισυ ἑκατομμύριο δολλάρια. Ἡ ἐκκλησία (ἀπὸ ἀριστερὰ) μετοκάφη εἰς τὰ θεμέλια, ὅπου ἐτοποθετήθη ἕνα σιδερένιο βάθρο (ἄνω δεξιά)· τὸ βάθρο αὐτὸ ἐκύλησε ἐπάνω σὲ σιδερένιες ἄξονες (2α εἰκὼν δεξιά), καὶ ἐσύρθη μ' ἄλογα (3η εἰκὼν δεξιά). Κάτω ὁριστερά: ἡ ἐκκλησία τὴν ὥρα ποὺ μετοφίεται...

Ἀριστερά:
Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἔκρηξι τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Μάϋμπαχ. Ἕνας ἀνθρακωρύχος, ἐφωδιασμένος μὲ ἀντιασφυξιογόνο προσωπίδα, ἀναζητεῖ μέσα στὰ ἐρείπια τῶν σπιτιῶν τοὺς συναδέλφους του ποὺ κατεπλακώθησαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι.

Δεξιά:
Δύο ἄνδρες τῆς φυλῆς τῶν Οὐμπαγκῆ, στὴν Νότιο Ἀφρική, μὲ τὴν ἐπίσημη στολή τους.

ΖΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

RUDYARD KIPLING

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΜΠΡΟΝΚΧΟΡΣΤ

Ἐγνώρισα, κάποτε, ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν λέγαν Μπρόνκχορστ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μεσόκοπος, ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, μὲ μαλλιὰ γκρίζα, καὶ λέγαν πὼς ἦταν τρομερὰ ὀξύθυμος. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, δηλαδή, δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο, ἀλλὰ τέλος πάντων..., Ἡ κυρία Μπρόνκχορστ δὲν ἦταν νέα, ἂν καὶ ἦταν κατὰ δεκαπέντε χρόνια νεώτερη ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ἦταν μιὰ ψηλὴ γυναῖκα, χλωμή, ἥσυχη, μὲ μαλλιὰ κοκκινωπὰ ἢ κίτρινα, ἀναλόγως τοῦ φωτός.

Ὁ Μπρόνκχορστ δὲν ἦταν καθόλου εὐγενικός. Δὲν ἔτρεφε κανένα σεβασμὸ πρὸς τὰ ψευματάκια ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τόσο εὐχάριστη τὴν κοινωνικὴ ζωή. Πρὸς τὴ γυναίκα του φερνόταν βάναυσα.

Μιὰ παντρεμένη γυναῖκα, εἶναι βέβαια μοιραῖο νὰ ὑποστῇ πολλὰ πράγματα—ἀκόμη καὶ χτυπήματα. Εἶναι σπάνιο ὅμως νὰ βρεθῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ, σὰν τὴν κυρία Μπρόνκχορστ νὰ ὑρίσταται ἐπὶ χρόνια τῆς βάναυσες καὶ σκληρὲς κοροϊδίες γιὰ ὅλες της τῆς ἀδυναμίες καὶ γιὰ τὸ μονάκριβο παιδί της, τὸν Τέντυ.

***

Ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια τέτοιας εὐγάριστης ζωῆς—γιατὶ ἡ κυρία Μπρόνκχορστ δὲν εἶχε φίλες γιὰ νὰ τοὺς πῇ τὸν πόνο της—μιὰ εἴδηση ἔπεσε σὰ μπόμπα στὸ μικρὸ ἰνδιάνικο χωριὸ ὅπου μένανε: τὸ ζεῦγος Μπρόνκχορστ ἐχώριζε! Ὁ Μπρόνκχορστ εἶχε κάμει μιὰ μήνυση ἐπὶ μοιχείᾳ—κακουργοδικείο, ὄχι ἀστεῖα!....—σὲ κάποιον ὀνομαζόμενο Μπύλ, ποὺ εἶναι ἀλήθεια, φαινόταν πολὺ περιποιητικὸς πάντα στὴν κυρία Μπρόνκχορστ, ὅταν τοὐλάχιστον τύχαινε νὰ ἐμφανιστοῦν μαζὶ στὸν κόσμο. Ἡ κατηφανὴς ξεσπιθοπιὰ μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Μπρόνκχορστ διακήρυττε παντοῦ τὴν ἀτίμωσή του, μᾶς ἄφηνε νὰ ἐννοήσουμε πὼς ἡ «ἀποδείξεις» ποὺ ἔλεγε πὼς εἶχε ἦσαν ἐντελῶς ἀκαθόριστες καὶ βασιζόνταν κυρίως σὲ μαρτυρίες ἰθαγενῶν. Κι' ὁ Μπρόνκχορστ ἐδήλωνε σ' ὅποιον ἤθελε νὰ σ' ἀκούσῃ, ὅτι θὰ κινοῦσε «γῆ καὶ οὐρανό», γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ βάλῃ τὸν Μπύλ στὴ φυλακή.

Ἡ κυρία Μπρόνκχορστ κλείστηκε στὸ σπίτι της, κι' ἄφησε τὸν κόσμο νὰ λέῃ ὅ,τι ἤθελε. Τὰ δυὸ τρίτα τῆς μικρῆς μας παροικίας δὲν ἀμφέβαλλαν οὔτε στιγμὴ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Μπρόνκχορστ. Καμμιὰ δωδεκάριὰ ὅμως συμπατριώτες μας, ποὺ ἤξεραν τὸν Μπύλ καλὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πιστέψουν στὴν ἐνοχή του.

Ὁ Μπύλ ἦταν κατάπληκτος καὶ ἔξω φρενῶν. Ἀρνήθηκε τὰ πάντα, καὶ ἐδήλωσε ὅτι, μὲ πρώτη εὐκαιρία, θὰ ἐπαιρνόταν στὸ ξύλο τὸν Μπρόνκχορστ! Κανένα δικαστήριο, βέβαια, δὲν θὰ καταδίκαζε ἕναν ἄνθρωπο, βασιζόμενο μόνο σὲ καταθέσεις ἰθαγενῶν, σ' ἕναν τόπο ὅπου μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ κανένας μιὰ κατηγορία ἐπὶ φόνῳ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πτώματος, ἀντὶ πενηντατεσσάρων ρουπίων. Ὁ Μπύλ ὅμως δὲν ἐνδιαφερόταν καὶ τόσο γιὰ τὴν ἀθώωσή του: ἤθελε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν ὑπόθεση, νὰ τὴ βγάλῃ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.... Δυστυχῶς ὅμως, ὁ Μπρόνκχορστ διέθετε μαρτυρίες ὑπηρετῶν, ἐνῷ ὁ φίλος μας δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀντιτάξῃ παρὰ τὸ λόγο του μόνο....

***

Ἕνας μήνας μᾶς ἐχώριζε τώρα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης. Δὲν μπορούσαμε ὅμως νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ τὸν Μπύλ, παρὰ μόνο νὰ συμφωνοῦμε μαζί του πὼς εἶχε δίκηο....

Ἕνα πρᾶγμα εἴχαμε γιὰ σίγουρο: ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς, μιὰ ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ ψευδοκήσουν, θὰ ἔλεγαν ψέμματα ὥς τὸ τέλος καὶ θὰ κύτταζαν νὰ καταστρέψουν τὸ φίλο μας.

Κάποιος μεγαλοφυὴς ἀπὸ τὴν παρέα μας, εἶπε ξαφνικὰ ἐκεῖ ποὺ συζητούσαμε:

—Ἀκοῦστε! Δὲν πιστεύω νὰ μποροῦν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν σὲ τίποτε οἱ δικηγόροι, στὴν ὑπόθεση αὐτή. Τηλεγραφῆστε στὸν Στρίκλαντ νἄρθῃ ἀμέσως ἐδῶ. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ὁ Στρίκλαντ βρισκόταν καμμιὰ διακοσαριὰ χιλιόμετρα μακρυά μας. Πρὸ δύο μηνῶν εἶχε παντρευτῆ μὲ τὴν μὶς Γιούγκαλ. Στὸ τηλεγράφημά μας ὅμως «μυρίστηκε» πὼς ἴσως τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ εὐκαιρία νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ παληό του ἀγαπημένο ἐπάγγελμα

— *Ἀλλοίμονό σου ἂν θελήσῃς νὰ ἐπιμένῃς στὰ ψέμματά σου...*

τοῦ ντετεκτίβ. Κι' ἔτσι, τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας ἔφτασε καὶ ἄκουσε τὴν ἱστορία μας.

Ἀφοῦ ἐκάπνισε σιωπηλὰ τὴν πίπα του, μᾶς εἶπε:

—Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τοὺς μάρτυρας... Φοβᾶμαι ὅμως πὼς ξέχασα λίγο τὴ διάλεχτό τους....

Σηκώθηκε, μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ Μπύλ ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴ βαλίτσα του, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὥρα ξανακούσαμε τὴ φωνή του:

—Δὲν εἶχα τὸ κουράγιο νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὸ παληό μου βεστιάριο, ὅταν παντρεύτηκα. Γιὰ δέστε. Εἶμαι ὑποφερτὸς ἔτσι;....

Ἡ πόρτα ἄνοιξε, καὶ παρουσιάστηκε μπροστά μας ἕνας ἀπαίσιος φακίρης.

—Τώρα δανεῖστε μου πενῆντα ρουπια, εἶπε ὁ Στρίκλαντ, καὶ δῶστε μου ὅλα τὰ λόγα σας πὼς δὲ θὰ σᾶς ξεφύγῃ λέξη στὴ γυναῖκα μου.

Τοῦ δώσαμε τὸ λόγο μας, κι' ἔφυγε.

Τὸ τί ἔκανε, στὸ μεταξύ, αὐτὸς μόνο τὸ ξέρει. Ἕνας φακίρης τοιγυρνοῦσε ἐπὶ δώδεκα μέρες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπρόνκχορστ. Κατόπιν ἐμφανίστηκε μετεμφιεσμένος σὲ σκουσκουπιδάρη.... Φαίνεται μάλιστα πὼς αὐτὸς ὁ σκουσκουπιδάρης τἄμπλεξε μὲ τὴν Ἰνδὴ καμαριέρα τῆς κυρίας Μπρόνκχορστ!

Ὁπωσδήποτε, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς βδομάδες ὁ Στρίκλαντ ξανάρθε νὰ μᾶς δῇ, καὶ εἶπε ἡ συχα:

—Εἶπες τὴν ἀλήθεια, Μπύλ.. Ἡ ὑπόθεσή αὐτὴ εἶναι ψεύτικη ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς κατάθεσῃ, καὶ ὡμολόγησε πὼς ὁ Μπρόνκχορστ δὲν ἀξίζει νὰ ζῇ.

Τὸ παραδεχτήκαμε ὅλοι μας.

—Μὰ πῶς θὰ τ' ἀποδείξετε αὐτό; εἶπε ὁ Μπύλ. Δὲ μπορεῖτε βέβαια νὰ πῆτε πὼς μετεμφιεσμένος.

—Ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Στρίκλαντ. Πλὴν ὅμως στὸν ἠλίθιο τὸ δικηγόρο σου—ὅπως κι' ἂν εἶναι—νὰ ἀναφέρῃ στὴν ἀγόρευσή σου τὴ ἀντιφάσκουσες καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Τἄλλα, εἶναι δική μου δουλειά....

***

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Ὁ Στρίκλαντ ἔκανε ὅλ' τὸ ἀπὸ τὴ θεμέλια τοῦ δικαστηρίου. Ἔξαφνα, συνήντησε ἕνα γέρο μουσουλμάνο, τὸν κυριώτερο μάστορα τοῦ Μπρόνκχορστ! Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν πλησίασε, καὶ σ' αὐτί, ποὺ εἶπε μερικὲς φρικιρικὲς εὐχές. Ὁ γέρος τἄχασε. Ὁ Στρίκλαντ τότε, τοῦ εἶπε μὲ βροντώδη φωνή, δείχνοντάς του ἕναν βούρδουλα:

—Ναί, ἐγὼ ἤμουν ὁ φακίρης ποὺ τριγυνοῦσε τόσες μέρες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπρόνκχορστ! Οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες του μ' ἀπιστεύθηκαν, καὶ μοῦ μαρτύρησαν ὅλη τὴν ἀλήθεια.... Ἔτσι καὶ τώρα, στὸ δικαστήριο, θὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια.... Ἀλοίμονό σου, κακομοίρη μου, ἂν ἐσὺ θελήσῃς νὰ ἐπιμένῃς στὰ ψέμματά σου.... Τὰ ξέρω-ὅλα.... Δὲν ἤξερε, φυσικά, τίποτα. Ὁ γέρος ἀπορουλμάνος ὅμως τὰ χρειάστηκε. Καὶ κάθε ἦταν ὁ πρῶτος μάστορας, ὅταν τὸν κλέστα νὰ καταθέσῃ, ἀρνήθηκε ὅλη τὴν πρώτη του κατάθεσῃ, καὶ ὡμολόγησε πὼς ὁ Μπρόνκχορστ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ πῇ ψέμματα.

Οἱ ἄλλοι Ἰνδοί, ἀκούγοντάς τον, τὰ χαμένε κι' αὐτοί. Κυριευμένοι ἀπὸ πανικό, ὡμολόγησαν τὴν ἀλήθεια. Ὁ δικηγόρος τοῦ Μπρόνκχορστ τότε, θυμωμένος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δικαστήριο μουρμουρίζοντας πὼς τὸν ἀπάτησαν... Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου σηκώθηκε καὶ εἶπε τὴ γνώμη του γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή...

***

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὁ Στρίκλαντ ἄρησε νὰ πέσῃ ὁ δούρδουλάς του στὴν θεσάντα. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Μπύλ. Ἄρπαξε τὸν δούρδουλα καὶ πεῖρμαξε. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ἠσυχαλείτο στὸ νὰ «πετσοκόβῃ» τὸν Μπρόνκχορστ!

Ὁ Μπρόνκχορστ μεταφέρθηκε ἀναίσθητος στὸ σπίτι του, ὅπου ἡ γυναίκα του, μὲ τὴ περιποιήσεις της καὶ τὴν ἀφοσίωσή της, κατορθωσε νὰ τὸν γιατρέψῃ.

Ἀργότερα, ἡ κυρία Μπρόνκχορστ, μὲ τὴ αἰώνια λυπημένο της χαμόγελο, βεβαίωνε πὼς εἶγε γίνει λάθος... Ὅτι δὲν ἔρταιγε ἐντελῶς ὁ ἄντρας της.... Ὅτι ἴσως τὴν εἶχε βαρεθῆ, ἢ ἀκόμη ἴσως καὶ αὐτὴ νὰ τὸν εἶχε ἐκνευριστεῖ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.... Ὅτι θὰ παρμενε νὰ ξαναγυρίσῃ σ' αὐτήν.... Καὶ τέλος, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποφεύγουμε, κι' ὅτι ἡ μητέρες νὰ μὴν ἀφήνουν τὰ παιδιά τους νὰ παίζουν μὲ τὸν Τέντυ της.... Φανερώνεται τόσο, μονάχος του....

Ἡ μικρή μας παροικία συγκινήθηκε. Ἀγχισε νὰ προσκαλῇ τὴν κυρία Μπρόνκχορστ μὲ τὸν Τέντυ σ' ὅποια γιορτὴ γνόταν, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Μπρόνκχορστ συνήλθε ἀπὸ τὰ τραύματά του. Τότε πῆρε τὴ γυναίκα καὶ τὸ παιδί του καὶ γύρισαν στὴν Ἀγγλία.

Ταξιδιώτες ποὺ ἤρθαν ἀπὸ τὴν πατρίδα μᾶς ἔφεραν τὴν εἴδηση πὼς τὸ ἀντρόγυνο ζῇ μονοιασμένα κι' εὐτυχισμένα....

ΡΟΥΝΤΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΙΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ

Τὰ προηγούμενα

[Ἡ Χρυσή, μιὰ ὄμορφη ἀοχοντοπούλα εἴκοσι χρονῶν, ποὺ κατοικεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου, συμπαθεῖ πολὺ ἕναν ἀθηναῖο ποιητὴ πενηντάρη, τὸν κ. Νελῆ. Μιὰ μέρα ταξιδεύει στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ μένουν καταγοητευμένοι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ Νελῆς τῆς συστήνει τὸν νεαρὸ ποιητὴ Λάκη, ἕναν κομμουνιστή.... μὲ πολὺ μεγάλη περιουσία. Ἡ Χρυσὴ ἐρωτεύεται τὸν ποιητή της].

7. (Ἡ συνέχεια)

—Μοῦ δίνει, δὲ μοῦ δίνει, πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω.

—Ἄ, μὰ ὄχι!.... δὲ θέλω.... ἐξωτίας μου....

Ἀλλὰ ὁ Νελῆς εἶχε ἀνοίξει κιόλα ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μερικὲς φωτογραφίες διάλεξε μιὰ καὶ τὴν ἔδειξε τῆς Χρυσῆς.

—Ὅταν παντρευτήκαμε, τῆς εἶπε.

Δὲν φαινόταν καθόλου συγκινημένος. Ἡ Χρυσὴ πῆρε στὰ χέρια της τὴν παλιὰ ἐκείνη φωτογραφία καί, μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἠσύχασε: Ἡ μακαρίτισσα ἦταν μιὰ κοινότατη κοπέλλα, οὔτε ὄμορφη, οὔτε ἄσχημη, μὰ τόσο τὸ ξεχωριστὸ ἀπάνω της. «Ἐγὼ εἶμαι χίλιες φορὲς καλύτερη !» συλλογίσθηκε. Κι' εἶπε δυνατά:

—Ἄ, τί ὡραία !....

—Ποιὰ πάντων καλή, εἶπε ὁ ποιητής. Ἡ καλωσύνη ἦταν τὸ μεγαλύτερό της προτέρημα... Τὴν ἔχασα στὴν πρώτη γέννα... μαζὶ μὲ τὸ παιδί..

—Θέ μου !... τί φοβερὰ πράγματα ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ θυμηθῆτε !.... Τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σᾶς, γιὰ τὴ ζωή σας.... Δὲν ἤξερα, βλέπετε, τίποτα...

—Δὲν πειράζει, ψιθύρισε ὁ Νελῆς, φιλάγοντας τὴ φωτογραφία. Ἔπρεπε....

—Μὰ περίεργο πρᾶμα ! τὸν ἔκανε ἡ Χρυσή. Πῶς δὲν τοῦ ἔξερα ; Στὶς βιογραφίες σας δὲν εἶδα νὰ τὸ ἀναφέρουν.... Οὔτε κανένα σας ποίημα διάβασα ποὺ ν' ἀναφέρεται....

—Μὰ γράφω ἐγὼ ποτὲ γιὰ τὴ ζωή μου;... Οὔτε νομίζω πὼς ἐνδιαφέρει τὸν κόσμο ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ ποιητοῦ.... Γι' αὐτό, ὁσάκις μοῦ ζήτησαν βιογραφικὲς πληροφορίες, ἔδωσα μόνο ὅσες ἀφοροῦν τὸν ποιητή, τὸ ἔργο σου, ὄχι τὸν ἄνθρωπο....

Αὐτὰ εἶπαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Κι' ἡ ἐρωτευμένη ἔβγαλε ἀπ' αὐτὰ συμπεράσματα εὐνοϊκώτατα : Ὁ Νελῆς δὲν ἦταν κατὰ τοῦ γάμου. Ἀφοῦ παντρεύτηκε μιὰ φοιά, θὰ μποροῦσε καὶ νὰ ξαναπαντρευθῆ. Οὔτε φανόταν νὰ κοατῇ ἀκόμα τὸ πένθος τῆς γυναίκας του. Κι' ἴσως δὲν θἄθελε οὔτε νὰ τὴ θυμᾶται, ἀφοῦ καὶ τὶς φωτογραφίες της τὶς εἶχε φυλαγμένες στὸ συρτάρι. Τελοσπάντων δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ ρόλος τοῦ «ἀπαρηγόρητου χήρου»....

Σ' αὐτὰ βέβαια δὲν ἔσφαλε καὶ πολὺ ἡ Χρυσή. Ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει, ὁ Νελῆς ἦταν τέλεια παρηγορημένος. Ἄλλο ζήτημα ἂν θἄθελε καὶ νὰ ξαναπαντρευτῆ. Ἡ ἐρωτευμένη ὅμως τὸ θεωροῦσε κ' αὐτὸ βέβαιο ἢ τοὐλάχιστο πολὺ πιθανό. Καὶ τῆς καρφώθηκε βαθύτερα ἡ ἰδέα νὰ τοῦ λάνῃ τὴν πρότασή της . . .

Δ'.

Ἀλλὰ πρὶν τ' ἀποφασίσῃ ὁριστικά.—ἴσως δὲν ἔβριοκε ἀκόμα ὅλο τὸ θάρρος ποὺ χρειαζόταν γιὰ τέτοιο διάβημα.—συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο, τοὐλάχιστο γιὰ τὴ Χρυσή. Ἀντὶ νὰ κάμῃ πρόταση αὐτή, νὰ στῇς κάμῃ ὁ Νελῆς, —ὄχι ὅμως γιὰ λογαριασμό του.

Ὁ Λάκης, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν καπαρώσῃ τὴν ἔξυπνη ποὺ τοῦ φύγῃ, φαγώθηκε τὸν ποιητὴ νὰ μεσολαβήσῃ. Ὁ ποιητὴς ποὺ, καθὼς ἔξορμε, ἐπεδοκίμαζε τὴν ἰδέα, δείχθηκε ὁλοπρόθυμος. Μιὰν ἀντίρροση μόνον εἶχε :

—Γιατὶ δὲν τῆς τὸ λὲς καλύτερα ἐσὺ ὁ ἴδιος ;

—Δὲν τολμῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λάκης. Τὸ πιστεύετε ποὺ δὲν τολμῶ ;... Τί δηλαδή ; Νὰ τῆς κάμω πιὸ ἐκφραστικὸ κόρτε ; νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου ; 'Ἀδύνατο ! Ἡ Χρυσὴ δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κορίτσια.... Νὰ τῆς ζητήσω τὸ χέρι της ; Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γινόμουν στὰ μάτια της γελοῖος.

—Καλὰ λοιπόν. Θὰ τῆς τὸ ζητήσω ἐγὼ καί.... καλὴ ἐπιτυχία !....

Ἔτσι, τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ποὺ ὁ Νελῆς κ' ἡ Χρυσὴ μιλοῦσαν οἱ δυό τους στὸ γραφεῖο, περμένοντας νὰ χτυπήσῃ ἡ καμπάνα γιὰ νὰ πᾶνε «οἰκογενειακῶς» στὴν Ἀνάσταση—ἡ Ἀγγέλα εἶχε φύγει πρὸ δύο ἡμερῶν, ὁ Λάκης δὲν θὰ πήγαινε κεῖνο τὸ βράδυ,—ὁ ποιητὴς τῆς εἶπε ἁπλά:

—Ξέρεις ; ἔχω νὰ σοῦ κάμω καὶ μιὰ πρόταση.

—Σὰν τί ; ἔκαμε μὲ χαρὰ ἡ Χρυσή, ποὺ ἀπὸ τὸ ὕφος του ἐνόμισε πὼς θὰ τῆς ἐπρότεινε.... νὰ τοῦ εἰκονογραφήσῃ πάνω στὸ ποίημα.

— *Ἄ, τί ὡραία !...*

—Ὁ Λάκης. . .

Ἡ Χρυσὴ ἐμόρφασε.

Μήπως ἤθελε κ' αὐτὸς νὰ τοῦ εἰκονογραφήσῃ καμμιά του.... σάχλα ; Ναί, ἂς ἐπαιμαζόταν !....

Ὁ Νελῆς κόπηκε.

—Γιατὶ ξύνσες τὰ μοῦτρα σου ;... Ἐγὼ ἐνόμισα πὼς τὄνομα αὐτὸ μᾶλλον θὰ σὲ χαροποιοῦσε.... Δὲν σοῦ εἶναι λοιπὸν τόσο ἀγαπητό ;....

—Ὄχι δά, μοῦ εἶναι ! Ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἀγαπᾶσε σεῖς, μποροῦ νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγώ ;.... Ἐξ ἄλλου, ὁ Λάκης... ὡρσμένος ξεχωρίζει.

—Ἀλήθεια ; δὲν εἶναι ξεχωριστός ;.... Ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ γνώρισες πουθενὰ καλύτερο νέο καί.... ποὺ νὰ ταιριάζεστε περισσότερο !

Ἡ Χρυσὴ κάτι ὑποτεύθηκε τώρα καὶ.... φιλάγθηκε νὰ μὴ μορφάσῃ πολὺ ἄγρια.

—Τελοσπάντων, εἶπε, ὁ Λάκης... τί; Ἔχει σχέση μὲ τὴν πρόταση ποὺ θὰ μοῦ κάμεστε;

—Διάβολε ! Μὰ ἐκ μέρους του θὰ σοῦ τὴν κάμω.

—Δηλαδή ;

—Ἔ, μὰ δὲν κατάλαβες ἀκόμα ;.... Συνέβηκε κεῖνο ποὺ ἤταν φυσικώτατο νὰ συμβῆ. Σοῦ τὸ προεῖπα ἄλλωστε, ὅτι στὰς Ἀθήνας θὰ σ' ἐρωτεύονταν πολλοί. Καὶ νὰ ὁ πρῶτος.

—Ἀρκεῖ, κύριε Νελῆ ! φώναξε ἀκράτητη ἡ Χρυσή. Εἶναι ὁλωσδιόλου περιττὸ νὰ μοῦ κάμετε αὐτὴ τὴν πρότασῃ. Τὴ μαντεύω καὶ τὴν ἀπορίπτω !

Μιλώντας, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ναβάνι καὶ σουλατσάριζε στὸ γραφεῖο μὲ φούρκα, μὲ θυμό.

Ὁ Νελῆς ἀπόρησε.

—Μὰ γιὰ στάσου, παιδί μου, τῆς εἶπε. Εἶναι πρᾶγμα αὐτὸ γιὰ νὰ θυμώσῃς ;.... Ἕνας νέος σ' ἀγάπησε καὶ θέλει νὰ σὲ πάρῃ. Σοῦ κάνω τὴν πρόταση ἐκ μέρους του. Δὲν σ' ἀρέσει, τὴν ἀπορίπτεις μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ἔ, ἔπειτα ; Τί λόγο ἔχουν αὐτὰ τὰ σουλάτσα κ' αὐτὰ τὰ ξεροφυσήματα ; Δὲν σὲ εἶπε κανένας.... καμπούρα !

Ἡ Χρυσὴ συναιστάνθηκε καὶ συνῆλθε.

—Ἔχετε δίκιο, εἶπε γυρίζοντας ἥσυχα στὴ θέση της. Οὔφ ! Τί ἀλλόκοτος ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι !.... Μὲ συγχορεῖτε πολύ.... Ἡ πρόταση τοῦ κ. Λάκη, πραγματικῶς, μὲ τιμᾷ. Σᾶς εὐχαριστῶ μόλισα ποὺ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴ διαβιάσετε... Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ τὴ δεχθῶ !

Σώπασαν λίγες στιγμὲς κ' οἱ δυό. Ἔπειτα ὁ Νελῆς, ποὺ ἦταν ὄρθιος, κάθησε ἀντικρύ της καὶ τῆς εἶπε :

—Δικαίωμά σου.... Ἀπορῶ ὅμως καὶ λυποῦμαι... γιατί... δὲν σοῦ τὸ κρύβω.... ὁ Λάκης εἶναι μιὰ τύχη σπάνια.

Κι' ἔπλεξε τὸν παληγυρικὸ τοῦ γαμπροῦ σὰν ἀληθινὸς προξενητής : Νέος ἀπὸ οἰκογένεια, μονάκριβος, ὑπέρπλουτος, καλοκαιρισμένος, μὲ ταλέντο, μὲ μόρφωση καί, τὸ κυρώτερο, ἐρωτευμένος σοβαρά. Ἔ, τόσο εὔκολα δὲν βρίσκεται !

Τὸν ἄκουσε ἡ Χρυσὴ μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι. Κι' ἄμα σώπασε πιὰ ὁ μεγάλος της φίλος, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἠρεμία:

—Ὅλ' αὐτὰ τὰ παραδέχομαι. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀπορεῖτε περισσότερο πῶς... κλωτσῶ μιὰ τέτοια τύχη, θὰ σᾶς τὸ πῶ καθαρά : Δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὸ Λάκη γιατὶ ἀγαπῶ ἄλλον!

—Ἄ ! ἔκαμε ὁ ποιητής αὐτὸ δὲν μοῦ ἔδωκες πεῖ ποτέ. Ἀπεναντίας, μοῦ εἶπες πὼς ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ γνώρισες ὥς τώρα, κανένας δὲν σοῦ ἄρεσε... Μὲ γελοῖσες λοιπὸν κατεγοραστά ; κάποιον ἀγαποῦσες καὶ μοῦ ἔκρυβες ;....

—Τ' ὁμολογῶ.

—Στὸ νησί σου ;....

—Ὄχι, ὄχι.

—Στὴν Κέρκυρα ;

—Οὔτε.

—Στὴν Κεφαλλονιά ;

—Ὄχι. . .

—Ἀλλὰ ποῦ ;... Στὴν Εὐρώπη ;...

—Ὄχι, ὄχι. Ἐδῶ !

Ὁ Νελῆς ἀναπήδησε :

—Ἐδῶ ; ! Μὰ πρὶν ἄλλον ἐγνώρισες ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Λάκη ; !

—Τί σᾶς μέλει ; Κάποιον ἐγνώρισα ἐδῶ καὶ τὸν ἀγάπησα. Κι' ἂν μὲ θέλῃ, θὰ τὸν πάρω. Ἂν πάλι δὲν μὲ θέλει....

—Ποὺ θὰ εἶναι ἀδύνατο...

—Ἂν ξέρω, ἀλλὰ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ!

—Κὰ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐννοήσω !

—Ὄχι !

—Γιατί ; τόσο φίλο λοιπὸν μὲ θεωρεῖς ;...

—Ἐγὼ ἐνόμιζε.... πὼς δὲν θἄταν ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸν πῶ, θὰ τὸν μανεβάζατε....

Ὁ Νελῆς ἔμεινε σκεπτικός. Ὁ δυστυχισμένος προσπαθοῦσε τώρα νὰ θυμηθῇ ποιούς εἶχε γνωρίσει στὴν Ἀθήνα ἡ Χρυσὴ καὶ ἄν αὐτοὺς μποροῦσε νἄναι ὁ ἐκλεκτός της. Ἀλλὰ δὲν ἔβρισκε κανένα. Καὶ τοῦ φόβιζε μιὰ ὑποψία, ποὺ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐκφράσῃ: Μήν ἤταν ὁ μισόπτελλος ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ εἶχε πάει τὰ ποιήματά του, καὶ ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν ἔβῃ μιὰ-δυὸ φορὲς κ' ἡ Χρυσὴ καὶ ν' ἀλλάξῃ λίγα λόγια μαζί του;.... Καμμιὰ φορὰ, ἀπὸ τοῦ εἴδους τὰ κουίτσια, χάνονταν γιὰ κάμποσους χαμένους. Γιὰ φανέρωσε νὰ τὴν ἔπαθε καὶ μιὰ Χρυσή !

(Ἡ συνέχεια εἰς προσεχ(ὲς)

Ἡ ἀγάπη μου ἔχει ἕνα μπαρούτι

Τὸ νέο αὐτὸ φίλμ, ποὺ θὰ προβληθῇ προσεχῶς στὸ «Οὔφα-Παλάς», εἶναι ἀσφαλῶς, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς περιόδου. Πρόκειται, φυσικά, περὶ ἠχητικῆς καὶ ὁμιλούσης ταινίας. Ἡ μουσική της— γλυκυτάτη— ὀφείλεται στοὺς Νέλσον, Στράσσερ καὶ Σμιθ Γκέντερ, τρεῖς γνωστοτάτους στὴ Γερμανία συνθέτας. Πρωταγωνιστοῦν ἡ χαριτωμένη Ντόλλυ Χάας καὶ ὁ Ὄσκαρ Καρλβάϊς.

Ἰδοὺ μὲ δυὸ λόγια ἡ ὑπόθεσις τοῦ συναρπαστικοῦ αὐτοῦ φίλμ:

Ὁ Φρὲντ Χάλτον εἶναι ἕνας φτωχὸς μουσικὸς καὶ μουσικοσυνθέτης. Γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του ἀναγκάζεται νὰ παίζῃ κλαρίνο σὲ διάφορα κέντρα. Ἕνα ὅμως εἶναι τὸ ὄνειρό του: Νὰ κατορθώσῃ ν' ἀναδειχθῇ μιὰ μέρα ὡς συνθέτης.... Συνθέτει πράγματι διάφορα τραγουδάκια, γεμᾶτα πάθος κι' ἔρωτα, τὰ ὁποῖα ὅμως περνοῦν ἀπαρατήρητα.... Τί τὰ θέλετε.... Ὁ Φρὲντ Χάλτον εἶναι ἄτυχος ἄνθρωπος.... Καὶ στὰ χαρτιὰ ἀκόμη ὅπου δοκιμάζει τὴν τύχη του, βγαίνει χαμένος.... Μιὰ εἶναι ἡ παρηγοριὰ τοῦ φτωχοῦ καλλιτέχνη: ἡ Ντόλλυ του. Μὲ τὴν Ντόλλυ ἀγαπιοῦνται χρόνια τώρα.... Καὶ περιμένουν ν' ἀνατείλουν καλλίτερες μέρες καὶ γιὰ τοὺς δυὸ γιὰ νὰ παροῦν.

Τὴν Ντόλλυ, ἡ τύχη τὴν βοηθεῖ. Κατορθώνει καὶ κάνει τὴ γνωριμία τοῦ Σίλμπερμαν, ἑνὸς θεατρώνου, στὴν ψυχολογικώτερη μάλιστα στιγμή: τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἐγκαταλείψη κάποιου «ἀστέρος» τοῦ θεάτρου του τὸν ἔχει ρίξει σ' ἀπελπισία.

Ὁ Σίλμπερμαν εἶναι ἕνας ἐξυπνότατος ἄνθρωπος. Ἀναλαλύπτει ἀμέσως τὸ ταλέντο ποὺ ἔχει ἡ φτωχιὰ μοδιστοῦλα. Φαντάζεστε τὴ χαρά του! Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὴν «ἀγκαζάρει» στὸ θέατρό του, καὶ τῆς δίνῃ θαυμασίους ρόλους.

Ἡ Ντόλλυ δὲν φανερώνει τίποτε στὸν Φρέντ. Ἕνας «ἀστὴρ» ὅμως, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ ταλέντο. Πρέπει νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ τὸ κατάλληλο περιβάλλον. Ὁ Σίλμπερμαν «κανονίζει» καὶ τὸ ζήτημα αὐτό: Προμηθεύει στὸν «ἀστέρα» του ὅ,τι χρειάζεται σὲ μιὰ γυναίκα τῆς θέσεώς της: ἕνα ἀκριβὸ ἀπαρτμάν, ἕνα ὡραῖο ψευδώνυμο καὶ ἀκόμη.... ἕναν πλούσιο καὶ ἀριστοκράτη ἐραστή.

Ὁ πλούσιος αὐτὸς ἀριστοκράτης εἶναι ὁ δοὺξ ντὲ Σβάρτζεμπουργ—ὁ ὁποῖος, καθὼς ἀναφέρουν τοὐλάχιστον ἡ ἐφημερίδες, βρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν στὴν Ἀφρική, ὅπου κυνηγᾷ λιοντάρια.... Κι' ἔτσι, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μάθῃ τὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια ποὺ τοῦ φόρτωσαν ἐν ἀγνοίᾳ του.

Ἡ Ντόλλυ, ἔτσι, εἶναι πιὰ τέλεια εὐτυχισμένη: τὸ ὄνειρό της τὸ κουφὸ βρίσκεται στὴν ἀσκῆ τῆς παραματοποιήσεώς του.... Τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της, γυρίζει στὸ φτωχικό της καμαράκι, ὅπου ὅμως δὲ βρίσκει τὸν Φρέντ. Ὁ φτωχός της φίλος ἔχει φύγει γιὰ μιὰ «τουρνέ», ὅπου ἐλπίζει νὰ λανσάρῃ τὸ τελευταῖο του τραγοῦδι....

Ἡ τύχη ὅμως τὸν κυνηγᾷ καὶ στὴν «τουρνέ» του τὸν δυστυχισμένο Φρέντ: τὸ τραγοῦδι του ἀποτυγχάνει οἰκτρά. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ντόλλυ δὲν ἔχει καλλίτερη τύχη: Τὸ θράδυ τῆς πρεμιέρας κατελαμβάνεται ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο «τσάκ». Τὰ γάνει ἐπάνω στὴ σκηνή, δὲν θυμᾶται νὰ πῇ τὰ λόγια της, τὸ κοινὸν εἶναι ἕτοιμο νὰ ἀποδοκιμάσῃ, νὰ σφυρίξῃ....

Κι' ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ περίμενε τὴ δόξα, ἡ δυστυχισμένη Ντόλλυ βλέπει νὰ τὴν παραμονεύῃ ἡ ἀποτυχία.... Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ κατάσταση εἶναι πολὺ κρίσιμη. Ἐξαφνα, ὅμως, ἕνας κύριος ντυμένος κομψότατα, ποὺ κάθεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα θεωρεῖα, ἐπεμβαίνει σὰν ἀπὸ μηχανῆς Θεός. Βλέπει τὴν ἀγωνία τῆς μικρῆς καλλιτέχνιδος καὶ τὴ λυπᾶται. Γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, χειροκροτεῖ.... Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμά του.... Ἡ Ντόλλυ, παίρνει θάρρος.... Κατορθώνει νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία της, καὶ δείχνει ὅλο τὸ ταλέντο της.... Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καταπληκτικό: Ἡ νεαρὰ τραγουδίστρια θριαμβεύει! Καί, μαζί μ' αὐτήν, λανσάρεται καὶ τὸ τραγοῦδι ποὺ τραγουδοῦσε, ἕνα τραγοῦδι κάποιου Κόννυ Κοῦν, τοῦ σοβαρώτερου ἀνταγωνιστοῦ τοῦ Φρέντ.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ κύριος τοῦ θεωρείου, κάνει τὴν ἐμφάνισή του στὸ καμαρίνι τῆς Ντόλλυ. Εἶναι, ἁπλούστατα, ὁ.... δοὺξ ντὲ Σβάρτζεμπουργ!

Ὁ Σίλμπερμαν, δὲν εἶχε προσέξει στὴν ἡμερομηνία τῆς ἐφημερίδος ποὺ ἀνέγραφε πως ὁ δοὺξ βρισκόταν στὴν Ἀφρική: ἦταν μιὰ ἐφημερίδα.... τῆς περασμένης χρονιᾶς! Ὁ Σβάρτζεμπουργ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ κυνήγι του τῶν λιονταριῶν πρὸ μηνῶν, καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γνώρισε τὴν Ντόλλυ, δὲν ἔννοεῖ νὰ παραιτηθῇ τῶν.... δικαιωμάτων πού, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν, τοῦ ἔδωσαν.

Ἡ καϋμένη ἡ Ντόλλυ τάχει χαμένα.... Δὲν ξέρει πῶς νὰ φερθῇ, πῶς νὰ δικαιολογηθῇ.... Ὁ Σίλμπερμαν πάλι, συναισθανόμενος τὴν γκάφα ποὺ ἔκανε, ἀποφασίζει, μαζὶ μὲ τὸν Κοῦν, νὰ μὴ ἀφήσουν μὲ κανένα τρόπο τὸν δοῦκα νὰ μπῇ τὴ νύχτα μέσα στὸ καινούργιο μέγαρο τοῦ «ἀστέρος» τους.... Ἐννοεῖται πὼς δὲν κατορθώνουν νὰ τηρήσουν τὴν ὑπόσχεσή τους. Ὁ δ... μὲ τὰ δικαιώματα... ἀφαστοῦν μπαίνει... σὰ στὸ δωμάτιο... καλλιτέχνιδος, ἡ δ... τρομαγμένη, κατ... νει καὶ ξεφεύγει... αὐτόν... Γιὰ νὰ σ... ἀπὸ τὸν θυμο... τῆς, τρέχει νύχτ... ταφύγιο στὸ πλῆθ... σπιτάκι... Κι' ἀπ... νει στὸ σπιτάκι... τὴν στιγμὴ ἀκρι... ποὺ... γυρίζει... Φρέντ ἀπὸ τὴν τ... του!

Ὁ δυστυχισμένος Φρέντ εἶναι πολὺ... μένος γιὰ τὴν τυφλ... γτικὴ ἐπιμονὴ τ... τραγουδιοῦ τοῦ κ... λου του. Ὅλες τ... μερίδες δὲ γράφ... ποτ' ἄλλο παρὰ τ... μεγάλο αὐτὸ «σουξέ»... Ἀλλά, δὲ... σκέπτεται.... Ὅταν ἔγῃ κανένας μιὰ τρ... κα σὰν τὴν περίφημη αὐτὴ «Φλόρα Φίνα» ποὺ τὸ πρωτοτραγούδησε....

Τὴν ἑπομένη, ἡ Ντόλλυ—ἡ μέλλοντ... ξαμένη Φλώρα Φίνα, δέχεται μιὰ ἐπίσκεψη. Μέσα στὸ καμαρίνι της μπαίνει... θέελλα ἑνὸς ἄνδρας.. Τρομαγμένη... τα πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν.... Ὁ φ... Χάλτον ὅμως—γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ... λώδης ἐπισκέπτης—δὲν ὑπογοφεῖ... ὅπως-ὅπως, νὰ πῇ στὴν Φλώρα Φίνα αὐτὰ π... ἔχει νὰ τῆς πῇ.... Καὶ χωρὶς νὰ τὴ βλέ... ἀφοῦ εἶναι κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸ παραβ... ἀρχίζει μὲ παθητικώτατο ὕφος:

—Ἔ, ναί, σᾶς ἀγαπῶ!.... Ἐπεῖς ἐκεῖνος ἡ γυναῖκα ποὺ πόθησα σ' ὅλη μου τὴ ζω... Σεῖς εἴστε....

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Ντόλλυ.... Πιὰ... φανταστῇ πὼς ὁ Φρέντ, ἂν μιλῇ ἔτσι σ' αὐτ... τὴν Φλόρα Φίνα, τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ νὰ βλέ... στῇ.... καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κερδ... ξα καὶ πλούτη στὴ μακρούλα του τὴν Ντόλλ... τὴν μόνη του ἀγάπη....

Αὐτὰ ὅμως δὲν μπορεῖ, φυσικὰ νὰ τὰ φ... τέψῃ ἡ Ντόλλυ. Καὶ γίνεται ἔξω φρενῶν... Βι... διώγνει—χωρὶς νὰ τοῦ φανερωθῇ συμπ...

Στὸ φουαγὲ τοῦ θεάτρου, ὁ Φρέντ, ἀπελπισμένος, διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του στὸ φίλο του Τζάκ.

Κοντὰ ὅμως στοὺς φίλους, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ τὸν δοῦν, βρίσκεται ὁ δοὺξ ντὲ Σβάρτζεμπουργ, ὁ ὁποῖος περιμένει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ καμαρίνι της ἡ δεσποινὶς Φλώρα Φίνα. Ὁ δοὺξ τάκουσε ὅλα.... Ἡ ἱστορία αὐτὴ τῆς ὁποίας φυσικὰ οὔτε φαντάζεστε ποιοι εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἥρωες,—τοῦ φάνηκε πολὺ σκεδαστικωτάτη. Ἀνυπομονώντας νὰ βγῇ στὴν ἀγαπημένη του τὴν παράξενη περιπέτεια ποὺ ἄκουσε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀπόμεινε στὸ καμαρίνι της....

Ἐκεῖ ὅμως μαθαίνει ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τὸ θυμωμένο ὕφος τῆς «Φλώρας Φίνας» κι' ἀπὸ τὰ κλαμμένα της μάτια, δὲν ἀργησε ν' ἀντιληφθῇ τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ....

Τότε ὅμως συμβαίνει κάτι ποὺ περιπλέκει τὴν κατάσταση.... Ἐνῷ ὁ δοὺξ συγκινημένος ἀπὸ τὴς περιπέτειες τῶν δύο ἐρωτευμένων, συλλογίζεται πῶς νὰ διορθώσῃ τὰ πράματα, ὁ Φρέντ κι' ὁ φίλος του μπαίνουν κρυφὰ στὸ δωμάτιο τῆς «Φλώρας Φίνας» ὅπου ἀνακαλύπτουν ὅλα τὰ τραγούδια τοῦ Φρέντ.

Ὁ Φρέντ γίνεται ἔξω φρενῶν μπρὸς στὴν ἀποκάλυψη αὐτή. Δὲν τοῦ μένει κανεμία φιλοτιμία πὼς ἡ περίφημη Φλώρα, εἶχε κλέψει τὴς συνθέσεις του γιὰ νὰ τὴς παρουσιάσῃ στοὺς συνθέσεις τοῦ Κοῦν!.... Τρέχει καὶ κατγέλλει τὸ γεγονὸς τῆς ἀστυνομίας.... Ἐνῷ ἡ Ντόλλυ ἑτοιμάζεται νὰ τραγουδήσῃ τὴς συνθέσεις τοῦ φίλου της, συλλαμβάνεται καὶ σύγκεται στὴ φυλακή....

Ἐννοεῖται πὼς ἡ ταινία τελειώνει ἐπιτυχῶς. Ὁ Φρέντ ἀπὸ τὴ φυλακή, τραγουδάει τὸ τραγοῦδι τοῦ γάμου του, ἔχει ἕνα μεγάλο σουξέ, δοξάζεται κ' οἱ δυό τους, καί,—ὅπως σ' ὅλα τὰ ἀμερικανικὰ παραμύθια—στὸ τέλος παντρεύονται....

Ἡ Ντόλλυ.

Ὁ φευτοεραστὴς δοὺξ ντὲ Σβάρτζεμπουργ.

Τὸ μυστικό ;; τοῦ Μπαρατώ ;;

Οἱ ἀναγνῶστες μας θὰ θυμοῦνται ἴσως τὴν περίφημη ὑπόθεση Μπαρατώ, ποὺ ἀναστάτωσε, πρίν ἀπὸ λίγον καιρό, μιὰ ὁλόκληρη ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.

Τελευταία, διαδόθηκε ὅτι ὁ Σὰρλ Μπαρατώ, ὁ ἥρως της, πέθανε στὰ κάτεργα. Ἡ εἴδηση αὐτὴ τοῦ θανάτου του δὲν ἐπιβεβαιώθηκε ἐπισήμως. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν γέρο - Μπαρατώ, τὸν πατέρα τοῦ δολοφόνου, τὸν ἔντιμο αὐτὸν πολίτη τῆς Λιμόζ, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ παστέψῃ στὴν ἐνοχὴ τοῦ γυιοῦ του. Κι' ἔτσι, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς πατέρας, πέθανε ἀπὸ μαρασμό, πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, τελευταῖο θῦμα τῆς πολυκρότου αὐτῆς ὑποθέσεως....

Παρ' ὅλ' αὐτά, ἐντούτοις, ὑπῆρχαν πολλοὶ ἀκόμα ποὺ ἐπίστευαν στὴν ἀθωότητα τοῦ Μπαρατώ. Ἡ ὑπόθεσις, θλέπετε, αὐτή, περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα μυστήριο, ποὺ δὲν ξεδιαλύθηκε ἀκόμη. Ἂν ὁ Μπαρατὼ δὲν μίλησε, αὐτὸ δὲν ἀκοπλίεται νὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι, κ' ἀθῶος ἀκόμη ἂν εἶναι, ἡ δίκη του τὸν κουρέλιασε, τὸν ἔκαμε ἠθικὸ πτῶμα.... Ὑπάρχει ὅμως πάντοτε τὸ μυστικό του, τὸ περίφημο αὐτὸ «μυστικό», ποὺ ὡς καὶ μπρὸς στὸ φάσμα τῆς λαιμητόμου ἀκόμη, δὲν θέλησε ν' ἀποκαλύψῃ....

Τί ὅμως ἄρα γε νάταν τὸ «μυστικό» αὐτό;...

* * *

Ὁ Σὰρλ Μπαρατὼ ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἐκφύλου νέου τῆς ἐποχῆς μας. Μ' ἄλλα λόγια ἦταν ἕνας ἄρρωστος. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐϋπόληπτους καὶ τοὺς πιὸ πλουσίους ἐμπόρους τῆς Λιμόζ. Ὁ Σὰρλ ἔζησε, δὲν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ἐργάζεται. Ἔζοῦσε μιὰ ζωὴ γλεντζέδικη, ὀργιώδη, ἔκφυλη. Τὴς νύχτες, ἔτρεχε μὲ τ' αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ διάφορες ἤποντες γυναῖκες.... Προσπαθοῦσε νὰ γνωρίσῃ ὅλες τὴς ἡδονές, καὶ τὴς πιὸ ἔκφυλες ἀκόμα, τοῦ κόσμου.... Διοργάνωνε ὀργιώδη γλέντια μέσα σὲ μυστηριώδεις βίλλες... Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη του, δυὸ ξεχώριζαν—τὰ ὁποῖα καὶ ἦταν μοιραῖα νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν ἀτίμωση: τὸ πάθος τῆς κοκαΐνης, καὶ ὁ ἔκφυλος δεσμός του—κατὰ τὸ κατηγορητήριο—μὲ τὸν νεαρὸ Μπερτράν Πεϋνέ.

Καὶ τώρα, ἂς ἔρθουμε στὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως:

Στὴς 12 Ἰανουαρίου τοῦ 1928, ὁ σωφὲρ Ἐρτὲν Φὼρ, ἀφοῦ ἔπλυνε τὸ αὐτοκίνητό του, μιὰ μαύρη «Σενάρ» μτῆκε μέσα καὶ ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανή. Φαινόταν πολὺ συλλογισμένος.

—Μοῦ τηλεφώνησαν νὰ πάω στὸν δημόσιο δρόμο-ρῆς Μπὲς νὰ παραλάβω κάτι πελάτες, εἶπε στὸν συνάδελφό του Λαγχράνζ ποὺ τὸν ἐκύτταζε. Δὲ μ' ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἡ δουλειά.... Τελοσπάντων, τί νὰ γίνῃ... Θὰ πάω καὶ θὰ δῶ....

Καὶ πράγματι, ἔφυγε.

Ἐπέρασε ἡ νύχτα, ἐπέρασε καὶ ἡ ἑπομένη.... Ὁ Φὼρ δὲ φάνηκε καθόλου στὸ σπίτι του ὅπου τὸν περίμεναν μὲ ἀγωνία ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ μικρά του παιδιά.

Τὴν ἑπομένη, στὸ σούρουπο, ὁ Μπαρατὼ εἶχε ραντεβοῦ μὲ δυὸ ξυλέμπορους, στοὺς ὁποίους εἶχε προτείνει μιὰ συνεργασία: νὰ ἐκμεταλλευθοῦν μαζί του κάποιο δάσος. Ὁ Σὰρλ ἔφτασε στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, μιὰ μαύρη «Σενάρ», καὶ πῆρε μαζί του τοὺς δυὸ ξυλεμπόρους, τὸν κ. Ροῦ καὶ τὸν κ. Λενσάν, γιὰ νὰ πᾶς νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸ δάσος. Στὸ δρόμο ἐξήγησε στοὺς δυὸ συνταξιδιῶτες του ὅτι τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ δὲν τοῦ ἀνῆκε, καὶ ὅτι τὸ δικό του αὐτοκίνητο εἶχε πάθει μιὰ «πάνα», σὲ ἀπόσταση λίγων χιλιομέτρων ἀπὸ κεῖ.... Ὅταν προχώρησαν λιγάκα, βρῆκαν, πράγματι, τὴν «Πανάρ» τοῦ Μπαρατὼ ἐγκαταλελειμμένη στὸ δρόμο. Ὁ Σὰρλ κατέβηκε, ἔψαξε μέσα στοὺς θάμνους, καὶ γύρισε μὲ ἕνα πέλεκυ. Οἱ ξυλέμποροι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται.... Εἶχαν πολλὰ χρήματα ἐπάνω τους. Τί ἐσήμαινε ἡ παράξενη αὐτὴ στάση τοῦ συντρόφου τους;...

Τὸ πλῆθος ζητεῖ νὰ λυντσάρῃ τὸν Μπαρατὼ ποὺ οἱ ἀστυφύλακες ὁδηγοῦν μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Εὐτυχῶς, ἔτυχε νὰ περάσουν κείνη τὴν ὥρα μερικοὶ χωριάτες, τοὺς ὁποίους οἱ δυὸ τρομαγμένοι ἔμποροι ἔσπευσαν νὰ φωνάξουν, γιὰ νὰ βοηθήσουν, δῆθεν, στὴν ἐπιδιόρθωση τοῦ ἁμαξιοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Μπαρατὼ παράτησε τὴν ἰδέα καὶ τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ ἁμαξιοῦ του, καὶ τῆς ἐπασκέψεως στὸ δάσος. Ξανανέβηκε στὴ μυστηριώδη «Σενάρ» καὶ ἐξαφανίστηκε....

Τὸ ἴδιο θράδυ πῆγε στὸν κινηματογράφο μὲ τὸν Μπερτράν Πεϋνὲ καὶ μὲ δυὸ γυναῖκες. Ὁ Μπερτράν ἦταν ὡραῖος, ἀπαθὴς κ' ἀφηρημένος, ὅπως πάντα....

Τὴν ἑπομένη, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μιὰ οἰκογένεια ποὺ κατοικοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, οἱ Λαμλύ, εἶδαν ξαφνικὰ ἕνα αὐτοκίνητο νὰ ἐμφανίζεται μπροστά τους, νὰ λοξοδρομῇ, καὶ νὰ μπαίνῃ στὰ χωράφια μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ ποτάμι. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ σωφὲρ πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, καί, καμπουριάζοντας γιὰ νὰ μὴ τὸν διακρίνουν, χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε, ἀκυβέρνητο, τὸ δρόμο του, κ' ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι....

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα πιά, τὸ σκάνδαλο ἐξερράγη:

Ἡ γυναίκα τοῦ Ἐτὲν Φὼρ πῆγε καὶ κατήγγειλε τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἀνδρός της μὲ τὴ μαύρη «Σενάρ» του, οἱ ξυλέμποροι μιλήσαν, οἱ Λαμλὺ μαρτυρῆσαν ὅ,τι εἶχαν δῆ....

Τὰ πράγματα μλοῦσαν μόνα τους.... Κι' ὁ ἀστυνόμος Φρεσάρ ἐἐκάλεσε ἀμέσως τὸν Σὰρλ Μπαρατὼ στὸ γραφεῖο του.

* * *

Ὁ «ὡραῖος Σὰρλ» μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, μ' ἕνα πρόσωπο χλωμό, ἐλλεεινό.

—Τί ξέρετε σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ σωφὲρ Φὼρ; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Μπαρατὼ χαμογέλασε θλιβερά:

—Μὴν κοπιάζετε ἀδίκως. Ὁ Φὼρ πέθανε, κ' ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα. Τὸν ἐδολοφόνησα ἀπὸ πίσω, προχτὲς τὴ νύχτα, στὸ μεγάλο δρόμο.

—Ποῦ βρίσκετα τὸ πτῶμα;

—Σὲ μιὰ τρύπα γεμάτη νερό, κοντὰ στὸν ποταμὸ Κρέζ. . .

Ὁ ἀστυνόμος τάχασε. Τόσο καθαρὲς ὁμολογίες οὔτε ὁ ἴδιος δὲν περίμενε. Ὁ Σὰρλ ὅμως ἐπρόθυσε δειλά:

—Κύριε ἀστυνόμε, θὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα, θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ κάν' τε μου καὶ σεῖς μιὰ χάρη....

—Τί πρᾶγμα;

—Νά.... Θὰ ἤθελα νὰ πάω νὰ φιλήσω τὸν πατέρα μου. Διατάχτε νὰ μὲ συνοδεύσουν ὡς τὸ σπίτι μου. Δυὸ λεπτὰ θὰ μείνω μόνο....

—Ἔστω....

Ὁ Σὰρλ δὲν εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Στὸ σπίτι του εἶχε δώσει ραντεβοῦ μὲ κάποιον, ὄχι ὅμως μὲ τὸν πατέρα του....

Δυὸ ἀστυνομικοὶ συνώδευσαν τὸν Μπαρατὼ ὡς τὸ σπίτι του. Περίμεναν στὸν προθάλαμο.

Ὁ Σὰρλ ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τέσσερατέσσερα... Ἄνοιξε μιὰ πόρτα.... Μέσα στὸ δωμάτιο τὸν περίμενε ὁ Μπερτράν. Ὁ δολοφόνος ἔμεινε ἀκίνητος, στὴν εἴσοδο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἄκουσε τότε τὸν Μπερτράν νὰ λέῃ μ' ἀνυπομονησία:

—Ἔλα λοιπόν, μπὲς μέσα, κλεῖσε τὴν πόρτα....

Ἐξαφνα ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν, ὥρμησαν, μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Στὸ πάτωμα ὑπῆρχε ἕνα ματωμένο πτῶμα: τὸ πτῶμα τοῦ Μπερτράν Πεϋνέ. Ὁ Σὰρλ κρατοῦσε ἀκόμα μὲ καραμπίνα στὰ χέρια.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἀφώπλισαν.

—Γιατί τὸ κάμες αὐτό; γιατί; τὸν ρώτησαν.

—Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ πεθάνουμε μαζί, ἀπήντησεν ὁ Μπαρατώ. Ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω, κι' ὕστερα ν' αὐτοκτονήσω.... Δὲν εἶχα τὸν καιρὸ ν' ἀποτελειώσω τὴν πράξη μου....

—Λὲς ψέμματα!

Ὁ Μπαρατὼ ἐκύτταξε κατάμματα τοὺς ἀστυνομικούς:

—Ὄχι.... Προηγουμένως σᾶς εἶπα ψέμματα ὅταν ὡμολόγησα πὼς σκότωσα τὸν Φὼρ. Σᾶς τῶπα αὐτὸ γιὰ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω ἐδῶ.... γιὰ νὰ σᾶς ἐκδιάσω.... Δὲν σκότωσα τὸν Φὼρ.... Αὐτοὶ ποὺ τὸν ἐσκότωσαν μοῦ τὸ μαρτύρησαν τὴν ἑπομένη καὶ μὲ παρακάλεσαν νὰ τοὺς σώσω.

—Ποιοί «αὐτοί»;.... ρώτησε ὁ Φρεσσάρ.

Ὁ Σὰρλ κατέβασε τὸ κεφάλι.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου! εἶπε μόνο.

Ὅσο κι' ἂν τὸν ἐπέσαν κατόλιν τὸν Σὰρλ, μὲ κανένα τρόπο δὲ θέλησε ν' ἀποκαλύψῃ ποιὸ ἦταν τὸ τρομερὸ αὐτὸ «μυστικό».

Τέσσερις μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη του, ὁ Μπαρατὼ ἐπεχείρησε δυὸ φορὲς ν' αὐτοκτονήσῃ: τὴ μιὰ, κτυπώντας τὸ στῆθος του μ' ἕνα καλαμάκι, καὶ τὴ δεύτερη προσπαθώντας νὰ τρυπήσῃ τὴν κοιλιά του μ' ἕνα πηρούνι. Δὲν κατόρθωσε ὅμως παρὰ νὰ τραυματισθῇ

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 248)

Ὁ Μπαρατὼ βγαίνοντας ἀπ' τὸ κακουργοδικεῖο, μετὰ τὴν κακαδικαστικὴ ἀπόφαση.

Τὰ προηγούμενα

[Ἕνα ἄσβεστο μίσος χωρίζει τὶς δυὸ οἰκογένειες τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης καὶ του Κοντοσταύλου τοῦ Μονμορανσύ. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν νεαρο Φραγκίσκο τοῦ Μονμορανσυ, νὰ παντρευτῆ μυστικὰ τὴν μοναχοκόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης, Ἰωάννα. Ἡ Ἰωάννα ἀποκτᾶ ἕνα κοριτσάκι τὴ Λουΐζα. Ὁ Φραγκίσκος φευγει. Περνοῦν πολλὰ χρόνια. Ἡ Λουΐζα μεγελώνει σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι, στὸ πλευρὸ τῆς μητέρας της. Ὁ νεαρὸς ἱππότης Παῦλος Μπαρνταλιὰν εἶναι ερωτευμένος μαζὶ της. Μιὰ μέρα ὁ ἱππότης σώζει την βασίλισσα τῆς Ναβάρας ἀπὸ βέβαιο θανατο. Ἡ Αἰκατερίνη των Μεδικων διατάζει νὰ τὸν κλείσουν στὴ Βαστίλλη. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας ἀναθέτει μιαν ἀποστολὴ στὸν κόμητα ντὲ Μαριγιὰκ καὶ διώχνει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούΐ, ποὺ εἶναι κατάσκοπος τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ κόμης συναντῶνται στὸ πανδοχεῖο τοῦ Μαρέλ].

26.

(Ἡ συνέχεια)

«Ἂν ποτὲ ἤμουνα τόσο ἄθλιος ὥστε ν' ἀμφιβάλω γιὰ τὴν ἀγάπη σου, δὲ θἄτρεπε παρὰ νὰ σκεφτῶ τὸ μεγάλο αὐτὸ δεῖγμα τοῦ ἰδανικοῦ σου ἔρωτος, ποὺ μοῦ ἔδωσες σήμερα .... Ὦ! Ἀλίκη! Πῶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξεπληρώσω τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισες μὲ τὸν ἐρχομό σου αὐτὴ τὴ νύχτα.... τὴν εὐλογημένη αὐτὴ νύχτα;....

Ἡ Ἀλίκη, τότε, μίλησε. Εἶχε βρῆ αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πῆ. Καί, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, εἶπε:

—Ἡ βασίλισσα ἔφυγε....

—Ἔφυγε;....

—Ναί.... Εἶναι μακρυά, πολὺ μακρυὰ τώρα!...

Ἀκολούθησε μιὰ σιωπή. Ὁ Θεόδοτος, κατασυγκινημένος, εκύτταζε μὲ ἀνέκφραστη τουφερότητα τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούΐ, ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ συνέλθῃ λίγο.

Πράγματι: ὁ κεραυνὸς εἶχε ἀπομακρυνθῆ γιὰ λίγο.

Γιὰ λίγες ὧρες, ἢ καὶ γιὰ λίγες μέρες ἴσως, ἡ τρομερὴ ἐξήγηση εἶχεν ἀναβληθῆ: ὁ κόμης πίστευε πὼς ἡ ἐρωτικὴ ἐμφάνισις τῆς νέας ὠφείλετο σὲ μιὰν ἐρωτικὴ τρέλλα .... Ἔστω, αὐτὸ ἦταν προτιμότερο....

—Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀνέθαινε στ' ἁμάξι της, ἐξακολούθησε ἡ νέα, πρόφτασα νὰ τὸ σκάσω. Ἄκουσα ποὺ μὲ φώναζαν, ποὺ ψάχναν νὰ μ' εὕρουν.... Ὕστερα, εἶδα τ' ἁμάξι νὰ χάνεται μέσα στὴ νύχτα....

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ δυσάρεστο, εἶπε ὁ κόμης. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ, Ἀλίκη. Γιὰ μένα, παραμένεις πάντοτε ἡ ἀγνὴ καὶ εὐγενικὰ ἀρραβωνιαστικιά μου, ἡ ἐκλεχτὴ τῆς καρδιᾶς μου.... Θὰ σ' ἀγαπιοῦσα μάλιστα ἀκόμη περισσότερο, ἂν ἤταν αὐτὸ δυνατό, γιὰ τὴν εὐγενικιὰ τρέλλα ποὺ ἔκαμες.... Τί θὰ ποῦν ὅμως; Τί θὰ σκεφτῆ ἡ βασίλισσα;

Ἡ Ἀλίκη ἐκύτταξε κατάμματα τὸν νέο. Κατόπιν, χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ εἶπε:

—Τί μὲ νοιάζει τί θὰ ποῦν ἢ τί θὰ σκεφτοῦν, ἀφοῦ σὲ εἶδα.... Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὴ σκέψη ὅτι θὰ χωριζόμαστε γιὰ περισσότερο. Κι' ὅταν σὲ εἶδα ποὺ πῆγες ὀν δρόμο τοῦ Παρισοῦ, μιὰ ἀκαταπίκητη δύναμη μ' ἔσπρωξε νὰ ἔρθω καὶ γώ τὸ κατόπιν σου.... Ὦ, φίλε μου.... Μὴ μὲ διώχνεις....

Μιλώντας ἔτσι, ἡ Ἀλίκη ντὲ Λούΐ φαινόταν κατασυγκινημένη. Καὶ ἤτανε πράγματι. Ἡ συγκίνησή της ὅμως αὐτὴ δὲν ὠφείλετο στὸν ἔρωτα.... Ὠφείλετο στὸ ψέμμα ποὺ εἶχε πῆ.... Καὶ στὶς συνέπειες τοῦ ψέμματος αὐτοῦ....

Ὁ Θεόδοτος ὅμως δὲν εἶδε παρὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ ἔρωτός της. Ἡ καρδιά του γέμισε ἀπὸ θαυμασμὸ γι' ἀγάπη γι' αὐτήν. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Γονάτισε μπροστὰ στὴ νέα, καὶ πῆρε τὰ χέρια της τὰ ὁποῖα γέμισε φιλιά.

—Συγγνώμην, Ἀλίκη. Ὦ! Συγγνώμην! εἶπε. Εἶσαι πὸ μεγάλη, πὸ περήφανη, πὸ εὐγενικὰ ἀπὸ μένα, καὶ δὲν ἀξίζω νὰ μὲ ἀγαπᾶ μιὰ κόρη σὰν καὶ σένα.... Ναί, ναί, Ἀλίκη μου.... Ἀνήκεις σὲ μένα, γι' ἐγὼ ἀνήκω σὲ σένα γιὰ πάντα... Κι' αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ ἀντίκρυσα... Θυμήσου, Ἀλίκη... Ἐρχόσουν ἀπ' τὸ Παρίσι... Ἤσουν μόνη... Τὸ ἁμάξι σου εἶχε γίνει συντρίμμια στὸ βουνό... Χωρὶς νὰ χάσῃς τὸ θάρρος σου ξανακολούθησες μόνη τὸ δρόμο σου... Ἔτυχε ν' ἀπαντηθοῦμε... Τότε, μοῦ διηγήθηκες τὴν ἱστορία σου... Κι' ἐνῷ μιλοῦσες, ἐγὼ σὲ θαύμαζα... Πόλλὴ ὥρα μείναμε μονάχοι κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη καρυδιά... Κι' ὅταν ἔφτασε τὸ σούρουτο, σὲ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, σὲ πέρασα ἀπὸ τὸν γκρεμνό, καὶ σ' ἔφερα στὴ βασίλισσα τῆς Ναβάρας...

Σηκώθηκε. Ἔμεινε ὄρθιος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, βυθισμένος στὴς ἀναμνήσεις του. Κι' αὐτή, καθισμένη καθὼς ἦταν, τὸν ἐκύτταζε μ' ἀγάπη, μὲ θαυμασμό.

Ὁ Θεόδοτος ἔμοιαζε κείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὰ ὄντα ἐκείνα ποὺ διαλέγει ἡ μοῖρα γιὰ τὰ μεγάλα πάθη, γιὰ μιὰ τραγικωμὼδη ζωή....

Ξεχνοῦσαν κ' οἱ δυὸ τους ποῦ βρίσκουνταν. Ξεχνοῦσαν πὼς μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀκούσουν.

Ὁ γιὸς τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ὄρθιος μπροστὰ στὴν κατάσκοπο, ἐξακολούθησε:

—Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, Ἀλίκη, σ' ἀγάπησα.... Κι' ἂν πρόκειται νὰ ζήσω χίλιες χιοές, ποτέ μου δὲ θὰ ξεχάσω, Ἀλίκη, τὴν εὐλογημένη ἐκείνη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶχα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀ! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκες μέσα στὴν καρδιά μου, ὅπως μιὰν ἀφιλάσμενου... Ὦ, Ἀλίκη μου, Ἀλίκη μου!

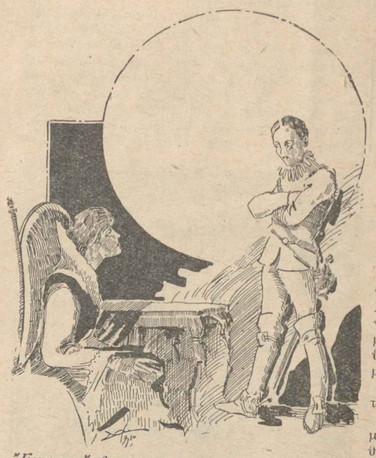

Ἔμεινε ὄρθιος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, βυθισμένος στὶς ἀναμνήσεις του.

Ἄς μὴν ἀνήκουμε, λοιπόν, παρὰ ὁ ἕνας στ' ἄλλο... Τί μᾶς νοιάζει τί θὰ πῆ ὁ κόσμος;

Ἄς ξεχάσουμε τὰ πάντα στὴν ἀγάπη μας.

Ἡ Ἀλίκη, τὴν ἴδια στιγμὴ σταυρωμένη στὸ σαλόνι τῆς ὁλη ἡ κούρασή μου θἄφευγε....

Καί, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο, ἔγειρε τὸ κεφάλι κ' ἔκλεισε τὰ βλέφαρα...

Ὁ κόμης ντὲ Μαριγιάκ, στὴς μύτες τῶν ποδιῶν, πῆγε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ξενοδόχο μιὰ κουβέρτα καὶ δυὸ-τρία μαξιλάρια.

Κατόπιν ἀφοῦ ταχτοποίησε τὴν ἀραβωνιαστικιά του, ὁ Θεόδοτος κάθησε κοντά της, προσέχοντάς την.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως δὲν κοιμώταν. Σκεπτόταν...

Σκεπτόταν πὼς δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ δυὸ μόνο λύσεις: Ἡ πρώτη ἦταν νὰ πεθάνῃ.... Μὲ φρίκη ὅμως ἀπέρριψε τὴ λύση αὐτή. Ἡ δεύτερη ἦταν νὰ ζήσῃ.... καὶ νὰ παρασύρῃ τὸν Θεόδοτο μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.... Νὰ γλυτώσῃ ἔτσι κ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.... Ἦταν ὅμως αὐτὸ κατορθωτό; Κι' ἔτσι, κατέληξε στὴν ἐξῆς ἀπόφαση: Νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸν Θεόδοτο γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀκαθόριστο. Νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ στὴν Αἰκατερίνη καὶ νὰ περιμένῃ. Καὶ μόλις θὰ κατόρθωνε νὰ λύσῃ τοὺς δεσμοὺς ποὺ τὴν συνέδεαν μὲ τὴν τρομερὴ βασίλισσα, νὰ πάγῃ ναῦρῃ τὸν κόμητα καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ φύγῃ μαζί της.

Ναί, ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας τοῦ μιλοῦσε;.... ἂν τοῦ φανέρωνε τὴν ἀτιμία της;.... Ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο ὥστε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ μιλήσῃ στὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ γι' αὐτήν.... Κι' ἐξ ἄλλου, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν χωρίσῃ ἐντελῶς.... Ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπῃ κάπου-κάπου...

Ρόδιζε ἡ αὐγή....

Ἡ Ἀλίκη ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ χαμογέλασε στὸν κόμητα ντὲ Μαριγιάκ. Ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ἔρωτα....

—Αὐτὴ τὴ νύχτα, εἶπε ὁ νέος, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ μου....

—Οὔτε γώ....

—Πρέπει πὰ νὰ λάβουμε μιὰν ἀπόφαση... Πολυαγαπημένη μου, σοῦ ἐπρότεινα νὰ καταφύγῃς στὸ μέταρο τοῦ ναυάρχου....

—Ἀ, ναί, εἶπε αὐτή, σὰ νὰ θυμόταν. Μ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, ἀγατημένε μου.... Σκέψου πὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, καθὼς μοῦ εἶπες, θὰ κατοικήσῃς ἐκεῖ....

Ὁ κόμης ἐκοκκίνισε.

—Πράγματι, εἶπε.

—Ἄκουσε, φίλε μου. Στὸ Παρίσι ἔχω μιὰ γρηὰ συγγενῆ, μιὰ θειά μου, πολὺ φτωχὴ μὰ ποὺ μ' ἀγαπᾶ ἐξαιρετικά. Τὸ σπίτι της, ὀεδαια, εἶναι φτωχικό. Τί μὲ νοιάζει ὅμως γι' αὐτό;.... Ἐκεῖ θὰ μείνω ὡς τὴν ἡμερα ποὺ θὰ μπορέσω νὰ εἰμαι ὁλοκληρωτικα δική σου.... Ἐκεῖ θὰ μὲ ὁδηγήσῃς φίλε μου....

—Τί εὐτυχία! εἶπε χαρουμενα ὁ Θεόδοτος —γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν τοῦ καλάρεσε κ' αὐτουνοῦ ἡ ἰδέα νὰ μείνῃ ἡ ἀγαπημένη του στὸ σπίτι τοῦ Κολινὸ πού, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ κέντρο καμμιᾶς συνωμοσίας. Ἀλλά, ἐπρόσθεσε, θὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω;

—Ὦ, ἀπήντησε αὐτή, εὐκολώτατα! Ἡ θειά μου αὐτὴ εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος... Θὰ τῆς πῶ ἕνα μέρος τοῦ τρυφεροῦ μας μυστικοῦ... Θὰ μπορῆς νἄρχεσαι, ἂν θέλῃς, δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα: τὴ Δευτέρα καὶ τὴν Παρασκευή...

—Θαυμάσια! Καὶ τί ὥρα θἄρχωμαι;

—Μὰ.... κατὰ τὴς ἐννιὰ τὸ βράδυ....

Ὁ Θεόδοτος χαμογέλασε. Ἤταν ἐνθουσιασμένος ποὺ τὰ πράγματα ταχτοποιοῦνταν ἔτσι μοναχά τους.

—Ἀλήθεια, εἶπε, ποῦ κάθεται ἡ θειά σου;

—Στὴν ὁδὸν Ἄς, ἀπήντησεν αὐτὴ χωρὶς νὰ διστάσῃ.

—Κοντὰ στὸ παλάτι τῆς βασίλισσας; ἐρώτησεν αὐτὸς ἀνατηδώντας.

—Ἀκριβῶς στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου θὰ δῆς ἕνα μικρὸ σπιτάκι, μὲ πράσινες γρίλλιες. Ἐκεῖ εἶναι...

—Τόσο κοντὰ στὸ Λοῦβρο .... Τόσο κοντὰ στὴ μισητὴ βασίλισσα...., ψιθύρισεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ γιατί ν' ἀνησυχῶ;....

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα ὁ ξενοδόχος. Ὁ νέος τὸν διέταξε νὰ τοὺς σερβίρῃ πίνοτε νὰ φάνε. Ὅταν ἐτελείωσαν, ὁ κόμης καβαλλίκεψε τἄλογό του, πῆρε τὴν Ἀλίκη κοντά του, ὅπως συνηθίζόταν ἐκείνη τὴν ἐποχή, κ' ἄρχισε νὰ καλπάσῃ.

Κατὰ τὴς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, μπῆκε στὸ Παρίσι.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἄς, καὶ ἄφησε τὴ συντρόφισσά του στὸ σπίτι ποὺ ἐκείνη τοῦ εἶχε ὑποδείξει. Τὴν ἐχαιρέτησε μὲ μεγάλη σοβαρότητα, ἐνῷ μὲ τὰ μάτια τῆς ἔλεγε χίλια δυὸ ἐρωτικὰ λόγια.... Καὶ κατόπιν ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ γυρίσῃ διόλου πίσω του νὰ κυττάξῃ....

Ἡ Ἀλίκη τὸν συνώδευσε μὲ τὸ βλέμμα ὥσπου ἔστριψε στὴ γωνιά.... Τότε, ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ψιθύρισε μέσα σ' ἕνα λυγμό:

—Ἀντίο, ἴσως γιὰ πάντα, φτωχό μου ὄνειρο ἔρωτος...., ἀγνότητος..., καλωσύνης...

ΑΛΙΚΗ ΝΤΕ ΛΟΥΞ

Ἡ Ἀλίκη ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε. Ἡ Ἀλίκη, τότε, μπῆκε μέσα....

Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἦταν πολὺ μυστηριώδες. Κανένας δὲν ἔμπαινε μέσα, ποτέ.

Μιὰ γυναίκα, ὡς πενῆντα χρονῶν, κατοικοῦσε μόνο σ' αὐτό. Κανένας δὲν ἤξερε νὰ πῆ ἂν ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔμενε κεῖ ὑπὸ τύπον ὑπηρετρίας, οἰκονόμου ἢ ἰδιοκτήτρίας.

Ὅλοι τὴν ξέραν, στὴ συνοικία, μὲ τὸ ὄνομα: Λάουρα. Ἦταν πάντα καλοντυμένη καὶ καθαρή. Μιλοῦσε λίγο. Δὲν ἔβγαινε ἔξω παρὰ μόνο στὰ χαράματα ἢ στὸ σούρουπο....

Τὴν φοβόντουσαν λιγάκι, μολονότι φαινόταν καλὸς ἄνθρωπος, καὶ τὴς Κυριακὲς πήγαινε ταχτικὰ στὴν ἐκκλησία.

Καὶ πὸ σιγά, συντριμμένη, ἐπρόσθεσε:

—Ὥστε δὲ θὰ φύγουμε;

—Σκέψου, πὼς ἂν δὲν πάω στὸ Παρίσι, μεγάλοι κίνδυνοι θ' ἀπειλήσουν τὴ βασίλισσά μας....

—Ἀ, ναί, εἶναι ἀλήθεια.... Ἡ βασίλισσα ἀπειλεῖται.... Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς....

—Ναί... Τώρα ξαναβρίσκω τὴν καλή μου Ἀλίκη.... Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς τὸ καθῆκόν μου ἀπέναντι τῆς βασιλίσσης μ' ἔκαμε νὰ ξεχάσω τὸν ἔρωτά μου γιὰ σένα.... Δυὸ ἄγγελοι σκύψαν στοργικὰ πάνω στὴ φτωχή μου ζωή. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας εἶναι ὁ ἕνας ἄγγελος. Ὁ ἄλλος εἶσαι σύ, Ἀλίκη: ἀφοῦ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας ἔφυγε, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς πὰ νὰ τὴ συναντήσῃς, θἀρθῆς στὸ Παρίσι μαζί μου. Γνωρίζω ἕνα σπίτι ὅπου θὰ σὲ ὑποδεχτοῦν σὰν κόρη τους, γιατὶ καὶ μένα μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ θεωροῦν γυιό τους. Ἐκεῖ θὰ μὲ περιμένῃς....

—Ποιὸ εἶναι τὸ σπίτι αὐτό; ρώτησε ἡ Ἀλίκη.

—Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ σεβαστοῦ μας ἀρχηγοῦ, τοῦ ναυάρχου Κολινύ.

Ἡ κατάσκοπος ἐφρικίασε καὶ κίνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

—Δὲ θέλεις νὰ καταφύγῃς στὸ ναύαρχο; ρώτησε ὁ κόμης.

—Εἶμαι κουρασμένη...., κατώρθωσε αὐτὴ ν' ἀρθρώσῃ. Κουρασμένη τρομερά....

Ἡ Ἀλίκη τὸν συνώδευσε μὲ τὸ βλέμμα...

—Ἡ συγκινήσεις αὐτὲς σοῦ κάνουν κακό. Ἀλίκη, ἀγγελέ μου....

—Δὲν εἶναι τίποτα.... Ἂν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ.... ἐδῶ.... κοντὰ στὴ φωτιά .... Θαρρῶ πὼς ὅλη ἡ κούρασή μου θἄφευγε....

Καί, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο, ἔγειρε τὸ κεφάλι κ' ἔκλεισε τὰ βλέφαρα...

Ὁ κόμης ντὲ Μαριγιάκ, στὴς μύτες τῶν ποδιῶν, πῆγε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ξενοδόχο μιὰ κουβέρτα καὶ δυὸ-τρία μαξιλάρια.

Κατόπιν ἀφοῦ ταχτοποίησε τὴν ἀραβωνιαστικιά του, ὁ Θεόδοτος κάθησε κοντά της, προσέχοντάς την.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως δὲν κοιμώταν. Σκεπτόταν...

Σκεπτόταν πὼς δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ δυὸ μόνο λύσεις: Ἡ πρώτη ἦταν νὰ πεθάνῃ.... Μὲ φρίκη ὅμως ἀπέρριψε τὴ λύση αὐτή. Ἡ δεύτερη ἦταν νὰ ζήσῃ.... καὶ νὰ παρασύρῃ τὸν Θεόδοτο μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.... Νὰ γλυτώσῃ ἔτσι κ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.... Ἦταν ὅμως αὐτὸ κατορθωτό; Κι' ἔτσι, κατέληξε στὴν ἐξῆς ἀπόφαση: Νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸν Θεόδοτο γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀκαθόριστο. Νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ στὴν Αἰκατερίνη καὶ νὰ περιμένῃ. Καὶ μόλις θὰ κατόρθωνε νὰ λύσῃ τοὺς δεσμοὺς ποὺ τὴν συνέδεαν μὲ τὴν τρομερὴ βασίλισσα, νὰ πάγῃ ναῦρῃ τὸν κόμητα καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ φύγῃ μαζί της.

Ναί, ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας τοῦ μιλοῦσε;.... ἂν τοῦ φανέρωνε τὴν ἀτιμία της;.... Ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο ὥστε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ μιλήσῃ στὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ γι' αὐτήν.... Κι' ἐξ ἄλλου, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν χωρισῆ ἐντελῶς.... Ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπῃ κάπου-κάπου...

Ρόδιζε ἡ αὐγή....

Ἡ Ἀλίκη ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ χαμογέλασε στὸν κόμητα ντὲ Μαριγιάκ. Ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ἔρωτα....

—Αὐτὴ τὴ νύχτα, εἶπε ὁ νέος, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ μου....

—Οὔτε γώ....

—Πρέπει πὰ νὰ λάβουμε μιὰν ἀπόφαση... Πολυαγαπημένη μου, σοῦ ἐπρότεινα νὰ καταφύγῃς στὸ μέταρο τοῦ ναυάρχου....

—Ἀ, ναί, εἶπε αὐτή, σὰ νὰ θυμόταν. Μ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, ἀγατημένε μου.... Σκέψου πὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, καθὼς μοῦ εἶπες, θὰ κατοικήσῃς ἐκεῖ....

Ὁ κόμης ἐκοκκίνισε.

—Πράγματι, εἶπε.

—Ἄκουσε, φίλε μου. Στὸ Παρίσι ἔχω μιὰ γρηὰ συγγενῆ, μιὰ θειά μου, πολὺ φτωχὴ μὰ ποὺ μ' ἀγαπᾶ ἐξαιρετικά. Τὸ σπίτι της, ὀεδαια, εἶναι φτωχικό. Τί μὲ νοιάζει ὅμως γι' αὐτό;.... Ἐκεῖ θὰ μείνω ὡς τὴν ἡμερα ποὺ θὰ μπορέσω νὰ εἰμαι ὁλοκληρωτικα δική σου.... Ἐκεῖ θὰ μὲ ὁδηγήσῃς φίλε μου....

—Τί εὐτυχία! εἶπε χαρουμενα ὁ Θεόδοτος —γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν τοῦ καλάρεσε κ' αὐτουνοῦ ἡ ἰδέα νὰ μείνῃ ἡ ἀγαπημένη του στὸ σπίτι τοῦ Κολινὸ πού, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ κέντρο καμμιᾶς συνωμοσίας. Ἀλλά, ἐπρόσθεσε, θὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω;

—Ὦ, ἀπήντησε αὐτή, εὐκολώτατα! Ἡ θειά μου αὐτὴ εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος... Θὰ τῆς πῶ ἕνα μέρος τοῦ τρυφεροῦ μας μυστικοῦ... Θὰ μπορῆς νἄρχεσαι, ἂν θέλῃς, δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα: τὴ Δευτέρα καὶ τὴν Παρασκευή...

—Θαυμάσια! Καὶ τί ὥρα θἄρχωμα;

—Μὰ.... κατὰ τὴς ἐννιὰ τὸ βράδυ....

Ὁ Θεόδοτος χαμογέλασε. Ἤταν ἐνθουσιασμένος ποὺ τὰ πράγματα ταχτοποιοῦνταν ἔτσι μοναχά τους.

—Ἀλήθεια, εἶπε, ποῦ κάθεται ἡ θειά σου;

—Στὴν ὁδὸν Ἄς, ἀπήντησεν αὐτὴ χωρὶς νὰ διστάσῃ.

—Κοντὰ στὸ παλάτι τῆς βασίλισσας; ἐρώτησεν αὐτὸς ἀνατηδώντας.

—Ἀκριβῶς στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου θὰ δῆς ἕνα μικρὸ σπιτάκι, μὲ πράσινες γρίλλιες. Ἐκεῖ εἶναι...

—Τόσο κοντὰ στὸ Λοῦβρο .... Τόσο κοντὰ στὴ μισητὴ βασίλισσα...., ψιθύρισεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ γιατί ν' ἀνησυχῶ;....

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα ὁ ξενοδόχος. Ὁ νέος τὸν διέταξε νὰ τοὺς σερβίρῃ πίνοτε νὰ φάνε. Ὅταν ἐτελείωσαν, ὁ κόμης καβαλλίκεψε τἄλογό του, πῆρε τὴν Ἀλίκη κοντά του, ὅπως συνηθίζόταν ἐκείνη τὴν ἐποχή, κ' ἄρχισε νὰ καλπάσῃ.

Κατὰ τὴς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, μπῆκε στὸ Παρίσι.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἄς, καὶ ἄφησε τὴ συντρόφισσά του στὸ σπίτι ποὺ ἐκείνη τοῦ εἶχε ὑποδείξει. Τὴν ἐχαιρέτησε μὲ μεγάλη σοβαρότητα, ἐνῷ μὲ τὰ μάτια τῆς ἔλεγε χίλια δυὸ ἐρωτικὰ λόγια.... Καὶ κατόπιν ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ γυρίσῃ διόλου πίσω του νὰ κυττάξῃ....

Ἡ Ἀλίκη τὸν συνώδευσε μὲ τὸ βλέμμα ὥσπου ἔστριψε στὴ γωνιά.... Τότε, ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ψιθύρισε μέσα σ' ἕνα λυγμό:

—Ἀντίο, ἴσως γιὰ πάντα, φτωχό μου ὄνειρο ἔρωτος...., ἀγνότητος..., καλωσύνης...

ΑΛΙΚΗ ΝΤΕ ΛΟΥΞ

Ἡ Ἀλίκη ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε. Ἡ Ἀλίκη, τότε, μπῆκε μέσα....

Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἦταν πολὺ μυστηριώδες. Κανένας δὲν ἔμπαινε μέσα, ποτέ.

Μιὰ γυναίκα, ὡς πενῆντα χρονῶν, κατοικοῦσε μόνο σ' αὐτό. Κανένας δὲν ἤξερε νὰ πῆ ἂν ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔμενε κεῖ ὑπὸ τύπον ὑπηρετρίας, οἰκονόμου ἢ ἰδιοκτήτρίας.

Ὅλοι τὴν ξέραν, στὴ συνοικία, μὲ τὸ ὄνομα: Λάουρα. Ἦταν πάντα καλοντυμένη καὶ καθαρή. Μιλοῦσε λίγο. Δὲν ἔβγαινε ἔξω παρὰ μόνο στὰ χαράματα ἢ στὸ σούρουπο....

Τὴν φοβόντουσαν λιγάκι, μολονότι φαινόταν καλὸς ἄνθρωπος, καὶ τὴς Κυριακὲς πήγαινε ταχτικὰ στὴν ἐκκλησία.

Ἀπὸ τὸ ὄνομά της φαινόταν ἰταλίδα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν καθιστοῦσε ὕποπτη, γιατὶ καὶ ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη ἦταν καὶ αὐτὴ Φλωρεντινή.

Ἡ Ἀλίκη θἄχε περὶ τοὺς δέκα μῆνες νὰ πατήσῃ στὸ σπιτάκα αὐτό. Ἡ Λάουρα, ἐντούτοις, ὅταν τὴν εἶδε δὲν ἔδειξε καμμιὰν ἔκπληξη.

—Ἀ! Ὥστε γύρισες Ἀλίκη, εἶπε χωρὶς καμμιὰ συγκίνηση.

—Ναί... Κουρασμένη, σκοτωμένη, καλή μου Λάουρα... Κουρασμένη ψυχῆ τε καὶ σώματι, ἀποκαρδιωμένη ἀπὸ τὴν ἀτιμία μου, ἀηδιασμένη ἀπὸ τὴ ζωή...

—Ἔλα, ἔλα τώρα... Ξαναρχίζεις πάλι τὰ ἴδια;.... Ἔτσι ἐξάντεσαι πάντα.... μὲ τὸ παραμικρό...

—Ἑτοίμασέ μου λίγο ἀπὸ κεῖνο τὸ ἐλιξίριο ποὺ μοῦδωσες ἄλλοτε...

—Δὲν θὰ φᾶς διόλου;

—Ὄχι. Δὲν πεινῶ.

—Ἄσκημο σημάδι γιὰ μιὰ γυναίκα σὰν καὶ σένα, εἶπε ἡ γρηὰ ρίχνοντας σ' ἕνα ἀσημένιο ποτῆρι μεριὲς σταγόνες ἀπὸ μιὰ μποτίλια ποὔβγαλε ἀπόνα ἐρμάρι.

Ἡ Ἀλίκη ἐρρούφηξε μὲ μιᾶς τὸ ὑγρὸ αὐτό. Ἀμέσως φάνηκε σὰ «νὰ πῆρε πάνω της», καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ζωήρεψε.

Κατόπιν γδύθηκε καὶ φόρεσε μιὰ ρόμπα. Ἔξαφνα τὰ μάτια της πέσαν σ' ἕνα πορτραῖτο, στὸν τοῖχο.

Ἀφοῦ τὸ κύτταξε γιὰ λίγο, τὸ ἔδειξε στὴ Λάουρα:

—Πρέπει νὰ βγάλῃς ἀπὸ δῶ αὐτὴ τὴν εἰκόνα, εἶπε.

—Θὰ τὴ βάλω στὴν κρεββατοκάμαρά σου; ρώτησε ἡ γρηὰ χαμογελώντας παράξενα.

—Θὰ τὴν καταστρέψῃς! ἀπήντησε ἡ Ἀλίκη κοκκινίζοντας. Κατάστρεψέ την μάλιστα ἀμέσως, ἐδῶ, μπροστά μου....

—Τὸν κακομοίρη τὸ στρατάρχη! ψιθύρισε ἡ Λάουρα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑ

Ἀπόψε νοιώθω μέσα μου μιὰν Ἄνοιξη

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Τὸ καπέλλο ποὺ ἀπραιτήτως πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα ἑνὸς κυρίου εἶναι τὸ «κλάκ», ἀλλὰ ἐπειδὴ συνήθως ὁ κύριος ἀφήνει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἐπανωφόρι του στὸ βεστιάριο, τὰ πράγματα ἔχουν ἀπλοποιηθῇ καὶ ἡ ρεμπούμπλικα ἢ τὸ ἠμύψηλο συνοδεύουν συνήθως τὰ ἐπισημότερα κοστούμια. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰ ὑποδήματα, οἱ κανόνες ἐξακολουθοῦν καὶ διατηροῦνται αὐστηροί.

Τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα συνοδεύεται πάντα μὲ λουστρινένια σκαρπίνια χωρὶς ποντίνια. Τὰ ποντίνια ἐπιτρέπονται μόνο γιὰ τὰ σκαρπίνια ποὺ φοριοῦνται μὲ ζμόκιν. Γι' ἀπογευματινὲς δεξιώσεις φορέται ζακέττα καὶ τότε ἐπιβάλλονται ὑποδήματα μπότες μὲ λουστρίνι, τὸ κάτω μέρος καὶ τὸ ἐπάνω ἀπὸ μπέζ ἢ γκρὶ σουέντ μὲ κουμπιά.

—Ὁ Μπαρκλαΐ λανσάρει πολλὰ μάλλινα ζιλέ, ἐσάρπες, γάντια, σουέτερ, πουλ ὄβερ, ρόμπες, τὰ δὲ γάντια ἔχουν ὅλα ἐξωτερικὲς ραφὲς μὲ βελονιὲς ἀπὸ μαῦρο μετάξι καὶ μαῦρα κεντήματα.

—Τὰ μαντήλια εἶναι μεγάλα χρωματιστὰ γιὰ ἀπόγευμα καὶ πρωΐ, τὰ βράδυα ὅμως εἶναι ἐπιβεβλημένο τὸ λευκὸ μαντῆλι μὲ μαύρη μάρκα ἢ μπλὲν μαρίν.

—Ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ μερικὰ μαντήλια μὲ παράξενα σχέδια, ὅπως π. χ. ἑλάφια, λαγούς, ἀλεπούδες, ἀλλὰ αὐτὰ φοριοῦνται μόνον μὲ κοστούμι κυνηγιοῦ.

—Τὸ μαντῆλι εἶναι ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐξαρτήματα τῆς ἀνδρικῆς τουαλέττας, διότι ἀπὸ τὸ μαντῆλι μποροῦμε νὰ κρίνωμε τὴν κομψότητα καὶ τὸ γεῦστο τοῦ φέροντος, ἕνα δὲ κακοδιαλεγμένο μαντῆλι μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὴν ἁρμονία τοῦ συνόλου.

Ἐν τούτοις πολλοὶ κύριοι πέφτουν ἔξω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μαντῆλι, ἴσως διότι δὲν δίνουν

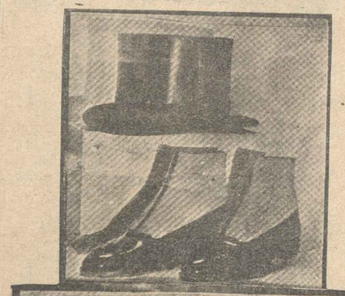

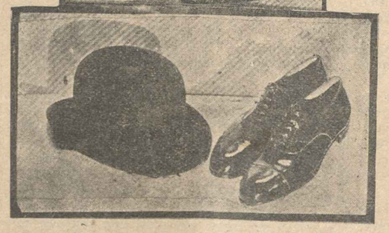

ὅση σημασία θὰ ἔπρεπε στὸ σπουδαιότατο αὐτὸ ἐξάρτημα.

Τὸ μαντῆλι δὲν ἐπιδέχεται μετριότητας γι' αὐτὸ μὴ ἐπιδιώκετε ποτὲ οἰκονομίαν ὅταν πρόκειται νὰ διαλέξετε μαντῆλι, ἂν δὲ δὲν ἔχετε πεποίθησι στὸ γοῦστο σας, προτιμήσατε τὸ λευκὸ μαντῆλι, διὰ νὰ μὴ φοβᾶσθε ποτὲ ὅτι ἐπέσατε ἔξω.

Πολλοὶ κύριοι δὲν ἔχουν καμμιὰ συμπάθεια στὰ χρωματιστὰ μαντήλια καὶ ἴσως δὲν ἔχουν ἄδικο, δεδομένου πόσο δύσκολο εἶναι νὰ διαλέξῃ ἕνας κύριος ὅμορφο χρῶμα μαντηλιοῦ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, μὲ ὕφος χαριτωμένο καὶ μὲ μεγάλην δεξιοτεχνίαν, μοῦ ἐκφράζει τὴν ἀγανάκτησίν της διὰ μερικὰς καθυστερημένας ἰδέας κάποιου κυρίου, τὰς ὁποίας εἶχα ἀναφέρει σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς Κουβεντοῦλες μου. Αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω τὴν μακρυνή μου φίλη γιὰ τὸ ὡραῖο της γράψιμο, καὶ ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συγχαρῶ γιὰ τὶς ὡραίες ἰδέες της καὶ νὰ τῆς πῶ πόσο συμφωνῶ μαζί της.

Βέβαια τὰ κοντὰ φοβακάκια ποὺ τόσο ἐξευτέλισαν τὸν κύριον δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν τὴν δημοσίαν αἰδώ, βέβαια ὁ ἀθλητισμὸς δὲν εἶναι δυνατὸν παυσῇ νὰ ἔχῃ εὐχάριστα ἀποτελέσματα, ἀλλὰ ὅλα τὰ πράγματα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ πῶς γίνονται, καὶ διόλου ἀπίθανον ὁ κύριος νὰ εἶχε ὑπ' ὄψιν του κακὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐλευθερίας.

Χωρὶς διόλου νὰ συμφωνῶ μαζί του, δὲν μπορῶ ἐν τούτοις νὰ μὴν ὁμολογήσω ὅτι πολλὲς φορὲς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία εὑρέθηκα στὴ θέσι νὰ πῶ: «Ἂς πάῃ στὸ διάβολο ἡ ἐξέλιξις, ὅταν τῆς δίδουν τέτοια κατεύθυνσι». Θὰ ἐσυμφωνοῦσε δὲ ἀναμφιβόλως μαζί μου, ἡ ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια, ἂν βρισκότανε στὴν Ἀθήνα καὶ παρακολοῦσε μερικὰ πράγματα ὅπως γίνονται. διότι θὰ ἔβλεπε ὅτι μιμούμεθα τοὺς Εὐρωπαίους εἰς ὅλα, ἀλλὰ τοὺς μιμούμεθα ἄσημα καὶ δίδομε κάποιο διαφορετικὸ ὕφος στὸ κάθε τί.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἀθήνας, ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ καλή μου φίλη νὰ τῆς πῶ ὅτι δὲν εἶναι ὅσο εὐχάριστη τὴν φαντάζεται, ἡ ζωὴ τῆς πρωτευούσης. Πολὺς ἐκνευρισμός, πολλὴ κούρασις, πολὺς θόρυβος· εἶναι πολὺ πιὸ εὐχάριστη ἡ ἥσυχη ζωὴ τῆς ἐπαρχίας ποὺ, ἂν δὲν παρουσιάζῃ ποικιλίες καὶ ἀπρόοπτα, εἶναι ὁμαλὴ καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ πυρετώδεις φροντίδες.

Ε.

ΜΟΔΑ

Στὰ μοντέλα τοῦ χειμῶνος βλέπομε μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστησι νὰ ἐμφανίζωνται πολλὰ ἐμπριμὲ βελοῦδα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ὡραιότατες τουαλεττίτσες, ποὺ ἂν δὲν φοριοῦνται τὰ βράδυα, φοριοῦνται ὅμως πολὺ καλὰ τὰ ἀπογεύματα. Τὰ βελοῦδα αὐτὰ συναντῶνται σὲ χρώματα γκρὶ σκοῦρο, μαρόν, μπέζ, πράσινο, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ φόντο, ἐνῷ διάφορα ἀνθουλάκια ἢ ἄλλα τριγωνικὰ σχέδια τὸ ποικίλουν. Π. χ. εἰς τὸ μαρὸν φόντο, τὰ σχέδια θὰ εἶναι μπέζ, εἰς τὸ μπέζ, μαρόν, εἰς τὸ πράσινο, σκοῦρο, τὰ σχέδια πράσινα, ροζεντὰ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὰ σχέδια τῶν βελούδινων αὐτῶν φορεμάτων εἶναι ἁπλᾶ μὲ φουστίτσες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀν φόρμ, μὲ γκονταῖ ἢ ἐνίοτε καὶ μὲ ἀμπισμάν. Τὸ κορσὰζ εἶναι μᾶλλον ἴσιο ἐμπρὸς καὶ κάποτε πίσω τὸ γαρνίρει μία μπερτούλα ἐνῷ ἄλλοτε ὁ γιακᾶς καταλήγει σ' ἕνα ὅμορφο ζαμπώ.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπογευματινὸ ντύσιμο, ἀλλὰ τὸ βραδυνὸ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν πλουσιώτερο, δὲν ἐπιτρέπει δὲ κανένος εἴδους οἰκονομίαν. Ἡ φόρμα πρεσνὲς φαίνεται ὅτι βασιλεύει, ἡ τουλάχιστον κορσὰζ κεντά, φοῦστες μακρυὲς καὶ πλατειὲς μὲ παγνό, βολὰν καὶ πολλὰ ντραπαρίσματα.

Τὰ ἐπανωφόρια εἶναι μακρυὰ ἢ τρουὰ κὰρ καὶ συνδυάζουν τὸ χρῶμα τους μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος. Ἂν αὐτὸ δὲν μποῇ νὰ γίνῃ πάντοτε τότε ἂς προτιμηθῇ τὸ μαῦρο ἐπανωφόρι ποὺ πηγαίνει μὲ ὅλα ἢ ἕνα ἐπανωφόρι μὲ γούνα.

Γιὰ τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια χρησιμοποιοῦνται πολὺ τὰ βελοῦδα καὶ τὰ ντρά, γαρνίρονται δὲ ἀπαραιτήτως μὲ γούνα ποιοτικὴ ἢ ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἰδοὺ τέλους ποῖα εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν βραδυνῶν τουαλετῶν καὶ ἐπανωφορ

Φοῦστες.—Μακρυὲς ὡς τὸ ἔδαφος ... οὐρὰ πίσω. Πλάτος ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ

Φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο ἐμπριμὲ γκρὶ φονσὲ μὲ σχέδια ἀνοικτότερα καὶ ἄλλο μοντελάκι ἀπὸ μπὲζ βελοῦδο μὲ σχέδια μαρόν.

φούς. Σχῆμα ἀν φόρμ, φουρὸ μὲ βολάν.

Κορσάζ.—Μπλουζὲ στὴν τέλλια, ... πὲ σχηματίζοντας τὸ σῶμα. Πολλὰ κεντ ... ματα.

Ἐπανωφόρια μακρυά.—Ὡς τ ἔδαφος καταλήγοντα σὲ μπάντα ἀπὸ γούν χρησιμοποίησις ἀφθόνου βελοῦδου.

Ἐπανωφόρια κοντά.—Ἀπὸ λαμπ γούνα. Στοὺς γοφοὺς ἴσια, μανίκια φαρδιὰ ... πάνω καὶ στενὰ κάτω.

Ὑφάσματα.—Κρέπ, βελοῦδο, σατ λαμέ, μπροσέ, μουάρ.

ΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ ΣΑΣ

Πλύνετε συχνὰ τὸ πρόσωπό σας καὶ μὴ σ στεύετε εἰς αὐτὰ ποὺ λέγουν μερικοί, ὅτι θὰ λαδῇ τὸ συχνὸ πλύσιμο βλάπτει τὴν ἐπιδ μίδα.

Τὸ ζεστὸ νερὸ εἶναι προτιμότερο γιὰ νὰ ... θαρίζῃ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸ λίπος καὶ τὴ σκόνη, ἀλλὰ γιὰ τὸ δικό μας κάλλος ... καλλίτερα νὰ πλυνόμαστε μὲ κρύο νερό, ... ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σκληραίνῃ τὴν ἐπιδ μίδα καὶ νὰ τὴν σκληραγωγῇ γιὰ νὰ ἀντιμ στᾶς ἀτμοσφαιρικὰς μεταλλαγές.

Γιὰ νὰ συνδυάσωμε ὅμως καὶ τὰ δύο πρ μποροῦμε νὰ πλυνόμαστε πρώτα μὲ ζεστὸ νερ καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸ κρυώνομε ἕως νὰ φθ σωμε στὸ ἐντελῶς κρύο.

Ἡ χρῆσις τοῦ σαπουνιοῦ συνιστᾶται ... δυὸ ἢ τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα ὅταν πρόκει ... ται περὶ προσώπου, περιττὸν ὅμως νὰ φοβ ... θῆτε ὅτι πρέπει τὸ σαπουνὶ νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀγνὸ γι' αὐτὴ τὴ χρῆσι. Μὴ νομίσετε ἐν τούτοις ὅτι τὸ ἀκριβὸ σαπουνὶ εἶναι καὶ τὸ καλλίτερο διότι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μπορεῖτε νὰ δρῆτε ὠφελιμώτατο γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἐπιδερμίδος σας ἕνα σαπουνὶ ἐντελῶς κοινὸ ὅπως π. χ. εἶναι τὸ γνήσιο τῆς Μασσαλίας.

ΚΡΕΣΤΟΥΕΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

Τὰ ἀσπρόρουχα, σήμερα, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἐργοχείρων, διότι ὅλη τὼν ἡ κομψότης συνίσταται εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ ὑφάσματος καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας ποὺ θὰ τὰ στολίσῃ.

Ἄλλοτε τὰ βλέπομε ἀπὸ λεπτοτάτη βατίστα λινὴ εἴτε λευκή, εἴτε εἰς ἀπαλὰς ἀποχρώσεις καὶ ἄλλοτε ἀπὸ κρὲπ ντεσίν, τὸ ὁποῖον μᾶς παρουσιάζει ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία τέλειον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις: χρῶμα, λεπτότητα καὶ στερεότητα.

Τὸ σκίτσο μας σᾶς δείχνει χαριτωμένα ἀσπρόρουχα ποὺ στολίζονται ἄλλοτε μὲν μὲ φεστονάκι, ἄλλοτε μὲ πλυμετὶς καὶ ἄλλοτε μὲ ἀνθουλάκια καὶ φύλλα. Ἀλλὰ κάτι ποὺ θὰ σᾶς ραγῇ παράξενον εἶναι ὅτι χρησιμοποιεῖται πολὺ γιὰ γαρνίρισμα ἀσπρορρούχων ἡ γνωστὴ σταυροβελονιὰ ποὺ παρουσιάζει μεγάλην εὐκολία στὴν κατασκευὴ καὶ συγχρόνως ἰδιορρυθμία στὴν ἐμφάνισι.

Μὴ λησμονοῦμεν ἐν τούτοις καὶ τὰ ροκοκό, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται εἰς πολλὰ ἀσπρόρουχα καθὼς καὶ γνωστὸ κέντημα Ρισελιέ· καὶ διὰ μὲν τὰ ροκοκὸ εἶναι ἀπαραίτητο τὸ κρὲπ ντεσίν, ἀλλὰ τὸ Ρισελιὲ ἀπαιτεῖ λινὴ λευκὴ βατίστα καὶ ἐπίσης λινὴ κλωστή.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Λένε ὅτι γιὰ νὰ διατηρήσετε ἄνθη μέσα σὲ βάζα ἀρκεῖ νὰ ρίξετε στὸ νερὸ τοῦ βάζου ἕνα κομμὶ μὲ ἀσπιρίνης ἢ ἀκρὴν καλλίτερα ἕνα σκονάκι ἀσπιρίνης. Αὐτὸ τὰ ἀναζωογονεῖ. Ἄλλος ἐπίσης τρόπος εἶναι νὰ βουτήξετε τὴν ἄκρη τοῦ κοτσανιοῦ σὲ βραστὸ νερὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ 5 λεπτὰ κόβετε αὐτὴ τὴν ἄκρη καὶ βάζετε τὰ ἄνθη σας σὲ δροσερὸ νερό.

Ἀποφεύγετε τὸ πολὺ ἀλάτι εἰς τὰ φαγητά σας, διότι βλάπτει ὡρισμένους ὀργανισμούς, ὅπως βλάπτουν καὶ τὰ διάφορα μπαχαρικά.

Γιὰ νὰ καθαρίσωμε παλῃὲς λευκὲς ἢ κρὲμ δαντέλλες τὴς βουτοῦμε σὲ ζεστὴ σαπουνάδα καὶ τοποθετοῦμε τὸ δοχεῖο σὲ σιγανὴ φωτιά. Ἀφοῦ σιγοβράσουν τὴς στίβομε, τὴς ξεβγάζομε μὲ κρύο νερό, τὴς γομάρομε ἐλαφρὰ καὶ τὴς βάζομε νὰ στεγνώσουν, καρφώνοντάς τὴς μὲ καρφίτσες ἐπάνω σὲ μιὰ καθαρὴ σανίδα.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἡ καθὼς πρέπει κυρία δὲν ντύνεται ποτὲ μὲ ἐπιδεικτικὸν τρόπον, ὅταν πρόκειται νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία. Τὸ ντύσιμό της πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν ἁπλὸ καὶ σεμνό, ἀχόμη δὲ καὶ ἂν δὲν τὸ αἰσθάνεται, πρέπει νὰ τὸ κάνῃ ἔστω καὶ μόνον δι' αὐτοὺς ποὺ τὴν βλέπουν.

Πρέπει ἐπίσης ἡ ὅλη συμπεριφορά της νὰ εἶναι ἀνάλογος. Δηλαδή, νὰ μὴ ὁμιλῇ, νὰ μὴ θορυβῇ, νὰ μὴ κάθεται ὅταν δὲν πρέπει καὶ ἐν γένει νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τοὺς πέριξ αὐτῆς νὰ προσεύχωνται.

Ἂν τύχῃ εἰς κάποιαν κυρίαν νὰ ἐνεργήσῃ ἔραγον δὲν πρέπει νὰ κυττάζῃ ποτὲ τί νόμισμα τῆς δάζουν εἰς τὸν δίσκον της ἢ εἰς τὸ κουτί της. Ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ κυττάζῃ μόνον τὸν προσφέροντα καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν συνδρομήν του.

—Μὴ κάθεσθε ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν περισσότερον ἀπ' ὅτι μπορεῖτε, διότι εἶναι προτιμώτερον νὰ μείνετε ὀλίγον καὶ μὲ ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν, παρὰ νὰ κάθεσθε ἀπὸ τὸν δρόμο ὡς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας καὶ νὰ εἶσθε διαρκῶς καθισμένη ἢ νὰ φλυαρῆτε μὲ τοὺς παρακαθημένους σας.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Γλυκὸ δυναμωτικό.— Ὅλοι βεβαίως γνωρίζετε πόσον θεραπτικὲς οὐσίας ἔχουν τὰ ἐνδιάνικα καρύδια ἀλλὰ δὲν θὰ γνωρίζετε ἴσως ὅτι μποροῦν νὰ γίνουν δυναμωτικὸ περίφημο, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ εὐχάριστο στὴ γεῦσι. Γίνεται ἀκριβῶς ὅπως ὅλα τὰ γλυριστὰ γλυκὰ μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι τὴν ὥρα ποὺ θὰ ρίχνατε εἰς τὴ ζάχαρη τὴ μαστίχα ἢ τὴ σοκολάτα, ρίχνετε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καρυδιοῦ περασμένο ἀπὸ τὸν συνηθισμένο τρίφτη τοῦ τυριοῦ.

Ἀπὸ τὸ γλυκὸ αὐτὸ θὰ παίρνετε εὐχαρίστως δύο κουταλιὲς κάθε πρωΐ πρὶν ἀπὸ τὸν καφέ σας καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον θὰ σᾶς ὠφελήσῃ.

Ἄλλο ἐπίσης εὐχάριστο φάρμακο εἶναι νὰ βράσετε σῦκα καὶ σταφίδες μαῦρες μὲ νερὸ καὶ νὰ ἀφήσετε νὰ δέσουν. Εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακον κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐλ. Καν., Πάτρας.—Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε, διότι οἱ κύριοι θεωροῦν ἑαυτοὺς ὑπογεωμένους νὰ κάνουν πάντοτε κομπλιμέντα στὶς κυρίες καὶ κάθε ξύπνη νυναῖκα ἀκούει πολλὰ νὰ πιστεύεται λίνα.

Κώσταν Στ., Μεσολόγγιον.—Γεν. Ἐφορος τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων εἶναι ὁ κ. Ἀντώνιος Μπενάκης Πρέπει νὰ ἀπευθύνετε τὴν ἄδειαν τοῦ Κέντρου.

Μπέλυ Ντόβ. Βόλον.—Φωτογραφίας μπορεῖτε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὴν Μέτρο-Γκόλντουϊν (ὁδὸς Θεμιστοκλέους 15).

Καθ' Ὅλλαν Ἀναγνώστρια. Φλωρίνην.—Μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν ἔλαβα τὸ γράμμα σας μὲ τὰ πενήντα δραχμάκια διότι νεκρώθηκα: ὁδὸς Κλεοπάτρας 50 Καλλιθέα. Σᾶς στέλλω τὴν κόρη ἀπὸ ποὺ μοῦ ζητήσατε καὶ σᾶς γράφω.

Τάκην Γαλ. Βόλον.—Τὰ ἐνδιαφέροβοῦσαι ὑπῆρξε μὲ ἐζητήσατε εἰς τὴν παλαιὰν διεύθυνσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπω πρὸ 11 ἐτῶν.

Γυλόριαν Σβάνσον.—Ἐνῶ κοκορωπῶ πάντοτε κοέναν Πόντε καὶ πούδον Ἀσκλέο. Ἀφοῦ εἶσθε μελαχροινή, προτιμήσατε ἀνάμειξιν ὀζὸ καὶ δκ· διὰ τὰ γέρια σας καλὴ εἶναι ἡ γλυκερίνη μὲ λεμόνι καὶ κολώνιαν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ.

ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΑΡΠΕ ΣΑΣ

—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου «Διονύσια» παρηκολούθησε τὴν παράστασιν τοῦ «Ζιγκολὸ» καὶ ἕνας Γενικὸς Διοικητὴς .... ἐπσήμως. Λέγω δὲ ἐπισήμως διότι δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χέρια του, καθ' ὅλην τὴν παράστασιν, τὰ κρὲμ γάντια του, ποὺ ἐπεδείκνυε φιλαρέσκως.

—Δὲν μπορῶ, βεβαίως, νὰ φανταστῶ ὅτι δὲν τὰ ἔβγαλε διὰ λόγους σκοπιμότητος. Πάντως θὰ ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι τοῦ πηγαίνει τὸ ἀξιωμά του σὰν.... γάντι!

—Προχθὲς τὸ βράδυ, τρεῖς ὄχι πλέον καὶ τόσον νεαροὶ κατασκηταὶ ἐτρώθησαν ταυτοχρόνως ἀπὸ τὴν καρδίαν μιᾶς ἀρτίστας ἡ ὁποία ἀφοῦ ἔδρασεν εἰς τὰ... Παρασκήνια, ἀπεφάσισε νὰ τὸ σίξῃ.... ἔξω ὅλα!

—Καθένας χωριστὰ τῆς ἔστειλε καὶ ἀπὸ ἕνα ὡραῖο μπουκέτο καὶ μιὰ ἐλαφρὰ ἀντιζηλία ἄρχισε νὰ γεννᾶται μεταξύ τους. Ποῖον ἀπὸ ὅλους θὰ προτιμήσῃ....

—Ἡ ἀρτίστα ἀφοῦ ἐγέλασε ἀρκετὰ καὶ μὲ τοὺς τρεῖς, ἀφήνουσα πονηρῶς νὰ ἐννοηθῇ ὅτι θὰ ἐδέχετο μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τὴν πρόσκλησή τους, τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα μὲ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της ἢ ἂν προτιμᾶτε τῆς.... τσάντας της!

—Μετὰ πολὺ ὥρον καὶ ἄκαρπον ἀναμονὴν κατηυθύνθησαν περίλυποι καὶ κατηφεῖς εἰς τὸν «Βόλγαν» ὅπου ἤπαν εἰς ὑγείαν τοῦ ... παθήματός των. Ὁ πρεσβύτερος μάλιστα ἐξ αὐτῶν λέγεται ὅτι ἔξυνε μετὰ θλίψεως τὴν... μύτη του!

—Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους κ. κ. Λ., Β. καὶ Κ. εὐχόμεθα καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαν! καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν ὅτι... οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!

ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΤΕ

—Σᾶς ὑπενθυμίζουμε ἁπλῶς τὶς ἐκθέσεις τοῦ κ. Ἰθακησίου στὸν «Παρνασσό», καὶ τοῦ κ. Πρωτοπάτση στὸ «Ἄσυλον τέχνης». Εἶναι κάτι ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάσετε.

—Στὴν «Ὀθφα» ὅπου παίζεται ὁ «Δρόμος τοῦ Παραδείσου», ποὺ πρωταγωνιστοῦν δυὸ συμπαθητικοὶ ἀστέρες στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινό, ὁ Βίλλυ Φρίτς καὶ ἡ Ἄλμα Χάοβεϊ.

—Μιὰ καλὴ ἐπίσης ταινία ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάσετε εἶναι ἡ «Τρόγκα», τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Τσέζωφ—ποὺ παίζεται στὸν «Ἀπόλλωνα».

ΤΙ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ

Εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν τὸ ὀρχηστικὸ πάνου τοῦ διασήμου σύγχρονου καλλιτέχνου Ἔρν. Ντοντάν.

Θὰ παιχθοῦν ἡ βαλσιάνες τοῦ Χοπέν, ἡ σονάτα τοῦ Μπεεθόβεν, ἡ συμφωνικὲς σπουδὲς τοῦ Σουμάν, ἕνα βάλς τοῦ Στράους καὶ δυὸ δικές του σαρωδίες.

—Ὁ κ. Ντοντάν θὰ λάβῃ ἐπίσης μέρος ὡς σολίστ εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν συνδρομῶν τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ποὺ θὰ δοθῇ τὴν προσεχῆ Τρίτην.

ΤΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

—Κανένα καινούργιο βιβλίο ἀξιόλογο δὲν ἐκυκλοφόρησε τὴν τελευταία ἑβδομάδα.

Γι' αὐτὸ σᾶς ὑπενθυμίζουμε καὶ πάλι μερικοὺς τίτλους βιβλίων ποὺ δὲν θᾶπρεπε νὰ λείπουν ἀπ' τὴν βιβλιοθήκη σας.

Τὰ «Τραγούδια τῆς Ἀνατολῆς» τοῦ κ. Μ. Λουμπρόπουλου, τὰ «Δεκα τραγούδια» τοῦ κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδη, τὸ «Σάρκα» τοῦ κ. Μ. Κανελλῆ, τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ κ. Π. Πολυκολόγου.

—Ἂς ἐλπίσωμε ὡς τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα θὰ σᾶς δώσουμε κάτι νέο.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΒΟΜΒΥΞ" ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΗΣ

ΑΙΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

FRÉDERIC BOUTET

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Κατεβαίνοντας στὸν σταθμὸ τοῦ Νότου, ὁ κ. Ντομενὶκ Χαρὲλ πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἔδωσε τὴν διεύθυνση ἑνὸς πολυτελοῦς ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Ριβολί, ὅπου ἔμενε πάντα σὲ κάθε του ταξίδι.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας κύτταξε τὸ Παρίσι ποὺ τὸ σκοτείνιαζε τὸ δειλινό, κ' ἐνοιώθε μιὰ βαθειὰ εὐχαρίστησι ποὺ ξαναγύριζε ἐκεῖ. Ἤταν γι' αὐτὸν μιὰ εὐχάριστη ποικιλία ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἀτέλειωτους μῆνες ποὺ ἐπέρασε σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου στὰ περίχωρά της εἶχε μεγάλα καὶ προσοδοφόρα ἐργοστάσια. Ἄλλες φορὲς ἐρχότανε στὸ Παρίσι μὲ τὴν γυναίκα του. Μὰ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ποὺ ἤταν χῆρος πιά, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέσσερα χρόνια ἀνέφελης συζυγικῆς ζωῆς, ἐρχόταν πάντα μονάχος του. Τὸ πρῶτο ταξιδὶ ποὺ εἶχε κάνει χωρὶς τὴν Στεφανία, ποὺ ἤταν μιὰ τελεία σύζυγος, τοῦ φάνηκε πολὺ ὀδυνηρό. Τὸ δεύτερο λιγώτερο. Τώρα τοῦ ξανάρθε πάλιν ἡ γλύκα τῆς ζωῆς. Ἤταν νέος ἀκόμη, γερός, ἀθλητικός. Τοῦ ἄρεσε νὰ ζῇ πλούσια, τοῦ ἄρεσε νὰ διευθύνῃ τὰ ἐργοστάσιά του, τοῦ ἄρεσε νἄναι μιὰ σημαίνουσα προσωπικότης μέσα στὴν πόλι του... Γιὰ τὴν ὥρα ἐρχόταν στὸ Παρίσι καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ μένῃ ἐκεῖ. Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες πήγαινε (ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως φρόντιζε καὶ γιὰ τὶς ὑποθέσεις του) καὶ διασκέδαζε ἢ ἐπισκεπτόταν τοὺς φίλους του. Ἀκριβῶς, τὸ βράδυ αὐτό, ἐτρόκειτο νὰ συναντήσῃ μὲ τὸν Λεμεγέ, ἕναν παλιὸ φίλο, ἄνθρωπο τῶν ὑποθέσεων καὶ ἄνθρωπο τοῦ γλεντιοῦ ποὺ τὸν παρουσίαζε ἀνελλιπῶς σὲ διάφορες χαριτωμένες γυναικοῦλες.

Στὸ ξενοδοχεῖο ὁ κ. Χαρὲλ βρῆκε στ' ὄνομά του ἕνα τηλεγράφημα. Προσεχόνανε ἀπὸ κάποια κλινική. Ὁ Λεμεγὲ εἶχε μεταφερθῆ ἐκεῖ τὸ προῒ γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ἐγχείρησι, χωρὶς ὅμως νἄναι καὶ ἀπολύτως σοβαρά.

Ὁ Χαρὲλ βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του καὶ πῆρε τὸν δρόμο πρὸς τὴν Κοκόρον. Βάδιζε ἀργά, φουρκισμένος γι' αὐτὴ τὴν ἀναποδιά. Δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ τρώῃ μόνος. Λίγος τὸν Λεμεγὲ τὸ ταξιδὶ του πήγαινε χαμένο. Τἄβαζε σχεδὸν μὲ τὸν φίλο του γι' αὐτὴν τὴν ἄκαιρη ἀρρώστεια. . .

Ξεπουκάρωντας ἀπὸ ἕνα πλάγιο δρόμο, ἀντίκουσε ξαφνικὰ, μεριὰ βήματα πὸ μποστὰ ἀπ' αὐτόν, μιὰ γυναικεία σιλουέττα. Ἦταν ψηλή, λεπτὴ μ' ἕνα σκοῦρο μαντό, ποὺ τὸ περιέβαλλε ἕνας γιακᾶς ἀπὸ ἐρμίνα, σκεπάζοντας τὸν λαιμὸ καὶ φτάνοντας ὡς τὸ μικρὸ γοωστὸ καπελλάκι. Βάδιζε ἀνάλαφρα, λιγερὴ καὶ κομψή. Ὑπακούγοντας σὲ μιὰ ξαφνικὴ παρόρμησι, ὁ κ. Χαρὲλ ἐτάχυνε τὸ βῆμα γιὰ νὰ μὴ τὴν χάσῃ.

Ἐκείνη διέσχισε τὴν πλατεῖα, ἔπειτα τὴν γέφυρα. Ἐκείνος τὴν ἀκολουθοῦσε πάντα κατὰ πόδας. Τώρα ἐπαθυμοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ. μὰ δὲν τολμοῦσε.... Πραγματικὰ εἶχε τὸν ἀέρα μιᾶς γυναίκας τοῦ κόσμου.

Στὸ μπουλβὰρ Σαὶν-Ζερμαὶν, ξαφνικὰ τῆς ἔπεσε τὸ τσαντάκι της, ἴσως γιατὶ τρόμαξε ἀπὸ κάποιο αὐτοκίνητο ποὺ ἤοθε ξυστὰ κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο. Πετάχτηκε, σήκωσε τὰ τσαντάκι, καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

—Εὐχαριστῶ κύριε εἶπεν ἐκείνη μὲ μιὰν ἀρμονικὴ φωνή.

Εἶδε δυὸ μεγάλο σκοτεινὰ μάτια πάνω σ' ἕνα πρόσωπο γεμᾶτο θέλησι. Δὲν ἐδίστασε πιά, ἀλλὰ θουνβημόνες πάνω-κατω τραύλισε :

—Κυρία μου.... θἄθελα.... ἂν μοῦ ἐπιτρέπατε...

—Τί πρᾶγμα λοιπόν, κύριε ;

—Κυρία, εἶμαι μόνος, περαστικὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι. . . Ἕνας φίλος ἀρρωστος . . . Θἄταν μιὰ πρᾶξις φιλανθρωπίας.... ἂν σεῖς...

—Λοιπόν ! κύριε, ἔπειτα ; εἶπεν ἐκείνη ξαναρχίζοντας τὸν δρόμο της.

Ἦταν τάχα μιὰ πρόσκλησι αὐτὸ νὰ τὴν συνοδέψῃ; Ναί, ἀφοῦ τοῦ ζητοῦσε μιὰν ἀπάντησι.

—Λοιπόν, κυρία μου, σᾶς ζητῶ συγγνώμην γι' αὐτὴ τὴν ἀπότομη πρότασι.... Μὰ θἄτανε θαυμάσια, ἂν δέβαια εἴστε καὶ σεῖς ἐλεύθερη.... Πιστέψτε με πὼς δὲν κάνω λάθος... Τέλος πάντων, θἄμουνα παραπολὺ εὐτυχὴς ἂν δεχόσαστε νὰ σουπάρετε μαζί μου....

Ἐκείνη τὸν κύτταξε ξανά, σὰν νἄθελε νὰ κρίνῃ τί σόϊ ἄνθρωπος ἦταν, καὶ ἡ ἀπάντησί της τὸν ἀναστάτωσε ἀκόμη περισσότερο:

—Δὲν ξέρω ἂν κάνετε λάθος ἢ ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ κατηγορηματικὴ φωνή. Μοῦ ξητᾶτε νὰ φάω μαζί σας ; Πολὺ εὐχαρίστως, εἶμαι ἐλεύθερη. Μὰ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μὴ κάνετε λάθος. Θὰ συσταύωμε.... Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

—Μὰ καὶ βέβαια, αὐτὸ μονάχα !

—Τότε δέχομαι. Ποῦ θὰ πᾶμε ;

—Ὅπου προτιμᾶτε.

Ἐκείνη διάλεξε τὸ Μονπαρνάς. Ἕνα ταξὶ τοὺς πῆγε ἐκεῖ. Ὁ κ. Ντομενὶκ Χαρὲλ προσπαθώντας ὁλόενα νὰ μιλῇ ἔξυπνα, συλλογιζόταν πὼς μιὰ τέτοια περιπέτεια θἄταν διασκεδαστικὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Ἀντὶ ἑνὸς μοναχοφιὰ μᾶς δίμορφης γυναίκας, ποὺ ἔδειχνε πὼς ἦταν ἐξυπνη καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή. Θὰ τὴν ἄφινε κατὰ τὰ μεσάνυχτα. καὶ αὐτὴ δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ ποιὸς ἦταν, οὔτε θὰ τὴν ξαναβλέπε πιά. . .

Δὲν τὴν ἄρησε παρὰ στὴς δυὸ τὸ προῒ καὶ ἐκείνη τὸ ἀπήτησε αὐτό. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἤξευρε ὅλα τὰ κατ' αὐτόν, γ' ὄνομά του, τὴν κατάστασί του δώσανε ραντεβοῦ νὰ μαζὶ τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ κ. Ντομενὶκ Χαρὲλ, ἤξευρε καὶ πὼς λεγότανε Ρετζίνα Μπαλτή, καὶ ἦτ μόνη, χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της σ οἰκογενειακὴ πανσιόν, ποὺ γειτόνευε μὲ Λιὸν-ντὲ-Μπελφόρ. Ἀρὸ πάντων ἤξευρε ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Τὴν ξανᾶδε τὴν ἑπομένη καὶ ὅλες τὶς κόλουθες μέρες καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ βαθειὰ μέσα του. Δὲν εἶχε σπαντήσει ... μιὰ γυναίκα ποὺ νὰ τῆς μοιάζῃ ἡ ἀπέκτησε ἀπάνω του, σὲ λίγο καιρό, μιὰ πόλυτη ἐπιροή, σβίνοντας τὴν θωπεία τῆς Στεφανίας.

Στὴν ἀσύγκριτη Ρετζίνα, ἐθαύμαζε ἡ νάχα τὴν λίγο παράξενη δι̇μορφιά της, τὸ διόρυθμο καὶ ζωηρὸ πνεῦμα της, τὴ ἀστικὴ χάρι της, ἀλλὰ καὶ τὴν πεῖρα ποὺ εἶχε τοῦ κόσμου. Ἔνοιωθε πὼς χωρὶς αὐτὴ ζωὴ δὲν θἄχε πιὰ κανένα ἐνδιαφέρον. Ἡ νύχτα, ποὺ τὴν ἄφινε στὴν εἴσοδο τῆς πόλ της, τὸν ἔπνανε ἀπελπισία ποὺ τὴν ἔχασε. ἀγάπη ποὺ δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ποτὲ ... δὲν τὴν ὑποπτεύθηκε ποτέ, τὸν κυρίευ. δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν προθεσμία ποὺ ... γιὰ τὴν ἀναχώρησί του, ζήτησε ἀπὸ τὴ γυναίκα νὰ τὴν κάνῃ γυναίκα του. Ἐκείνη δέχ κι' ἐκεῖνος ἔνοιωσε μιὰ τόση ἔντονη χαρὰ νόμισε πὼς θὰ λιποψυχοῦσε.

Μετὰ ἀπὸ τὸν γάμο, ἄφησαν τὴν ἐργασία στὸ σπίτι του, στὴν ἐπαρχία, ἀντιλήφθη κόμη πὸ πολὺ ὅλη τὴν ἀνωτερότητα τῆς ... τζίνας. Ἤταν μιὰ τέλεια νοικοκυρά, μιὰ ... γη κυρία τοῦ κόσμου.

Τότε μονάχα, καὶ σιγὰ-σιγά, ἔνα αἴσθη συναίσθημα γλύστρησε μέσα στὴν ψυχὴ κ. Ντομενὶκ Χαρέλ. Ἀναρωτήθηκε ἄρ ποιὰ νἄταν ἡ γυναίκα ποὺ πανηγύριαν ... ποὺ τὴν λάτρευε μ' ἕνα πάθος ποὺ ἄλαθ γάλωνε. Ναί, ποιὰ ἦταν ; Πῶ ἦταν ... ρελθόν της; Δὲν τὴν ρώτησε ποτὲ γι' αὐτ πρᾶγμα. Ἐκείνη δὲν τοῦ εἶπε εἴπατε. ... εἶχε ζήσει ἄλλοτε ; Δὲν εἶχε καμμιὰ ... σία.... Ποῦ τἄβρισκε τὰ μέσα ; Ὅ,τι ... εἶχε συναντήσει μήπως ἐπέστρεφε ἀπὸ κ πληρωμένη περιπέτεια, ἢ μήπως ἔφαγε ... βοῇ καμμιὰ παρόμοια ;.... Ἄρρητ ἀφ ἐπίτηδες νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ; Ἔρωβε ἀφ θεληματαικὰ τὸ τσαντάκι της, τέλος ... γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰν ἀφορμὴ νὰ τὴ σιάσῃ; .... Πῶς νὰ μάθῃ λοιπόν ; Νὰ ... νήσῃ; ὄχι, αὐτὸ ποτέ !

Ἐπὶ δυὸ χρόνια κράτησε μυστικὰ τὴ ... τύρά του ποὺ δείνοναν. Καὶ ἔπειτα, σὰν ... στημα ἑνὸς ταξιδιοῦ στὸ Παρίσι μὲ τὴ ... τζίνα ἔνα ἀπόγευμα ποὺ ἡ γυναίκα του γρ ... τὰ μαγαζιά, συνήντησε σὸ μπουλβὰρ ἕνα ... λο του παλιό, ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ χρόνια.

—Ἄ ! δὲ μοῦ λές, γέρο μου, τοῦρε ἐπειτα ἀπὸ κάμποσες κοινοτυπίες, θἄπω ... στενοχωρεῖσαι ἐσύ, ὅσο καιρὸ μένεις ἐδῶ Σὲ εἶδα χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ μακριά, στὴς ... ραμίδες, μὲ μιὰ ὡραία γυναῖκα ποὺ σὲ γν ... ρίζω . . .

Μὰ ἀπότομη συγκίνησι ἔσφιξε τὴ λαιμ τοῦ Χαρὲλ. Θὰ μάθαινε ποιὰ ἦταν ἡ Ρετζίν Μὰ ἕνα ἄλλο συναίσθημα πιὸ δυνατὸ τὸν ... ρέσυρε ξαφνικὰ τὴν τελευταία σιγμή, κα πρὶν ὁ ἄλλος μλήσῃ, τὸν διέκοψε γρηγορ.

—Πράγματι, ἤμουν χθὲς τὸ βράδυ στ Πυραμίδες μὲ τὴν γυναίκα μου.

—Ἄ ! Ἄ ! ἦταν ἡ κυρία Χαρὲλ... ... πρά, τραύλισε ὁ ἄλλος.

Στενοχωρημένος, τὸν ἀποχαιρέτησε. Χαρὲλ ἀπομακρύνθηκε καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ ... νὰ συναντήσῃ τὴν Ρετζίνα· ἀκόμη ἔφερνε τὴν φρίκη ποὺ τὸν κατέλαβε τὴν στιγμὴ ... ἐπιόκειτο νὰ μάθῃ, νὰ δηλητηριάσῃ ... ζωή του μὲ μιὰ βεβαιότητα....

ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Κάθε-νύχτα τὴν ἄφηνε στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ της . . .

ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΜΑΣ ΣΞΟΑΓΠΤΟΝ ΣΤΙΒΟ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΜΑΛΗΣ

«Ἔγιν' ἡ νίλα τοῦ Μάμαλη
δίπλα στὸ τέρμα τοῦ Γιάμαλη...»

Ἔτσι ἀχχίζει ἡ ἀθλητικὴ παρωδία τοῦ γνωστοῦ τραγουδιοῦ τοῦ «Ἔξω Ὅλα», ἡ ὁποία ἔχει ἐπισημοποιηθῆ πλέον ὡς ὁ ὕμνος τῆς «Ἀθλητικῆς Ἑνώσεως Κωνσταντινουπόλεως». Ὁ Γιάμαλης εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην οἱουδήποτε φιλάθλου καὶ οἱουδήποτε ἐνδιαφερομένου γιὰ τὸ φοὺτ-μπόλ, «ὁ καλλίτερος τερματοφύλαξ τῆς Ἑλλάδος». Ἡ γνώμη ὅμως τῶν συμπατριωτῶν του ἀλλάζει λίγο, λόγῳ.... μετριοφροσύνης, φαντάζομαι. Κατὰ τοὺς Κωνσταντινουπολίτας δηλαδή, ὁ Γιάμαλης εἶναι μὲν ὁ καλλίτερος τερματοφύλαξ, ἀλλὰ ὄχι τῆς Ἑλλάδος. Τῆς .... Εὐρώπης !

Καὶ γιὰ νὰ μηλήσουμε κ' ἐμεῖς σοβαρά, τὸ δεύτερο μὲν δὲν τὸ ἀποκλείουμε, ἀλλὰ τὸ πρῶτο τὸ ὑπογράφουμε φαρδυὰ-πλατειὰ καὶ μὲ τὰ δυό μας χέρια. Ὁ Γιάμαλης εἶναι ἀναμφισβήτητα μιὰ μεγάλη ἀθλητικὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος

* * *

Στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ Μεγάρου Ἐφεσίου, στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του ἐργάζεται ὁ Γιάμαλης. Τὸν παρουσιάζοιμε μὲ δυὸ πανέλές, γιὰ τοὺς λίγους, τοὺς ἐλάχιστους ἐκείνους ποὺ δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ἔχουν δῇ ὡς τώρα. Ψηλός. Κορμὶ σφυρηλατημένο, μπουνζένο, μὲ ἄψογες γραμμές. λὲς κ' εἶναι βγαλμένο ἀπ' τὰ μυθικὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἡφαίστου. Νεύσιμο πολὺ κομψὸ κ' ἐπιμελημένο, ἔφρος προσηνέστατο. καὶ πολὺ—κατὰ τὴ γνώμη μου—«σεξ-ἀπιλ» !

Λέω «κατὰ τὴ γνώμη μου», Ὀφείλω ὅμως νὰ ποσσθέσω ὅτι αὐτὴ μου τὴ γνώμη τὴν ἀσπάζονται καὶ ὅλες ἡ κοψῆς καὶ χαριτωμένες «σπορτσγονῦμεν» ποὺ θαυμάζοιν τὴν τοιοῦτοσταῖη θεότητα τοῦ «φοὺτ-μπόλ» : Γιάμαλης. Μεσσάρης. Ἀνδριανόπουλος

Θεωροῦμε περιττὸ νὰ τοῦ δηλώσουμε τὴν δημοσιογραφική μας ἰδιότητα. Ξέρουμε πὼς οἱ ἀθλητικοὶ νόμοι ἀπαγορεύουν τὴς συνεντεύξεις.

Ἔτσι, ὁ Γιάμαλης, φλυαρεῖ χωρὶς προφυλάξεις.

—Ἀγαπᾶτε πολὺ τὸ «φοὺτ-μπόλ»:

—Ὅσο εἶποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Ἤ μᾶλλον—παντὸν—ὅσο καὶ κάτι ἄλλο, ἤθελα νὰ πῶ.

—Αὐτὸ τὸ «κάτι ἄλλο» εἶναι;....

—Ἡ γυναῖκες !

Μπράβο Γιάμαλη ! Μπράβο δηλαδὴ γιατὶ δὲν ἀγαπάει μιά, ἀλλὰ:... ὅλες τὶς γυναῖκες. Φανταζόμαι δὲ πὼς ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ εἶναι περιττὸ ὁλωσδιόλου νὰ σᾶς τονίσω ὅτι ὁ Γιάμαλης εἶναι ἐξυπνος, τερπαράτος ! Ἐξοχολογιθῆ λοιπόν :

—Λένε πὼς τὸ «φοὺτ-μπὸλ» γεννήθηκε γιὰ σᾶς.

—Κολακεύομαι νὰ πστεύω πὼς .... ἐγὼ γεννήθηκα γιὰ τὸ «φοὺτ-μπόλ» !

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέχνη τῆ δίναιμη καὶ τὴν ἱκανότητά σας, λένε ὅτι ἔχετε ἀκόμη καὶ ἀσβεσὴ τύχη στὰ «μάτς».

—Ἔ, ἀφοῦ.... τὸ λένε....

—Τὸ λένε οἱ ἄλλοι, μὰ νὰ δοῦμε τί λέτε σεῖς !

—Ἐγὼ λοιπὸν μᾶλλον συμφωνῶ Βέβαια, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γ' ἀ μένα πὼς εἶναι τυχερός. Ἡ κακὲς ὅμως γλῶσσες....

Δικαίωτο ! —Ξέρω Δαδίδιον πὼς δὲ κάνετε στὰ «μάτς» παρὰ μόνον ὅταν προηγουμένως ἔχετε ... ἐνοιωσθῆ γιὰ γὰ κερδίσετε ἕνα.... ἐρωτικὸ «μάτς».

—Ἐγὼ θὰ τοὺς .... ἀφήσω νὰ λένε, Ἐγὼ τὸ θὰ πῶ τίποτα ! Λέει—ἐντούτοις—ὁ Γιάμαλης μὲ μίαν λίαν ἐκφραστικὴ γκριμάτσα.

* * *

—Ποῦ προτοπαίξατε «φοὺτ-μπόλ»;

—Στὸν «Ἥφαιστο», σ' ἕνα ἀνεπίσημο ποδοσφαιρικὸ συγκρότημα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁποίου ἤμουν μέλος ἀπὸ μπεμπές.

Ὥστε καλὰ εἴπαμε ἐμεῖς πρὶν ὅτι τὸ κορμί του εἶναι βγαλμένο ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια.. τοῦ «Ἡφαίστου» !

—Μικρὸς πῶς τὰ πηγαίνατε ;

—Ἄ, νικοῦσα πάντα. Ὅλοι οἱ μεγάλοι μὲ θέλανε νὰ παίζω μαζί τους.

—Πότε πρωτοπαίξατε στὴν Ἀθήνα ;

—Πρὶν λίγα χρόνια, στὸ Γουδί, μὲ μιὰ ὁμάδα ποὺ δὲ θυμᾶμαι πιὰ κ' ὁ ἴδιος. Ἀπὸ τότε ἄρχισε καὶ τὸ κύριο ἀθλητικό μου στάδιο, ἡ πραγματική μου δράσι νὰ ποῦμε.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ Γιάμαλης διάζεται. Σίγουρα θἄχῃ κάποιο.... ἐρωτικὸ

Γιῶργος Γιάμαλης ὁ μόνιμος τερματοφύλαξ τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος.

«μάτς». Ἡ μαρίδα τοῦ γητεῦου λοπόν, δικαιολογημένα τὸν λένε καί.... Βαλεντίνο. Ἀλήθεια ! Καλὰ ποὺ θυμηθήκαμε καὶ μιὰν ἄλλη ἐρώτηση :

—Ἔχω ἀκούσει πὼς τελευταία θραβεύθηκατε....

—Βέβαια. Ἔχω καὶ τὸν τύπο τοῦ «διεθνοῦς», καὶ εἶμαι καὶ μόνιμος τερματοφύλαξ τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος.

—Ὄχι αὐτά. Τὰ ξέρω, Ἤθελα νὰ πῶ.. Ἔμαθα δηλαδὴ πὼς ἔχετε πάρει καὶ δυὸ ἄλλα θραβεῖα: Ἀνδρικῆς καλλονῆς καὶ καλοποιου κινηματογραφικοῦ διαγωνισμοῦ !

—Ψέμματα !

Λέει .... ψέμματα ὁ Γιάμαλης. Ἔστω λοιπόν. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν πιστέψουμε. βλέπετε....

* * *

Ὁ Γιάμαλης εἶναι ὁ ἰκανώτερος ποδοσφαιριστὴς κατὰ τὸ ὡραῖον φύλλο, γιατὶ εἶναι ὁμορφος. Ταὐτοχρόνως ὅμως εἶναι δυστυχὼς καὶ μετριόφρων καὶ δὲ μιλεῖ ποτὲ—πιὸ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !—γιὰ τὸ δυνζουανισμό του. Τὸν πείθουμε ἐπὶ τέλους μὲ χίλια βάσανα, νὰ μᾶς διηγηθῆ ἕνα ἐπίκαιρο ἐπεισοδιάκι του ποὺ γά εἶναι μαζὶ ἀθλητικὸ κ' ἐρωτικό. Καὶ ἰδού :

—Πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη, ἀρχίζει ὁ Γιάμαλης, σ' ἕνα δύσκολο μάτς, κατώρθωσα νὰ σώσω ἕνα τέρμα μὲ ἀκροβατικὴ ἐπέμβαση Ἐννοεῖται πὼς ἔπεσα ἄσχημα, καὶ σηκώθηκα ὕστερα τσακισμένος. Τὸ γήπεδο χαλοῦσε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, ἐγὼ ὅμως ἤμουν πτῶμα. Ξέρετε λοιπὸν ἀπὸ τί πραγματικῶς συγκινήθηκα καὶ συνέχισα μὲ πεῖσμα καὶ καινούργιες δυνάμεις τὸν ἀγῶνα; Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ μιᾶς χαριτωμένης μικρούλας ποὺ τὴν ἄκουσα σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ φωνάζῃ στὴ διπλανή της :

—Ἄχ ! Τί ὡραῖος ποὺ εἶναι !

Μωρὲ τί.... μισογύνης ποὺ εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ Γιάμαλης !

* * *

Καὶ ἄλλο ἐπεισόδιον, παλαιότερο αὐτό :

Ἀναφέρεται στὴν περίοδο τῶν «μάτς» τῆς μικτῆς «Α. Ε. Κ.» καὶ «Παναθηναϊκοῦ», μὲ τὴν Αἰγυπτιακὴν «Ἄρσεναλ».

Σ' ἕνα τέρμπο λυσσαλέο «μάτς», ὁ Γιάμαλης ἔπαιζε ἐξαλλος, συνεπαρμένος ἀπ' τὸ ρεῦμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ μεθυσμένος κυριολεκτικὰ ἀπ' τὸ ποτὸ τῆς νίκης. Κυλιόταν χάμω, ριχνόταν στὰ πόδια τῶν κυνηγῶν, ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μπάλλα, καὶ ἀγωνιζόταν ὑπεράνθρωπα Αὐτὰ ὅλα βέβαια, ἐξύψωναν τὸν τερματοφύλακα, ἀλλὰ ἐξηπίωναν τὸν .... Βαλεντίνο, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασεν στὴ χώρα τοῦ Νείλου, εἶχε κ' ὅλας.... θύματα ! Τὸ κομψότερο καὶ πιὸ χαριτωμένο ἀπ' αὐτὰ ἦταν μιὰ ξανθὴ ἑλληνίδα μικρούλα ποὺ εἶχε «γιὰ καλὰ τσιμπηθῆ».

—Αὐτὸς ὁ ἀσχημομούγης, εἶναι ὁ ὅμορφος τερματοφύλαξ σου ; Τὴν ἐπείραζαν ἡ φλεγάδες της κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος.

Ἀλλὰ ἐκείνη, ἦταν.... μίωψη, καὶ δὲν ἔβλεπε καὶ τὴν κατάσταση τοῦ ἀγαπημένου της. Ὅταν ὅμως ὁ Γιάμαλης μετὰ τὸ νικηφόρο μάτς, ἔτρεξε σὲ ἡ μικρούλα του ὅπως ἦταν λασπωμένος, ἀγριεμμένος καὶ σπαραταρισμένος, ἀντὶ συγχαρητηρίων ἐδέχθη τὴ μεγαλύτερη ἀπογοήτευσι ! Γιατὶ ἡ ἀγαπημένη του μόλις τὸν εἶδε ἔβαλε στὰ πόδια ! Καὶ τοῦ φώνεξε μάλλοια δυνατά :

—Εἶσαι σιχαμένος ! Σιχαμένος ! Φύγε σοῦ λέω !

Πραγματικῶς ἡ ἰδέα τοῦ Βαλεντίνο παρουσίαζε ἐκείνην τὴν ὥραν.... τρομακτικὸν θέαμα. Τὸ ἀλιγώτερον, ὄψη Λὸν-Τσάνεῖ !

Ἐν τούτοις ὅμως λέγουν οἱ φίλοι του, ἐπιμένει καὶ σὲ ἐρωτικὸ «μάτς». Γιατὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἀπὸ τὴν σκηνὴν τῆς ἀπογοητεύσεως τῆς ψυχῆς του, ἐθεάθη εἰσερχόμενος στὸ «ἀποδυτήριόν» μὲ ἐλαφρὰ ἴχνη .... κραυγῶν, στὰ λασπωμένα του μάγουλα.

Ἐπὶ τέλεον: Ὁ Γιάμαλης λατρεύει τὴς θεορίνες (ὄχι τὸ θέατρο), τὴς ἀρτίστες τοῦ κινηματογράφου (ὄχι τὸν κινηματογράφο), τὴς ποιήτριες (ὄχι τὴν ποίησι), τὴς πιανίστες (ὄχι τὴ μουσική), τὴς φεμινίστριες (ὄχι τὸ φεμινισμό), καὶ τέλος.... τὴς δοῦλες κ' ὄχι τὴν κοῦζίνα !

Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ὁ Γιάμαλης εἶναι καί... δανδής. Πρὸς Θεοῦ ! Δὲν ἔχω καμμιὰ ποῦσσα νὰ θἄξω κ' ὅλας τὸν ἄνθρωπο, γράφοντας αὐτὲς τὴς γραμμές μου Γιατί μπορεῖ ὁ Γιάμαλης νὰ εἶναι Δὸν Ζουάν, νὰ εἶναι κομψὸς νὰ εἶναι ὁ Βαλεντίνο τοῦ ἀτθοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀγαπάει τίποτα τὸ ἐξεζητημένο καὶ ποζεμένο δὲν εἶναι ἀμπεκρατομανής. Μὰ νὰ τὸ ἀ. γ. θὰ τὸν δῆτε σ-ὁ «φοὺ» νὰ μεθῆ μὲ οὐισκί—παρ' ὅλον ὅτι ὁ ἀθληταρισμὸς τὸ ἀπαγορεύει—καὶ νὰ μελαγχολῆ μὲ τὸ «Κοντιτοράϊ». Δὲν πάεπει ὅμως νὰ ἐκπλαγῆτε ἀφοῦ ἂν τὸ ἄλλο βράδυ ἀκούσῃς ὅτι ὁ Γιάμαλη σὲ κανένα σινεμαϊκὸ γραφεῖο τὰ βεργάκια, νὰ σφυρᾷ τὴ φεσάϊνα καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται μὲ τὸ ... «ντούου-ντούου». Γ' αὐτὸ κ' εἶναι ὁ ἀγαπημένος «φοὺ-μπολίστας» τόσο τοῦ καλοῦ κόσμου ὅσο καὶ τοῦ λαοῦ.

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ ΤΟ ΛΟΓΙΚΟ ΞΑΝΑΡΘΗ...

«Ένας τύπος, μιά τιποτένια, ένα συντρίμμι, μιά τρελλή....» ἔτσι ἐπανάλαβε κάμποσες φορές στὸν ἑαυτόν της....

«Τιποτένια, τρελλή»....Γιὰ δές! Μόνο ἀπόψε τὄνοιωθε....Εἶχε πιῆ πάλι. Ἀπ' ὅλα: ὀζζο, κονιάκ, μαυροδάφνη, ἐκτὸς ἀπὸ σαμπάνια... Ἡ παρέες ποὺ τὴν καλοῦσαν γιὰ νὰ γελάσουν, τῆς παράγγελναν πάντα κάτι ἰδιαίτερο—προστυχώτερο....Ἀπόψε ἦταν κι' αὐτός....Χά, χά, χά! αὐτός! Μὰ ποιός αὐτός; Ναί! αὐτὸς ποὺ εἶπε: «Δὲ μπορεί νἀν' αὐτὴ ἡ τιποτένια, ἡ τρελλή»..

Ξαναγέλασε ἕνα γέλιο κοῦο π' ἀντήχησε παράξενα μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας καὶ στὴν ἐρημιὰ τῆς κάμαρας. Ἡ μνήμη της θόλωνε....Ἔνοιωθε μιὰ κούραση, μιὰ νύστα, μιὰν ἀνάγκη νὰ δγῆ ἀπὸ τ' ἀδιέξοδο τοῦ λογισμοῦ....Μισογδύθηκε. Ὕστερα ἔπιασε ἕνα καθρέφτη....Εἶδε πασαλειμένο τὸ πρόσωπό της ἀπὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο....

Ἄρχισε νὰ μονολογῆ....

—Εἶστε πολὺ ὄμορφη ἀπόψε, δεσποινίς!.. Βαπίλισσα τῆς βραδυᾶς, θεὰ τῆς ὀμορφιᾶς. Μέσα στὴ μεταξένια γαλάζια τουαλέττα σας, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πλέριο φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φωνάζετε σὰν ζωτικὸ λουλοῦδι....

Ξαναχύτταξε τὸν καθρέφτη κι' ἐξακολούθησε:

—Ἔχεις δίκηο· εἶμαι ἕνας ἄτιμος, ἕνας ἐλεεινὸς σὲ κατέστρεψα....Θὰ γίνῃς μητέρα, τὸ βλέπω....Ἀπὸ τὸ σπίτι σου σὲ διώχνουν.. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας τιποτένιος χωρὶς δουλειά, χωρὶς μέλλον, χωρὶς περιουσία....Καταλαβαίνεις δὲ μποροῦμε νὰ παρθοῦμε....Αὔριο φεύγω γιὰ τὴν Αἴγυπτο....

Ξαναχύτταξε τὸν καθρέφτη....Σίμωσε στὸ τραπέζι ποὺ ἦταν ἡ λάμπα, κι' ἐτοποθέτησε πίσω της τὸν καθρέφτη κρατώντας τον πάντα....Κύτταξε πολλὴ ὥρα μέσα στὸν καθρέφτη....

Ὕστερα οὔρλιαξε, ἕνα οὔρλιασμα ποὖχε μέσα του κάτι ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγαλλίασή, καὶ κάτι ἀπὸ φρίχτὴ ἀπόγνωση καὶ ρώτησε:

—Ἀλήθεια! Εἶμαι ἐγώ; καὶ κάνοντας νὰ σιμώσῃ τὸν καθρέφτη ποὺς τὸ μέρος της, παράσυρε καὶ τὴ λάμπα ποὺ πέφτοντας ἔγινε θρύμματα....Τὰ φουστάνια της—ὅσα φοροῦσε—ἄρπαξαν....Ζαλισμένη ἔπεσε....Χτύπησε στὸ κεφάλι κι' ἐλιποθύμησε.

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν:

«Ἡ Κατινίτσα, ὁ γνωστὸς «τύπος» τῆς πόλεώς μας βρέθηκε ἀπανθρακωμένη. Φαίνεται πὼς τὸ κοῦο τὴν ἔτσουζε χθὲς βράδυ καὶ νοιώθοντας ζεστὴ τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου, πῆγε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ νομίζοντας πὼς ἦταν ἡ «θερμὴ ἀγκαλιὰ» τοῦ φανταστικοῦ της ἐρασιοῦ, κι' ἐνῶ ζητοῦσε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ ζωὴ βρῆκε τὸν φρικωδέστερο θάνατο....»

ΜΑΙΡΗ Ν. ΤΖΕΡΑΚΗ

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ!

Τί ζητᾶς, φτωχὴ καρδιά; Μήπως μπορῶ νὰ σοῦ φέρω τὴ χαμένη γίκιαρά σου;

Κάποιο δεῖλι—θυμᾶσαι;—ἐκεῖ στὸν ἔρημο δράχο ποὺ τὸν ἔδερναν τὰ κύματα, ἐκεῖ τὴν πρωτογνώρισες! Ἦταν γλυκειά, τὰ δυὸ μάτια της ἔβενοι ποὺ πέταγαν ἀγκαλιαπὲς, τὰ χείλη της δύο κοράλλια!

Θυμᾶσαι; Ἐκεῖ ἑνώσες τὴν πρώτη φλόγα! Ἔσβυσε ὅμως τὸ δεῖλι....Ἴσκιος διαβάτορς! Ἀργὰ τ' ἀστέρια πρόβαλαν, χλωμά, καὶ αὐτὴ ἔφυγε. ἀφήνοντας ἕνα πόνο ἀδάστακτο. Τώρα, καρδιά, τί ζητᾶς, καὶ μὲ παίρνεις πίσω στὸν ἴδιο δράχο, ἔτσι, σὰν ἕνα κουρελί: Πᾶψε νὰ γυρεύῃς μάταια τὴ διωγμένη ἀγάπη σου! Δὲ θᾶρθῃ πιά....Φτωχὴ καρδιά! Ἦταν μιὰ γίκιαρα ποὺ πέρασε....

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΟΥΡΗΣ

ΣΤΟ ΧΑΜΟ ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ

Ὦ! ἔφυγες δειλὰ-δειλὰ μιὰ νύχτα ἄναστρη,
πουλάκι, ἀπ' τὸ χρυσὸ κλουβί σου,
μόνη παρηγοριὰ ποὺ μοῦ ἀπόμεινε
στὴ λυπημένη κάμαρα ἡ ψυχή σου....

Ἀκόμα ἀνοιγμένο ἡμπρὸς στὸ πιάνο σου
κεῖται τ' ἀγαπημένο σου κομμάτι,
πῶχει παρμένο κάτι ἀπὸ τὸ πλάνο σου
αἴσθημα, κάτι ἀπ' τὸ ρεμβὸ σου μάτι....

Τὸ νταντελένιο γνάει τοῦ φίνου σου σώματος
στ' ἀνατολίτικο ντιβάνι·
τὸ γιαπωνέζικο ἀνθογυάλι μὲ τὰ ρόδα μας
ποὺ ὁ χαμὸς σου ἔχει μαράνει....

Καὶ πεταμένη 'στὸ παρκέτο ἡ ρακέτα σου,
—μιᾶς δροσερῆς ζωῆς σημάδι—
καὶ πλάϊ ἡ ξανθὲς κερένιες κοῦκλες σου,
τῆς πολυκύμαντης ψυχῆς σου χάδι...

Ὅλο τὸ σπίτι, τὰ βιβλία καὶ τὰ ἔπιπλα,
κι' ὅ,τι ἀλαφροχάϊδεψε ἡ πνοή σου,
ὅλα στὸ σούρουπο θρηνοῦνε καὶ στενάζουνε
γιὰ τὴν ἀθώρητη μορφή σου....

Ὦ! ἔλα ἀκριβή, ἀθώρητη κι' ἀξέχαστη
γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ φύγε πάλι,
νὰ ζωντανέψουνε τὰ ρόδα τἄλικα
ποὺ μαραμένα γέρνουν στ' ἀνθογυάλι....

Τὰ κρινοδάχτυλα στὸ πιάνο νὰ ξυπνήσουνε
τὴν κοιμωμένη ἁρμονία,
κι' ὅ,τι δουδὸ στὴ σιωπὴ προσμένει Σε
τὴ θλιβερή του νὰ τελειώσῃ ἱστορία...

Ὦ! ἔλα, ἐκλεκτὴ καὶ πολυπόθητη,
καὶ γείρε μου στὴν ὀρφανὴν ἀγκάλη,
τὴν πεθαμένη ἀγάπη μας ξανὰ νὰ ζήσωμε
γιὰ μιὰ στιγμή....Καὶ φεύγεις πάλι....

ΑΙΓΗΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

—□□—

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΔΑ

Θάνατε γεμώνας μέσα, ἔξω, στὴν ψυχή....
ἡ ὧρες δοσιές, θλιμμένες, θὰ περνάνε....
Μέσ' στὴν βεράντα ποὺ θὰ μένῃς μοναχὴ
θᾶχῃς χειμῶνα μέσα, ἔξω. στὴν ψυχή,—
καὶ τὰ κλαδιὰ στὰ δέντρα θὰ μαδάνε...

Τ' ἀγαπημένα μάτια σου, σβυστά,
τοῦ δειλινοῦ τὰ ρόδα θ' ἀκλουθάνε,
καὶ στὰ ὄνειρα ποὺ μάδησαν, κλειστὰ
τ' ἀγαπημένα μάτια σου σβυστὰ
μὲ νοσταλγία θλιμμένη θὰ κυττάνε....

Κι' ὅπως θ' ἀπλώσῃ ἡ νύχτα σκυθρωπή,
ἴσως μέσ' στὴν ψυχή σου θὰ ξυπνήσῃ.
—μέσ' στῆς γαλήνης τὴν ἀτέρμονη σιωπή,
ὅπως θ' ἀπλώσῃ ἡ νύχτα σκυθρωπή—
τ' Ὄνειρο τῆς Ἀγάπης π' ἔχει σβύσει...

ΣΠΥΡΟΣ ΓΚΟΥΣΚΟΣ

—□□—

Ω ΣΕΙΣ

Ὦ σεῖς φτωχά μου πλάσματα ὡχρὰ κι' ἀπτερνικα
ποὺ ἀντρὸς δὲν ἐγευτήκατε ποτὲ φιλὶ καὶ γάδι
κεῖ ποὺ βαδίζετε σκυφτά, ὀκνὰ, κατσεροικα
τὸν ἄγαρο τὸ δρόμο σας μέσ' στὸ θλιμμένο
βράδυ.

Τ' αὐτιά σας δὲ χαϊδέψανε λογάκια ἐρωτικὰ
κι' οὔτε ποτὲ σᾶς σφίξανε μὲ πόθο ἀντρίκια
μπράσα
καὶ ποὺ τὸ προσωπάκι σας—ὦ πόσο τραγικά!—
αὐλάκωνε παντοτινὰ τοῦ πόνου ἡ γκριμάτσα...

Φτωχά! Ἔτσι ὡς σᾶς βλέπω νὰ περνᾶτε στὴ
σειρὰ
μιὰ, μιὰ βαδίζοντας σκυφτὰ τῆς Μοίρας σας
τὸ δρόμο
πῶς μοιάζετε κάποιο Χριστὸ ποὺ πάει στὸ
Γολγοθᾶ
τοῦ Μαρτυρίου του τὸ Σταυρὸ κρατώντας εἰς
τὸν ὦμο!....

ΝΙΚΟΣ Σ. ΣΤΑΘΑΤΟΣ

ΜΑΡΑΘΗΚΕ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

....Στοῦ φθινόπωρου τὸ πρῶτο κρύο λικὸ ψίθυρο, στὸ κιτρίνιασμα τῶν φύλλων στὴν πρώτη ψιλὴ βροχοῦλα, ἡ ἐξαίσια καρδιά μου μαράθηκε!....

Ἡ ἀνοιξι τὴν ἐδοκιάλισε μὲ ἐλπίδες τὸν ἔρωτα, τὴν ἔκανε νὰ περμένῃ τὸ ξιάτικο θαῦμα τῆς φύσης, τῆς ὀκτωβρίνιας γίλια χρυσᾶ ὄνειρα, τὰ ὄνειρα ποὺ τὰ ἀνοιξιάτικα καὶ ποὺ τὴν πραγματοποίησι τους ἐπρεπε περίμενε!....

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ μία ἄνοιξη ἀκολούθοῦσε τὴν ἄλλη, ἡ ψυχή μου ἐκαρπίζεται, ἡ σκέψη μου κουράσθηκε, τὰ ὄνειρα ἀπὸ ἀπόψε σαν....κι' ὅπως στὴν πρώτη πνοὴ τοῦ φθινόπωρου πέφτουν τὰ πέταλα ἀπὸ τὰ ρόδα, μένει τὸ στημόνι, ἔτσι ἔμεινε καὶ σὰ κάποιο συντριμμένη καρδιὰ μόνο!....

. . . . . .

Τοῦ φθινόπωρου τὸ πρῶτο δεῖλι, ἡ πρώτη ψιλὴ βροχοῦλα, ἔφθασε γιὰ νὰ μοῦ ἀποχαιρετήσῃ πάλι—Ἴσως τοῦρα γιὰ πάντα!—τὴν ἀθάνατη ἀγάπη μου....Σὲ κάθε ἀνοιξιάτικη ὧρα ποὺ ἔρχεται νὰ τὸ ἀνοιξιάτικο θαῦμα: τὴν ἀγάπη!....Ἀκούγοντας τὰ νοιώσω τὰ πρῶτα χτυπήματα τῆς καρδιᾶς, τὴν πρώτη λαγκάρα γιὰ ἕνα ἀγάπημένο....Ἀλλά, ὦ! τί πλάνη! Ὅμως ἀνοιξιάτικο ὄνειρα, πολύτιμοι διαβατάριοι χρόνων, ἀποχαιρετᾶστε πιὰ γιὰ πάντα....

Τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε οὔτε καὶ τοῦρα!....

Ὁ μικρὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου μου δὲν μὲ εἶδε, τὰ μυστικὰ τοῦ ἔρωτος δὲν τὰ ἀποκάλυψε τὴν καρδιά μου, δὲν τὴν μετάστησε καὶ τὸ φθινόπωρο στὸ νέο του ἔργο δὲν ἔβαλε τὰ συντρίμμια μᾶς ἀπελπισμένης καρδιᾶς....

Κι' ὅμως, πάντα περίμενα τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἡ ἀθώα λεπτὴ καρδιά μου θὰ γιατρευόταν ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ ἀγάπη, ἀπὸ ἕνα ἔρωτα ἀγάλο, ἀπέραντο, ἀτελείωτο! Ἀλλοίμονο! Ἡ πολυπόθητη αὐτὴ ἡμέρα δὲν ἔρθηκε ποτέ κι' ἔμεινε κλειδωμένη γιὰ πάντα ἴσως ἡ γλυκειὰ θενικὴ ψυχή μου!....

Ν. Δ.

—□□—

ΣΕ ΜΙΣΩ...

Σὲ μισῶ....Σὲ μισῶ γιατὶ τὰ γλυκὰ λόγια, τὰ φιλιά σου τὰ πλάνα....Ἔγιναν πικρά. Σὲ μισῶ γιατὶ τὰ τρυφερὰ σου βλέματα τὰ ἐρωτικά σου βλέμματα ἤταν νεκρὰ σὰν ποίηση. Σὲ μισῶ μ' ὅση δύναμη τ' ἀγαπᾶω....Σὲ μισῶ γιατὶ ἀκόμα σ' ἀγαπῶ....Ἤθελα νὰ μέχῃς δικιά σου....Νἄχῃς τὴν καρδιά μου σκλάβα σου....Κι' ὅταν κάμμιά φορὰ ἔβλεπα ἀπ' τὴν γοητεία τῶν ματιῶν σου, νὰ κυλοῦν μὲ πλάνα λόγια μὲ τραοῦσες στὴν ἀγκαλιὰ σου, σκλάβα σου πάλι....Κι' ἐγὼ μάθαινα ἀπ' τὰ φιλιά σου σὲ νόμιζα δικό μου, κι' ἀνοιγα γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἀγκαλιὰ μου σ' ἔχανα νοιώθοντας περισσότερη τὴ μακριά μου δίχως ἐσένα....Σὲ μισῶ γιατὶ ἔβρα σ' ἕνα νεῦμα σου θᾶρθω πάλι κοντά σου, φιλωμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη μου! Ὦ! πόσο σὲ μισῶ....

Σὲ μισῶ....Σὲ μισῶ γιατὶ ἔχω πιὰ τὴ χαρὰ τὰ ἴδια λόγια τῆς ἀγάπης θὰ τὰ ἐκουβεντιάζω ἄλλην, μὲ τὰ ἴδια λάγνα φιλιὰ θὰ τὴν μαθαίνω θὰ τὴν σφίγγῃς στὴν ἀγκαλιά σου, ὅπως σφίγγες ἐμένα, ὅταν ἤμουνα ἡ λατρεία σου, ἡ μοναδικὴ λατρεία σου, «τὸ πᾶν», ὅπως ἔλεγες, γιὰ σένα....Σὲ μισῶ γιατὶ πιὰ τὴν καρδιά μου σκλαβωμένη, γιατὶ τὰ φιλιά μου εἶναι ἀκόμα πληγωμένα ἀπ' τὰ φιλιά σου, γιατὶ στὴ σκληρὴ μοναξιά μου ἡ σκέψῃς σου σὰν μαῦρα πουλιὰ, πετοῦνε γύρω ἀπ' τὴν ἀπιστία σου, κυνηγάνε τὸν γαμένο ἔρωτά μου. Σὲ μισῶ, γιατὶ στὰ συντρίμμια τῆς ἀγάπης σου φτοῦνει τὸ μίσος....

ΜΠΕΜΠΑ ΔΙΝΑΡΑΚΗ

Ἀνέκδοτα

ΕΠΙΜΟΝΗ...ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΟΥ

Μιὰ μέρα—διηγεῖται ὁ μέγας Γάλλος φιλόσοφος Ντιντερωο—ἤρθε κεῖ μὲ τὴρε ἕνας νέος ποιητής, πράγμα ἄλλοστε, ποὺ μοῦ συμβαίνει συχνά. Ὕστερ' ἀπ' τὰ συνηθισμένα κομπλιμέντα γιὰ τὸ πνεῦμα μου, τὴ μεγαλοφυΐα μου, τὰ ἔργα μου, τὴν καλωσύνη μου κτλ. ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἔβγαλε ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Εἶναι στίχοι...., μοῦ εἶπε.

—Στίχοι;

—Ναί, κύριε....Κι' ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ πῆτε τὴ γνώμη σας γι' αὐτούς....

Ἐδιάβασα τοὺς στίχους τοῦ νέου ποιητὴ καὶ κατόπιν τοῦ εἶπα:

—Ὄχι μόνον εἶναι καλοὶ οἱ στίχοι σας, ἀλλὰ δείχνουν πὼς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε ποτὲ σας καλούς....

—Τότε....θὰ ἐξακολουθήσω νὰ γράφω κακούς, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ πάψω νὰ γράφω...

—Μὰ αὐτὸ εἶναι μιὰ κατάρα! Ἀντιλαμβάνεσθε, κύριε, σὲ τί ἐξευτελισμὸ θὰ πέσετε; Οὔτε οἱ Θεοὶ οὔτε οἱ ἄνθρωποι δὲ συγχώρησαν ποτὲ τὴ μετριότητα στοὺς ποιητάς! Τὸ εἶπεν ὁ Ὁράτιος αὐτό....

—Τὸ ξέρω.

—Εἴσαστε πλούσιος;

—Ὄχι.

—Εἴσαστε φτωχός;

—Πολὺ φτωχός.

—Καὶ θὰ προσθέσετε τώρα στὴ φτώχεια τὸ γελοῖον!....Θὰ χάσετε ὅλη τὴ ζωή σας, θὰ γεράσετε....Γέρος, φτωχὸς καὶ κακὸς ποιητής, ἄ κύριε, τί δυστυχισμένος ποὺ θὰ εἴσαστε!....

—Τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιώς....

—Ἔγετε γονεῖς;

—Ἔγω.

—Τί δουλειὰ κάνουν;

—Εἶναι ἀδαμαντοπῶλαι.

—Θὰ εἶχαν τὴ διάθεση νὰ κάνουν κάτι γιὰ σᾶς;

—Ἴσως....

—Ὡραῖα. Δές τε τοὺς γονεῖς σας, προτείνατέ τους νὰ σᾶς δανείσουν μερικὰ διαμαντικά...Μπαρκαριστῆτε γιὰ τὸ Ποντιεερό. Στὸ δρόμο θὰ γράφετε κακοὺς στίχους. Ὅταν θὰ φτάσετε ὅμως ἐκεῖ, θὰ κάνετε περιουσία... Ὅταν πλουτήνετε θὰ γυρίσετε ἐδῶ καὶ θὰ ξαναγχίσετε νὰ γράφετε ὅσους κακοὺς στίχους θέλετε, φτάνει νὰ μὴν τοὺς τυπώσετε· γιατὶ δὲν πρέπει νὰ πάρετε στὸ λαιμό σας κανέναν...

Θάχαν περάσει καμμιὰ δωδεκαριὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα αὐτὴ τὴ συζήτηση μὲ τὸν νέο ποιητὴ—ὅταν μιὰ μέρα, ξαναπαρουσιάστηκε μπρός μου. Δὲν τὸν ἀνεγνώρισα.

—Εἶμ' ἐγώ, κύριε, μοῦ εἶπε, ποὺ μὲ στείλατε στὸ Ποντιεερό....Ἐπῆγα, καὶ κέρδισα ἐκεῖ καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιάδες φράγκα. Ἐρχομαι τοῦρα, ξαναρχίσα νὰ γράφω στίχους καὶ σᾶς ἔφερα μερικούς....Εἶναι πάντοτε κακοί;

—Πάντοτε. Τώρα ὅμως ποὺ κανονίσατε τὴ ζωή σας, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε κακοὺς στίχους....

—Μα....αὐτὸ ἀκριβῶς σκοπεύω νὰ κάμω κι' ἐγώ!....

Ὁ νέος ποιητὴς μὲ ἐγαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανᾶδα....»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ κ. Ἀναστ. Ἀναστασᾶκος, γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «Ἑβδομάδος», ἐξουσιοδοτημένος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς «Ἑβδομάδος» θέλει περιοδεύσει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν (Αἴγυπτον, Σουδάν, Ἀβησσυνίαν, Ἀφρικήν, Ἰνδίας, Αὐστραλίαν καὶ Ἀμερικήν). Ὁ κ. Ἀναστασᾶκος θὰ παρακολουθήσῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἐκεῖ ζωὴν τῶν ὁμογενῶν, δι' ἄρθρων καὶ ἀνταποκρίσεών του.

Μεταξὺ μας

Μ. Ἄλεν. Κοινοτυπίες. Προσπαθῆστε νἄστε πρωτοτυπώτερη. —Ν. Πρίφτην. Καλό.—Ν. Ὑστερεῖ ἀπὸ τὰ προηγούμενα.— Δ. Γλυτσόν. Καλό.—Α. Σίμ καὶ Φ. Τριανταφυλλίδην. Τὸ εἴδαμε καὶ μεῖς. Τί θέλετε ὅμως νὰ κάνωμε;—Β. Μοσκέβην. Ἀψυχολόγητο, πάντως γράφετε καλά. Γιὰ ξαναδοκιμάστε ἕνα ἄλλο θέμα. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.—Π. Παυλίδην. Καλὸ μόνο τὸ ἕνα. Τὸ ἄλλο κοινότυπο.—Σ. Μαραγκόν. Προτιμοῦμε νὰ μὴν ἀνοίξουμε μιὰ τέτοια συζήτηση, κι' αὐτὸ γιατὶ ἔχουμε φοβερὴ στενότητα χώρου.—Α. Ν. Κρατήσαμε ἕνα ποὺ θὰ δημοσιευτῇ.—Α. Μακρῆν. Πολὺ κατώτερα ἀπ' τὰ προηγούμενά σας. Μὴν προχειρογράφετε.—Γ. Γλούχμαν. Ἀψυχολόγητα, ἀσύνδετα καὶ χωρὶς καμμιὰ πνοή.—Τ. Ἄνον. Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς εἶσθε πολὺ ἀπαιτητικός;—Σ. Τζαμτζῆν. Σχετικὰ καλλίτερο ἡ «Κάμαρα». Θέλουν ὅμως καὶ τὰ δυὸ ἀκόμα δούλεμα.—Τυχερόν. Ἀσύνδετο καὶ χωρὶς καμμιὰν ἀνώτερη πνοή.—Δ. Γούλιαρην. Ὄχι καλογραμμένο καὶ ἀψυχολόγητο.—Ἑλληνίδα. Ὑστερεῖ ἀπ' τὸ προηγούμενό σας. Μὴ διάζεσθε.—Α. Καλλιμάγηρον. Γραμμένο χωρὶς μεγάλη προσοχή. Πολλὰ μετρικὰ καὶ τονικὰ λάθη. Σχετικὰ καλλίτερος ὁ «Ἀλήτης».—Α. Ζάβαλην. Πελόλογο, ρηχὸ καὶ χωρὶς νόημα.—Ν. Τρέχαν. Καλό.—Π. Σουλαντίκαν. Στιχοπλοκὴ χωρὶς καμμιὰ δημιουργικὴ πνοή.—Π. Κατσούλην. Κοινοτυπίες.—Τ. Σαλμᾶν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Προσέξτε στὴν ὁμοιομορφία τοῦ λεκτικοῦ σας.—Α. Δερκέτην. Ὑστερεῖ.—Νίκην. Δὲν λέει πολλὰ πράγματα—Κεχαγιᾶν. Ἀκατάλληλο.—Ἀγ. Αἴγλην. Γραμμένα χωρὶς προσοχή. Ἄλλοτε νὰ γράφετε παρακαλοῦμεν καθαρώτερα.—Σ. Βλαχάκην. Ἀκατάλληλο.—Ε. Μ. Δὲν λέει πολλὰ πράγματα. Μὴν προχειρογράφετε.—Ι. Γαλανόν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Μ. Κουρμούλην. Προχειρογραμμένο.—Ἰωαννάκην. Κοινὴ στιχοπλοκή, χωρὶς καμμιὰ πνοή.—Τ. Νούσσαν. Ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ μεγάλο. Στεῖλτε τίποτε μικρότερο.—Π. Γωρίμη. Καλό.—Γ. Γουλιελμῆν. Ὑστερεῖ ἀπ' τὰ προηγούμενά σας.—Γ. Κανέλλην. Κάτι λέει, θέλει ὅμως ἀκόμα δούλεμα.—Δ. Τ. Αὐτὸ ποὺ γράφετε δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε. Πάντως μᾶς εὐχαρίστησε τὸ γράμμα γιατὶ ἀπ' αὐτὸ φαίνεται πὼς παρακολουθῆτε τὸ κάθε τί.—Ἀλέκον Κ. Ἀψυχολόγητο καὶ σὲ πολλὰ μέρη ἀκατανόητο.—Α. Μάρην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Κ. Πικράθην. Μὲ πολλὰ λάθη.—Χ. Μαρκέτην. Προχειρογραμμένο.—Σ. Βασιλειάδην. Κοινοτυπίες.—Χ. Πυρπασόπ. Ἄτεχνο καὶ χωρὶς πνοή.—Σ. Συνοδινοῦ. Ἀψυχολόγητο. Ἀλλη φορὰ γράφετε ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.—Κισμέτ. Πολλὲς χασμωδίες.—Βόπορον. Προχειρογραμμένο.—Ε. Κάλλον. Μὴν ἀντιγράφετε.—Ε. Πανγέσην. Κοινότυπο. Τ. Βαφειάδην. Εὐχαριστοῦμε, ἀλλὰ τὸ διήγημα αὐτὸ ἔχει δημοσιευθῆ.—Τ. Τόλιαν. Δὲν λέει πολλὰ πράγματα.—Λουντέμην. Πάντως μικρό, μᾶς στήλης. Τὸ ποίημά σας ἄτεχνο.—Ε. Βακατάση. Κοινότυπα.—Τ. Δόξαν. Δὲν ἔχετε δίκηο. Ἡ ἀπάντησις ποὺ γράφετε ἀνεφέρετο σὲ ἄλλο. Τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν.—Β. Ζερβάκον. Στιχοπλοκὴ χωρὶς νόημα. —Γ. Κοτροκόην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Δουλέψτε καλλίτερα.

Ε. Βακατάση, Λ. Ἀγκάθη, Ν. Παπανικολάου, Μ. Παπαϊωάννου, Μ. Μπαμπίλην, Σ. Πανταζῆν, Κρητικόπουλο, Μ. Κιέκαν, Α. Δ., Γ. Ἄλς, Κ. Ραζῆ, Γ. Γαρουφαλῆν, Χ. Ἀγγελίνον, Λ. Ἀστέρι, Λ. Νάστον, Ε. Ζακυνθάκην, Μ. Ζάκαν, Λ. Ἐνωτάδην, Π. Σταμπόλην, Κ. Ἰσίδωρον, Π. Πάμισον, Λ. Λούην, Δ. Μάνου, Π. Μελάν, Σπάρ, Σ. Πέσχον, Ζήσην, Μ. Π., Ν. Σταματόπουλον, Θ. Κυδωνιάτην, Λ. Ἀβδάλην, Μ. Ἰωαννίδην, Παιδούλαν, Β. Βλάχον, Ὀδυσσέα, Λ. Λογοθέτου, Α. Λόρη, Κ. Βακόπουλον, Ν. Δημητρόαν, Λ. Καθρέπτην, Μ. Ρουκουνάκην, Ἐδχον, Κ. Μπ., Γ. Ἀποστολίδην, Δ. Πιτσιλῆν, Λ. Πανουσάκην, Μ. Λαπίδην, Κ. Γκολρέσσον, Π. Τρωϊάνου, Χ. Παπαϊωάννου, Μπέτσον, Μ. Κουμάνην, Γ. Κορνάρον, Ν. Νίκλαν, Μ. Δασκαλάκην. Τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

Διὰ λογίους, καλλιτέχνας, ποιητάς, κυρίας, δεσποινίδας.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΤΗΛΑΙ μόδας, οἰκοκυρικῆς, κοσμικῆς κινήσεως.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, στίχοι, χρονογραφήματα, ἀνέκδοτα καὶ Ἱστορικὰ περίεργα.

θὰ περιέχῃ ἡ νέα μεγάλη πρωϊνὴ Ἐφημερὶς

Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος,

Ἐκδοθησομένη περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σταδίου 48α'. Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ διὰ τὰς Ἐπαρχίας.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Η ΥΠΟΨΗΦΙΑ...

(Συνέχεια από τὴν σελίδα 224)

θέση ὅπου ἔπεσε).—Δὲν θὰ βγῆτε ἀπὸ κεῖ ;

Ζεράρ.—Νὰ βγῶ.... Βέβαια, ἐσεῖς δὲν τόχετε τίποτα.... ἀλλά....

Αὔρα.—Μὰ σεῖς μοῦχετε τῇ πῶς εἶσαστε ὀεινὸς ἀθλητής. Ἂς φανταστῆτε γιὰ λίγο ὅτι γυμνάζεσστε πάνω στὸ μονόζυγο σ' ἕνα γυμναστήριο....

Ζεράρ.—Μὰ ... δὲν εἶναι τὸ ἴδιο.... (Ἀπὸ μέσα του). Ἐγὼ ποὺ οὔτε πάτησα ποτὲ σὲ γυμναστήριο.... Μονόζυγο, λέει .... Ἀκοῦς ἐκεῖ.... (Μὲ κόπο σκαρφαλώνει. Ἡ Αὔρα τοῦ δίνει τὸ χέρι καὶ τὸν βοηθεῖ ν' ἀνέβῃ). Ὠ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ δεσποινίς.... (Ἐξακολουθοῦν τὸν περίπατό τους).

Αὔρα.—Ἂν δὲν εἶχα προῖκα, θὰ ἤσαστε τὸ ἴδιο διατεθημένος νὰ μὲ παντρευτῆτε ;...

Ζεράρ (τὰ χάνει).—Ἀλλά .... Δεσποινίς.... ἐγώ....

Αὔρα.—Ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἔννοια σας, μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἐλεύθερα.... Ἐγώ, δὲν θέλω νὰ σᾶς παντρευτῶ, ὥστε....

Ζεράρ.—Θέ μου !.... Δεσποινίς... Δὲν ὑπάρχει τέτοιο ζήτημα.... Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἔχω ἰδέα.... Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω ποιὸς τόλμησε νὰ σᾶς πῇ..

Αὔρα.— Κανείς. Δὲ μοῦ εἶπαν τίποτα. Σᾶς ὀρκίζομαι ! Δὲν ἦταν δύσκολο ὅμως νὰ τὸ καταλάβω....

Ζεράρ.—Ἀ !....

Αὔρα.—Πρῶτον στῆς κοῦρσες . . . Τὸ ὕφος σας, οἱ τρόποι σας δείχναν πὼς ὀάζατε τὴν εὐποψηφιότητά σας.... Ἔννοια σας καὶ κάτι καταλαβαίνω.... Γι' αὐτό, ὅταν ἡ κυρία ντὲ Βαλφλερὺ σᾶς σύστησε, σκέφτηκα : Γιὰ φαντάσου ! Δὲ θὰ τὸ πίστευα πὼς πάει νὰ παντρευτῇ !....

Ζεράρ (γελώντας).—Γιατί ;

Αὔρα.—Γιατί ἡ ζωή ποὺ περνᾶτε, μὲ τὰ γλέντια σας, θᾶναι πολὺ εὐχάριστη. Καὶ γιατί ἐγώ, στὴ θέση σας, δὲ θάχα καμμιὰ ὄρεξη νὰ τὴν ἀλλάξω !.... ἐκτὸς ἂν μ' ἀναγκάζαν....

Ζεράρ (μελαγχολικά).—Ἀ ! Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστη ὅσο φαντάζεστε, δεσποινίς.... (Ἀπὸ μέσα του). Ἂς τὸ ρίξουμε στὴ μελαγχολία .... Τὸ κόλπο αὐτὸ συνήθως πετυχαίνει στὶς γυναίκες.... (Σχεδὸν τρυφερά). Κι' ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσουμε στὸ ὁρόμο τῆς ζωῆς μας ἕνα χαριτωμένο κι' ἀγνὸ πλάσμα πού....

Αὔρα (κοροϊδευτικά).—Σᾶς ζήτησα νὰ κουβεντιάσωμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, κ' ἐσεῖς ἀρχίσατε τώρα τῆς ἀνησίες !....

Ζεράρ (ἀπογοητευμένος).—Εἴσαστε κακὰ καὶ κοροϊδιάρα ! Ὥστε βλέποντας πόσο ἐνδιαφερόμουν γιὰ σᾶς, οὔτε στιγμὴ δὲ φαντάστηκατε ὅτι μποροῦσα νὰ σᾶς.... ἀγαπήσω ;...

Αὔρα (ξεσπάει).—Οὔτε στιγμὴ, βέβαια!..

Ζεράρ.—Τότε τί ὑποθέσατε ;....

Αὔρα.—Μά.... ὅτι ἢ εἴσαστε ἄρρωστος ἢ ἔχετε χρέη....

Ζεράρ.—Δεσποινίς, μὲ συντρίβετε . . . Ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς πείσω, ἐλπίζω, μὲ τὸν καιρό, πὼς σᾶς ἀγαπῶ....

Αὔρα.—Μὴν τὸ λέτε αὐτό.... Λησμονήσατε, φαίνεται, πὼς σᾶς εἶδα.... πὼς βγήκατε ἀπὸ τὸ χαντάσι !.... Καὶ πὼς ἐγὼ πηγαίνω στ' ἀλήθεια στὰ γυμναστήρια ....

Ἀ !.... Δὲν εἶμαι κανένα κανένα κουτούσικο κοριτσάκι, ὅπως φαντάζεστε.... Μὴ νομίσετε πὼς εἶναι εὔκολο νὰ κουβεντιάζῃ κανεὶς μ' ἕνα κάθιθο κοριτσάκι....» Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπήκατε στὸ πάρκο, κάθε λέξη σας, κάθε πράξη σας, σᾶς ἐπρόδωσαν.... (Ἀκούγεται ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα κουδούνισμα). Χτυποῦν γιὰ τὸ γεῦμα... Ἐλᾶτε, ἀρῆστε αὐτὸ τὸ ἀπαρηγόρητο ὕφος καὶ πᾶμε.... Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ θὰ μᾶς περιμένουν μὲ ἀγωνία... Ποῦ νὰ ξέρουν πὼς.... ἀποτύχατε πανηγυρικῶς στὶς ἐξετάσεις....

Ζεράρ.—Ἐντούτοις, δεσποινίς ...

Αὔρα.—Ὦ, μὰ τί ἀπελπισμένο ὕφος εἶν αὐτό !.... Γιὰ πές τε μου ; "Ἔχετε τόσο πολὺ ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα ;....

Ζεράρ (συντριμμένος)....

ΖΥΠ.

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΝΤΣΕΤΤΑ ΜΟΣΧΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 227)

—Ὥστε ἐγὼ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τρώω καὶ κοιμᾶμαι, ἔ;

—Σὺ εἶπας!

Πεισμώνεται, σκέπτεται γιὰ λίγο, κι' ἀποφασίζει.

—Γράφε, μοῦ λέει κωμικά.

Ὑπακούω:

«Τὸ πρωὶ κοιμᾶμαι: ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἔχω δουλειά. Ἂν ἔχω στῆς 8, ξυπνάω στῆς 8· ἂν ἔχω στῆς 11, ξυπνάω στῆς 11· κι' ἂν δὲν ἔχω καθόλου, δὲν ξυπνάω καθόλου. Μόλις ξυπνήσω παίρνω πάντα ἕνα λουτρὸ κι' ἕνα καφέ. Ὕστερα φεύγω διαστικὰ πάντα γιὰ τὴν πρόβα ἢ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη δουλειά μου. Γυρίζω τὸ μεσημέρι ὁποια ὥρα τελειώσω ἀπ' τὴν παρέα τοῦ οὔζου....

Διακόπτω.

—Στάσου. Ποιὰ εἶναι αὴ παρέα τοῦ οὔζου;»

—Θεατρινόκοσμος, συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι. Πρὶν πάω νὰ φάω, περνάω πάντα ἀπ' τὸ καφενεῖο τῶν ἠθοποιῶν. Εἶναι τὸ πιὸ γουστόζικε καὶ τὸ πιὸ διασκεδαστικὸ κέντρο. Ἡ «κοζερὶ» ἄλλωστε μὲ μαγεύει, μὲ ξετρελλαίνει...Μὰ γράφε λοιπόν.

—Γράφω. Τί κάνω;

Καὶ πραγματικῶς:

«Μετὰ τὸ φαί, ἀπαραίτητος ὁ μεσημερινὸς ὕπνος. Μόνο ἄμα ἔχω καμμιὰ ἐνοχλητικὴ ἐπίσκεψη (καὶ μὲ κυττάζει ἡ ἀγιλότιμη) δὲν κοιμᾶμαι τὸ μεσημέρι. Τ' ἀπόγευμα πάω στὴ μοδίστρα μου ἢ περίπατο ἢ ὁπουδήποτε τέλος πάντων! Δὲν πιστεύω νάχετε τὴν ἀξίωση νὰ σᾶς πῶ....καὶ μὲ ποιὸν εἶμαι ἐρωτευμένη!»

Ἀλλάζει τόνο φωνῆς:

—Μὴν τὰ γράψῃς αὐτά!

—Ὄχι. Μείνε ἥσυχη. Λέγε παρακάτω!

—Τὸ βράδυ ἂν παίζω, πάω στὸ θέατρο. Ἂν δὲν παίζω....πάλι πάω στὸ θέατρο. Τ' ἀγαπῶ πολύ, μὰ ὄχι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὴ ζωή. Ἡ οἰκογένεια λ. χ., κι' ἕνας ἰδανικὸς ἔρωτας, εἶναι ἀνώτερα πράγματα ἀπ' τὴν τέχνη, κατὰ τὴ γνώμη μου. Ἡ μάλλον ἔκανα λάθος. Δὲν εἶναι ἴσως ἀνώτερα, ἀλλὰ πάντως εἶναι....πιὸ ἀνθρώπινα. Τὸ βράδυ λοιπόν, μετὰ τὸ θέατρο, ἂν ὑπάρχουν λεφτὰ περισσευούμενα, ἐπακολουθεῖ αὐτοκίνητο, γλέντι καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἂν δὲν ὑπάρχουν....ὕπνος. Διαβάζω πολύ, δὲν ἀφήνω βιβλίο, ἐφημερίδα, περιοδικό, καὶ φυλλάδα ἀκόμη ποὺ νὰ μὴ τὴ φυλλομετρήσω· μ' ἀρέσει τὸ σινεμά, ἡ εὐθυμη παρέα, ἡ ρομάντσα, τὰ μικρὰ παιδιά, ὁ.... ἔρωτας, καὶ....τὰ παγωτά! Γι' αὐτὸ ἀγαπῶ καὶ τοὺς ἐπιθεωρησιογράφους.

Ἄλλη διακοπή.

—Ἔτσι νὰ τὰ βάλῃς, ἀνάκατα, «ἄλλαλα», ὅπως στὰ λέω!

Ὕστσι δὲν τἄβαλα;

***

—Ἀπόψε τὸ βράδυ ποῦ θὰ πᾶς;

—Στὴ «Νιρβάνα». Μ' ἔχει καλέσει κάποιος γνωστός μου νὰ πᾶμε νὰ φάμε.

—Εἶναι....«ἰδανικὸς ἔρως;»

—Ἄ, μπᾶ! Ἁπλῶς κουτός.

—Γι' αὐτό....σοῦ κάνει καὶ τὸ τραπέζι;

—Εἶναι ἠλίθιος! Ἐγὼ πληρώνω πάντα τὰ δικά μου. Σ' αὐτὰ εἶμαι ἀληθινὴ Γερμανίς.

Τὴν προσκαλοῦμε κι' ἐμεῖς σὲ γεῦμα, ὑπολογίζοντες ὅτι θὰ εἶναι καί....μ' ἐμᾶς Γερμενίς!

—Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο;

—Ναί. Πόσο χρονῶν εἶσαι;

—Δὲν ἀμφέβαλα ποτὲ περὶ τῆς ἀγενείας σου. Εἶμαι λοιπὸν 24.

—Γιὰ νὰ σὲ δῶ....στὰ δόντια.

Κι' ἔτσι κατάφερα νὰ φύγω μὲ....τὴς κλωτσιές! Ἀπ' τὸ δρόμο πιὰ τῆς φωνάζω:

—Θὰ σοῦ στείλω τὸ φωτογράφο νὰ σοῦ πάρῃ δυὸ πόζες. Μὰ θὰ βρῇ τὸ σπίτι;

—Μὴ σώσῃ καὶ τὸ βρῇ, μοῦ λέει. Φεύγα πιά, φεύγα νὰ ἡσυχάσω....

Αὐτὸ ἤτανε τὸ....«ὠρδουάρ» της.

ΣΝΟΜΠ

ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 230)

σὲ μιὰ τελευταία ταινία ποὺ ἔγυρισε τὸ 750.000 δολλάρια, καὶ πὼς ὁ μπαρμπὰς Λὰ Φαλαίζ, ὁ ἄντρας της, τὴν ἀγαπᾶ καὶ ὁρίσκεται στὸ Παρίσι....Ἡ κουβέντες προσθέτουν ἀκόμη ὅτι στὸ Παρίσι ... ται καὶ ἡ χαριτωμένη Κωνστάνς Μπ... ποὺ χώρισε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν Ἀλ... κρίσιο Φὶλ Πλάντ, καὶ δὲν πρόλαβε ... τοῦ νὰ συγκετίζουν πουτσὰ τὰ δυὸ αὐτὰ ... νότα...

Ὅταν τὸ «κουτσομπολιὸ» αὐτὸ ἔφτασε αὐτιὰ τῆς Γκλόρια, ἡ καλλιτέχνις ... ν' ἀπαντήσῃ:

—Δὲ ὁαρνέστε!....Λοῆτε τὰ ... γαυγίζουν....

Πάντως, γιὰ νὰ διαψεύσῃ τὴν ... ὁ «ὁμιλῶν» ἔκαμε τὸ ἀστέρι τῆς νὰ ... ρισε τελευταία μιὰν ὑπέροχη ἠχηρὴ ... μιλοῦσα ταινία: Τὴν «Παρεισακτη».

Ἡ ἐπιτυχία τῆς «Παρεισακτης» ... μερικὴ ὑπῆρξε θριαμβευτική. Ἡ Γκλόρ... κίνησε τότε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀμερική. ... δημοσιογράφους ποὺ τὴν ρωτοῦσαν γι' ... τοῦ ταξιδιοῦ της, ἀπήντησε ὅτι ἐγκ... ὀρῇ τὸν ἄντρα της.

Συνήντησε, πράγματι, τὸν μπαρμπὰ ... Ντωβίλ. Ταξίδεψαν μαζὶ ὡς τὴ Νέαν Ὑ... κατόπιν πῆγαν στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ ... θοῦν στὴ πρεμιέρα—στὴν Εὐρώπη ... τῆς «Παρεισακτης».

Τώρα, ἡ Γκλόρια ξαναγύρισε στὸ ... γουνς....μόνη της. Δὲν θέλησε ν' ... κανένα δημοσιογράφο, νὰ δώσῃ κουβ... γνῶσῃ.

Γι' αὐτὸ ἴσως, τὸ κουτσομπολιὸ ... καὶ δένει.

Πάντως, τρεῖς εἶναι ἡ «γάγγαινες» τῆς ... ρια: Ἡ κόρη τῆς Γκλόρια, ὁ θυτὸς τῆς ... καὶ ὁ κινηματογράφος. Ὥστε δὲν φαί... διόλου πιθανὸν ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκατα... τὴν ὀόδνη γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄντρα ... κήσιο—τὸν γνωστὸ στὰ γλυπτέδικα ... τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τὸ παρατσούλι «Ἔν...

ΤΟ ΠΙΟ ΑΓΡΙΟ ΘΗΡΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 231)

χτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ποὺ ἔχουμε ... μας, ἔκανε τὸ γύρο τοῦ δωματίου, ἀγκα... ἀπὸ τὰ κομοδινάκια του, καὶ μὲ ἄγρια ... μα καὶ μὲ σηκωμένο τὸ χέρι—μὰ τὸ ... ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἐγόπευε κι' ἐδείχνε ... λοτε τίγρεις καὶ πάνθηρες—ἀναφέρω ... τίον τῆς γυναίκας του.

Αὐτὴ κατακοκκίνισε. Τὰ μάτια της ... χτῆκαν ἐξὼ ἀπὸ τῆς κόγχες τους. Ἄρχισε ... πιάτο νὰ πέσῃ. Κι' ἡ ὀία.... ἔπεσε στὰ ... νατα.

Ὁ Λίμίλιος, στενόχωρημένος ἀπὸ τὴ ... πρόοπτο....αὐτὸν ὀρίαμβο, ξαναλάλησε ... τοῖχο τὸ ἐκδικητικὸ καμουτσίκι—μὰ ... κανοποίησῃ, Θεέ μου!....

Ἀπὸ τότε, κάθε ὀράδυ ἔκανε νάκες ... ρες νὰ μαλακώσῃ λίγο τὴν σκληρὴ ... τῆς γυναίκας του.

Κι' ἡ Ὀνορίνα, σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ... εἶναι τόσο ἀδυσώπητη.

Ποτὲ ἴσως ὁ Λίμίλιος δὲν εἶχε νὰ ... ἕνα τόσο τρομερὸ θηρίο. Σιγὰ-σιγὰ ... μήθηκε τὴν πλήρᾳ του τέχνη....Κι' ... ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Λίμίλιος ἄρχισε νὰ ... ζῇ γιὰ καλὰ τὴ γυναίκα του.

Καὶ τότε—αὐτὸς μὲ τὸ καμουτσίκι ... ρια, αὐτὴ γυναικοτὴ—ἄρχισε μὲ τὸ ... δος ἔρωτος γι' αὐτούς....

Ρ. ΝΤΕ ΦΛΟΡ

ΜΕ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΛΑΣΚΑΡΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 232)

τὰ ἀναοίθμητα ποὺ μοῦ ἔχει ἀφιερωθῆ ... Τὸ ἕνα μὲ τὸν πρίγκηπα Νικόλαον ... ἐξῆς, ὅπως μοῦ τὸ ἀφηγήθη ὁ ἴδιος :

«Θυμοῦμαι ὅτι ἤμουν θεατρικὸς κριτικὸς ... «Ἑστία καὶ κατώφθωνα νὰ ἀναγνίζω ... τί θεατρικὰ ἔργα ἐπρόκειτο νὰ παιχτοῦν ... Βασιλικὸ Θέατρο. Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ... ἐμοίραζε τοὺς ρόλους στοὺς ἠθοποιούς, ... νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὸν τίτλο τοῦ ἔργου, ... τας νὰ τὸν κρατήσῃ μυστικό. Ἀλλὰ ἐγὼ κατέφευγα σ' ἕνα ἄλλο στρατήγημα. Ἔπαιρνα ἀπὸ ἕνα φύλο μοῦ ἠθοποιὸ τὸ μέρος του κι' ἔτσι ἔβρισκα σὲ ποιὸ ἔργο ἀνῆκε. Ἡ αὐσηοὲς συστάσεις στὴν ἀρχὴ κι' ἡ ἀπειλὲς ποῦ πρίγκηπος ὕστερα πρὸς τοὺς ἠθοποιοὺς δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα, γιατὶ ἐγὼ σχεδὸν τὴν ἐπομένη τῆς διανομῆς τῶν ρόλων ἔσπευδα ν' ἀναγγείλω τὸ ἔργο ποὺ θὰ παιζόταν στὸ Βασιλικό. Ἐπὶ τέλους, ὁ πρίγκηψ, ἀπελπισθείς, πῆγε καὶ βρῆκε μιὰ ξένη κωμωδία, τὴν ὁποία μετέφρασε ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνες τῆς ἡμέρες ἔτυχε νάναι Καρναβάλι, τὸ ὁποῖο "τελείωνε μάλιστα. Ἑτοιμαζόμαστε λοιπὸν ὅλοι γιὰ τὴν περίφημη παρέλασι μπρὸς ἀπ' τὴν ἐξέδρα, στὰν πλατεῖα Συνεράγματος, ὅπου θὰ ἤσαν κ' οἱ βασιλεῖς μαζὶ μὲ τὸ «κομπάτο». Ἐγὼ ἔντυσα τὰ παιδιά μου περρόντους καὶ τἄβαλα μέσα σ' ἕνα Ἀποκρηάτικο ἅρμα. Στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔδωσα ἕνα δμορφο, μεταξωτό, πράσινο γοβάκι, σὲ ὁποῖο ἤταν δεμένη μιὰ ταινία ποὺ ἔφερε μὲ χρυσᾶ γράμματα τὴν ἐπιγραφή: «Τὸ γοβάκι τῆς κυρίας Καρολίνας». Ἐνῷ τὸ ἅρμα περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξέδρα, ὁ γυιός μου, σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλή μου, ἐξεσφενδόνισε τὸ γοβάκι κατὰ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ὁ ὁποῖος τὸ δέχτηκε κατάστηθα. Τὸ πῆρε μὲ περιέργεια στὰ χέρια του καί, μόλις διάβασε τὴν ἐπιγραφή, ἀναπήδησε καταπληκτος ἀπὸ τὴ θέση του. «Τὸ γοβάκι τῆς κυρίας Καρολίνας» ἦταν ὁ τίτλος τῆς νέας κωμωδίας ποὺ εἶχε μεταφράσει ὁ ἴδιος καὶ ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀνακοινώσει σὲ κανένα. Αὐτὸ τὸ ἀστεῖο ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσε τοῦ Νικολάου, γιατὶ ἤταν πολὺ τυπικὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Μ' ἐκάλεσε λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα διὰ μέσου τοῦ Γιάννη Πετρίδη καὶ μοῦ ὑπενθύμισεν αὐστηρῶς ὅτι «δὲν εἶμαστε τὸ ἴδιο πρᾶγμα γιὰ νὰ τοῦ παίζω τέτοιες φάρσες».

—Πῶς δὲν εἶμαστε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἀπαντῇ ὁ Λάσκαρης, καὶ ἐγείρεται τοῦ καθίσματος. (Σημειώσετε ὅτι ὁ Λάσκαρης εἶναι πανύψη-

Ἐντὸς τοῦ Νοβρίου κυκλοφορεῖ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ
«ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΥΤΕΣ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΕΤΣΙ»
Ἕνας ὅμορφος τόμος μὲ 13
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Πρόλογος
ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

λος). Ὑψηλότατος ἐσεῖς.... ὑψηλότατος κ' ἐγώ. Νικόλαος ἐσεῖς.... Νικόλαος κ' ἐγώ... Συγγραφεὺς ἐσεῖς... συγγραφεὺς κ' ἐγώ !..

Ὁ Νικόλαος ἐγέλασε κ' ἔκτοτε ἔγιναν σεβάσματοι φίλοι.

Καὶ ἕνα ἀόμη τελευταῖον :

«Ἕνας συγγραφεύς, μακαρίτης ἤδη, εἶχεν ὀλόκληρον ἐπιτελεῖον δεσποινίδων, τὸ ὁποῖον ἐφόντιζε νὰ γεμίζῃ τὸ θέατρον κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν ἔργων του. Σὲ μιὰ τέτοια παράσταση ἑνὸς ἀνοήτου ἔργου του, ποὺ τὸ θέατρον εἶχεν ὑπερεκχειλίσει κόσμου, μία ἀπὸ τὰς δεσποινίδας εἰς ἃς ὠφείλετο τὸ κατόρθωμα αὐτό, δεικνύουσα τὰ πλήθη πρὸς τὸν Λάσκαρην, τοῦ λέγει :

—Βλέπετε πλένα μὰ φορά !

—Τὴ ὀλέπω, ἀπήντησε ὁ Λάσκαρης δεικνύων καὶ αὐτὸς τὸν συγγραφέα μὰ *ça ne vaut pas la . . . piene!!*

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΑΤΩ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 239)

ἐλαφρά.

Κι' ἔτσι, στὴς 29 Μαΐου, μέσα σὲ μιὰ ἀσφυκτικὰ γεμάτη αἴθουσα, ἄοχισε ἡ δίκη. Ἔξω ἀπὸ τὸ δικαστήριο, τὸ πλῆθος θορυβοῦσε ζητώντας τὴν εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ ἐφτοῦλου δολοφόνου.

Ὅλοι περιμέναν νὰ δοῦν τὸν κατηγορούμενο, τὸν «ἀραῖο Σάρλ» καθὼς τὸν ἔλεγαν. Καὶ εἶδαν νὰ μπαίνῃ, τριαλίζοντας, ἕνας ἄνθρωπος καμπουριασμένος, μὲ χαμένο τὸ ἠθικό

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
Τηλέφωνον : 64 - 67
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙ�αΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτερ. : Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ : Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΕΤΟΣ Δ'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3
Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

9ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Καθημερινῶς καταφθάνουν συμμετοχαὶ εἰς ἔμμετρα καὶ εἰς πεζὰ διὰ τὸν 9ον Λογοτεχνικὸν Διαγωνισμὸν ποὺ προεκήρυξε ἡ «Ἑβδομὰς» εἰς τὸ 157ο φύλλον της, προσκαλοῦσα νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν ὅλους τοὺς φιλολογοῦντας ἀναγνώστας της. Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν λήγει, ὡς γνωστόν, τὴν 30ὴν Νοεμβρίου 1930.

10ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ,,

Ἕνεκα πληθώρας ὕλης, ἐπιφυλασσόμεθα εἰς τὸ προσεχὲς νὰ πληροφορήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον θέλει διεξαχθῇ ὁ διαγωνισμός, καθὼς καὶ διὰ τὰ διάφορα βραβεῖα.

τοῦ, ἐλεεινός, σωστὴ σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ του...

Ἔτσι εἶχε καταντήσει ὁ «ὡραῖος Σάρλ» !...

Σ' ὅ,τι τὸν ρωτοῦσαν ἀπαντοῦσε χωρὶς ἀποίθηση, ἀφηρημένα. Φαινόταν πὼς ἂν ὑπερῆσπιζε τὸν ἑαυτό του, αὐτὸ τὸ ἔκανε γιὰ χατῆρι μόνο τῶν δικηγόρων του....

Ὁ Ροῦ καὶ ὁ Λωσάρ, οἱ ξυλέπιποροι, κατέθεσαν :

—Εἶχε ἀσφαλῶς τὸν σκοπὸ νὰ μᾶς δολοφονήσῃ. Ἂν δὲν τύχαινε νὰ περάσουν οἱ χωρᾶτες, θὰ μᾶς σκότωνε μὲ τὸ πελέκυ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του!....

Κατόπιν, «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν», παρήλασαν διάφοροι μάρτυρες ποὺ κατέθεσαν πολλὰ ἐπιβαρυντικὰ γιὰ τὴν ἔκφυλη ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ κατηγορουμένου.... Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ δικηγόρος τῶν συγγενῶν τοῦ Μπερτράν, σηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

—"Ὅλα, ἡ στάση σας, τὰ ὑπονοούμενά σας, ὅλα ἀφίνουν νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι κατηγορεῖτε τὸν Μπερτράν Πεῦνὲ ὅτι ἐδολοφόνησε τὸν Φόρ. Σᾶς προκαλῶ νὰ τὸ ἀποδείξετε αὐτό!...

—Δὲν μπορῶ.... δὲ θέλω...., εἶπε μόνον ὁ Σὰρλ πέφτοντας ἀποκαμωμένος στὸ ἐδώλιό του....

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τότε ὅμως συνέβη κάτι καταπληκτικό : οἱ ἔνορκοι ἔκαναν ἕνα λάθος. Ἐνῶ ἤθελαν νὰ ὑπολογίσουν «μετρία σύγχυσιν» μόνο γιὰ τὸν φόνο τοῦ Πεῦνέ, διαστυπώσαν ἔτσι τὴν ἀπόφασή τους, ὥστε φαινόταν σὰ νὰ ὑπολογίζαν «μετρία σύγχυση» καὶ γιὰ τοὺς δυὸ φόνους.

Τὸ λάθος αὐτὸ ἔσωσε τὸ κεφάλι τοῦ Μπαρατώ. Καὶ καταδικάστηκε σεῖν ποινὴ τῶν ἐ... σοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων....

***

Πολλοί, βασιζόμενοι στὸ «μυστικὸ» ποὺ δὲν εἶχε ἀποκαλύψει, ἔλπιζαν πώς, μιὰ μέρα, ὁ Μπαρατὼ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀθωότητά του.

Ὁ θάνατος ὅμως τοῦ σφάλισε τὸ στόμα γιὰ πάντα τὰ χείλη. Κι' ἔτσι, κι' ἡ τελευταία τους αὐτὴ ἐλπὶς ἔσβυσε....

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ
θερμῶς εἰς τοὺς φιλάθλους ἀναγνώστας μας τὴν σοβαρὰν καὶ καθαρῶς ἀθλητικὴν ἐφημερίδα
ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

MODES ET TRAVAUX
ΤΟ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙ
ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν

	Ἀθηνῶν	Ἐπαρχιῶν
διὰ 3 μῆνας	85	97.
διὰ 6 μῆνας	170	194.
διὰ 1 ἔτος	325	373.

ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ λαμβάνουν ὡς δῶρα διάφορους φωτογραφίας τῶν ὡς ἑξῆς:

Συνδρομηταὶ
3 μηνῶν ὁ φωτογραφ. «Μικρὸ» τῶν 50 δρχ.
6 μηνῶν ὁ «Μινιατὸ» τῶν 50 δρχ.
12 μηνῶν 1 μεγέθυναιν 18×24 τῶν 125 δρχ.

Αἱ φωτογραφίαι καλλιτεχνικόταται καὶ μὲ πολὺ γοῦστο, φιλοτεχνοῦνται, ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τὸν γνωστὸν καλλιτέχνην φωτογράφον κ. Ι. Σχυλλάκην, Εὐαγγελιστρίας 16Α.

Οἱ συνδρομηταὶ τῶν Ἐπαρχιῶν ἐφόσον ἔρχονται εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ λαμβάνουν τὴν μεγέθυναιν τῶν πάσα τοῦ ἀναφερομένου φωτογράφου τοῦ *Modes et travaux*. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις θὰ φωτογραφίζωνται εἰς φωτογράφους τῶν κεντρικῶν πόλεων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ δημοσιεύσωμεν λίαν προσεχῶς.

Εὐκαιρία δ' ὅρους θέλουν νὰ εὐχαριστήσουν μητέρα, σύζυγον, ἀδελφήν, φίλην κλπ. Μὲ ἐλάχιστον ποσὸν προσφέρετε μίαν μεγεθυναιν καλλιτεχνικοτάτην καὶ μίαν συνδρομὴν δι' ἕν ἔτος εἰς τὸ τελειότερο φιγουρίνι: *Modes et travaux* ποὺ κάθε Κυρία ἢ Δεσποινὶς θὰ τὸ προτιμήσῃ ὁπωσδήποτε, διότι θεωρεῖται πλέον ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκογένειαν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Κ. Στυλιανίδης Εὐαγγελιστρίας 16 Α.

Καταστήματα :
Ἀθηνῶν, Εὐαγγελιστρίας 16 (ΦΕΚΟΡ).
Πειραιῶς, Φίλωνος 36 (Βλάχος καὶ Κοντογιάννης).
Πατρῶν Χαλαμπόπουλος καὶ Χαροκόπος.

Προσεχῶς
«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ...»

Ἰατρικά

Μαρ., Ἐνταῦθα.— Κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἄρχεται ἡ λειτουργία, ἥτις δὲν βλάπτει ἐὰν αὐθορμήτως ἐκδηλοῦται ἅπαξ ἢ δίς τοῦ μηνὸς καὶ θὰ παύσῃ ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ τακτοποιηθῇ φυσιολογικῶς.

Λογιοτήν, Θεσσαλονίκην.— Ἀπαιτεῖται ἐκλογὴ πεπειραμένου προσώπου, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐνήμερον τῆς καταστάσεως καὶ ἐπιβολὴ ἰσχυρᾶς θελήσεως, ἵνα ἐνδώσῃ ὁ προκαλῶν φόβος τῆς ἀποτυχίας.

Τὰ συχνὰ χλιαρὰ λουτρὰ ὠφελοῦσιν, ἐνῷ τὰ φαρμακα οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχουσιν.

Ι. Μ., Ἄργος.—Ἡ περιγραφὴ τῆς ἐνοχλήσεως εἶναι ἀγεπαρκὴς πρὸς διάγνωσιν καὶ τὸ ἀναγραφόμενον ἀόριστον «καθὼς καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν» ἐπηύξησε τὴν ἀσάφειαν. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ μᾶς γράψητε λεπτομερέστερον καθορίζοντες ἐπακριβῶς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἐρώτησιν προέρχεται πιθανῶς ἐκ τοῦ πάχους καὶ σᾶς συνιστῶ ν' ἀποφεύγητε τὰς λιπαρὰς, ἀμυλώδεις καὶ σακχαρώδεις τροφάς, δὶς δὲ τοῦ μηνὸς νὰ λαμβάνητε ἀλατοῦχον καθάρσιον.

Ν. Ε., Βόλος.—Δὲν ἐπιτυγχάνεται εὐκολῶς ἡ ταχεῖα ἐξάλειψις καὶ μάλιστα ὅταν πλεονάζουσιν. Ἐπειδὴ δὲ πρόκειται περὶ καλαισθησίας καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαυξηθῇ ἡ ἐκδηλωσις αὐτῶν διὰ χρησιμοποιήσεως δραστικῶν μέσων, συνιστῶμεν νὰ μὴ δίδετε μεγάλην σημασίαν, διότι διὰ τοῦ χρόνου αὐτοματῶς θὰ παρέλθωσιν.

Ἡ ἐπάλειψις αὐτῶν καθ' ἑκάστην μὲ διάλυσιν ὀξυγονούχου ὕδατος 1 πρὸς 2, εἶναι ἀκίνδυνος καὶ ἐνίοτε εὐδοκιμεῖ.

Σ. Φάρσ., Θεσσαλονίκην.— Ἐὰν δὲν προηγήθη ἐξάθρωσις, φλεγμονή τις, ἢ τραυματικὴ ἐπίδρασις, τότε ν' ἀποδοθῇ εἰς παθησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐκ λεπτῆς, συνεχοῦς καὶ κοπιώδους ἐργασίας, ὅτε ἡ μάλαξις μετὰ τῶν τοπικῶν θερμῶν λουτρῶν καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐνδείκνυνται.

Χρῆστον Κωνσταντινίδην, Ἐνταῦθα.—Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς περιγραφῆς καὶ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος ἐξάγεται ὅτι εἰσθε ἄνθρωπος λίαν ἐγγράμματος, ἀπορεῖτε δὲ πῶς καταφεύγετε εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας καὶ ὁ ἁπλοϊκώτερος γνωρίζει.

Ζακελίναν Κ., Ἐνταῦθα.— Ἡ φίλη σας ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ πάραυτα τὴν συνήθειαν αὐτήν, ἵνα μὴ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἴασιν τῆς σοβαρᾶς πνευμονικῆς παθήσεώς της καὶ καταστῇ νευροπαθής.

Συνιστῶ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πνευμοθώρακος μέχρις ἐξασφαλίσεως τῆς θεραπείας, προσέτι τὰ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐν καταλλήλῳ ὥρᾳ ἐπὶ τῶν κνημῶν τοῦ παλμοῦ, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἅπαξ τῆς ἡμέρας :
Bromure de potasse 10,0 Eau distillée 120,0
Sirop de fleurs d' oranger 30,0.

Ἐν κοχλιάριον τῆς σούπας ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τοῦ ὕπνου.

Νικ. Ἀνταμ., Κάϊρον.— Τὸ αἴτιον τῆς πρώτης ἐνοχλήσεως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαγνωσθῇ ἐπακριβῶς ἐκ μόνης τῆς περιγραφῆς σας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ μελετηθῇ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ σας ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τοπικῆς ἐξετάσεως καὶ ἐν ἀνάγκῃ δι' ἀκτινογραφίας. Ἐξωτερικῶς τὰ φάρμακα δὲν ὠφελοῦσι καὶ μὴ ματαιοπονῆτε εἰς ἐντριβάς. Ν' ἀποφεύγητε τὰ γυμνάσματα, τὴν ὀρθοστασίαν καὶ νὰ κάμνητε συχνὰ θερμὰ λουτρά.

Διὰ τὴν δευτέραν ἀνώμαλον κατάστασιν, ἐπειδὴ χρονολογεῖται ἀπὸ πολλοῦ, νὰ προτιμᾶτε τὸ ρυτινέλαιον, ἢν κοχλιάριον γλυκοῦ καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἢ Suppositoires à la glycérine pour adultes chaumel τιθέμενον κατὰ βάθος τὸ ἑσπέρας πρὸ τοῦ ὕπνου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἐρώτησιν, ὅταν ἀναφαίνονται νὰ τὰ καθαρίζητε διὰ πέσσεως μὲ βάμβακα καὶ νὰ ἐπαλείφητε ἀμέσως ἀραιὰν οἰνοπνευματώδη διάλυσιν βάμματος ἰωδίου, τὸ ἑστέρας πουδράρισμα μὲ poudre de riz soufrée 5%, δὶς δὲ τῆς ἑβδομάδος μεθοδικὴν μάλαξιν τῆς πασχούσης χώρας.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἐπαρχιῶν

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ἡ πόλις μας εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ φιλοξενήσῃ ἑλληνικὴν ἀθλητικὴν ὁμάδα καὶ νὰ παρακολουθήσῃ δύο ποδοσφαιρικὰς συναντήσεις, ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, μεταξὺ τῆς ὁμάδος «Ἄρης», πρωταθλητρίας Β. Ἑλλάδος καὶ τῶν ἰσχυροτάτων τουρκικῶν ὁμάδων Φενὲρ—Μπαξὲ καὶ Γαλατα—Σεραΐ.

Ἡ πρώτη συνάντησις Ἄρης—Φενὲρ-Μπαξὲ ἔλαβε χώραν εἰς τὸ στάδιον Ταξὶμ ἐνώπιον πολλῶν χιλιάδων θεατῶν καὶ μὲ διαιτητὴν τὸν Σερεφεδδὶν Μπέην. Ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν στίβον τῶν δύο ἀντιπάλων ὁμάδων ἐγένετο ὀεκτὴ μὲ φρενιτιώδη χειροκροτήματα.

Καίτοι οἱ περισσότεροι τῶν φιλάθλων εἶχον προβλέψει μίαν σοβαρὰν νίκην τοῦ Φενὲρ—Μπαξέ, λόγῳ τῆς τελείας φόρμας εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τελευταίως, ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὸ πολὺ μετρημένο παίξιμο τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος, ὁ ἀγὼν ἔληξεν ἰσόπαλος μὲ 2 τέρματα ἔναντι 2.

Κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον διεκρίθησαν διὰ τὸ ὡραῖον παίξιμό των ἀπὸ τὴν τουρκικὴν ὁμάδα οἱ: Ἀλαεδδὶν, Μουζαφὲρ, Ζακῆ, Καδρῆς, Λουτφὶ καὶ Φικρέτ, ἀπὸ δὲ τὴν ἑλληνικὴν ὁμάδα οἱ ἀδελφοὶ Βικελίδαι, Ἀγγελάκης, Ἀργυριάδης, Οἰκονόμου καὶ ὁ τερματοφύλαξ Κουμλῆς.

Ἡ δευτέρα συνάντησις Γαλατᾶ-Σεραΐ—Ἄρης ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ Χαμδῆ μπέη. Ἡ ἐμφάνισις τῶν ποδοσφαιριστῶν ἐχαιρετίσθη καὶ πάλιν μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγάς. Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὸν Ἄρην ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ μεγάλην ὑπεροχὴν τοῦ Γαλατᾶ—Σεραΐ μὲ τέρματα 5 ἔναντι 1. Ὁμολογητέον δὲ ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη ὑπεροχὴ τῆς τουρκικῆς ὁμάδος ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μερολήπτικὴν στάσιν τοῦ διαιτητοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε κακῶς ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος.

Τὰς δύο ἀνωτέρω συναντήσεις, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Νομάρχης Κων) πόλεως, ὁ διευθύνων τὸ ἐνταῦθα ἑλλην. Προξενεῖον κ. Δαλιέτος, ὁ ὑποπρόξενος κ. Ρωμάνος μετὰ τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ, ὁ Μουδαφὰκ μπέης, πρόεδρος τῆς τουρκικῆς ποδοσφ. Ὁμοσπονδίας, πολλαὶ ξέναι προσωπικότητες, καὶ ἀπειρον πλῆθος ἀπὸ τὴν ἐνταῦθα ὁμογενῆ καὶ ξένην μειονότητα.

Α. ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸ ἐνταῦθα γήπεδον τοῦ «Παναιτωλικοῦ Ἀγρινίου» ἐδόθη ποδοσφαιρικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν ὁμάδων «Λευκὸς ἀστὴρ» Πατρῶν καὶ «Παναιτωλικὸς» Ἀγρινίου, ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ ἐκ Πατρῶν κ. Π. Πλορεράζου. Νικήτρια κατόπιν ἑνὸς πολὺ σκληροῦ καὶ ὁρμητικοῦ παιχνιδίου ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς Πατρῶν μὲ τέρματα 4 ἔναντι 3. Διεκρίθησαν ἐκ τῆς νικητρίας ὁμάδος ὁ δεξιὸς ὀπισθοφύλαξ καὶ ὁ κεντρικὸς κυνηγός. Ἐκ τοῦ «Παναιτωλικοῦ» ὁ κεντρικὸς κυνηγὸς καὶ ὁ κεντρικὸς μέσος. Ὁ διαιτητὴς μέτριος. Τὴν συνάντησιν παρηκολούθησεν ἀρκετὸς κόσμος παρὰ τὴν κακοκαιρίαν.

—Σήμερον εἰς τὸ «Θέσπις» δίδεται ἡ συναυλία τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Ἀγρινίου «Ὀρφεὺς», ὅστις ἐξ ἐλλείψεως ἐπαρκῶν πόρων κινδυνεύει νὰ διαλυθῇ, πρὸς αἶσχος τῶν συμπολιτῶν μας. Ἐλπίζομεν ὅτι οὗτοι θὰ ὑποστηρίξουν ἐπὶ τέλους τὸν Σύλλογον αὐτόν, ποὺ ἀποτελεῖ μοναδικὸν στόλισμα γιὰ τὴν πόλιν μας.

Ν. ΤΡ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Μικραστατικῆς Λέσχης», δόθηκε ἡ πρώτη ψυχαγωγικὴ συγκέντρωσις τοῦ γνωστοῦ εἰς τὴν πόλιν μας «Φυσιολατρικοῦ Ὁμίλου Δεποτιδίων», ἡ ὁποία ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ συγχαρῶμεν τὸ Διοικ. Συμβούλιον καὶ ἰδιαιτέρως τὴν πρόεδρον δίδα Φοφὼ Μακρίδου εἰς τὰ φιλ[illegible] δα αἰσθήματα τῆς ὁποίας ὀφείλεται [illegible] ὀργάνωσις τοῦ συλλόγου ὡς καὶ τὸ πρ[illegible] τῶν ψυχαγωγικῶν συγκεντρώσεων κατὰ [illegible] χειμερινὴν περίοδον. Τὸ πρόγραμμα τῆς [illegible] τῆς, ἀρκετὰ ποικίλον, ἐγάρισε εἰς τοὺς [illegible] φευρεθέντας μερικὲς εὐχάριστες ὧρες.

Ἡ ἔναρξις τῆς ἑορτῆς ἐγένετο μὲ ἐκ[illegible] τὴν τοῦ «Ἐθνικοῦ Ὕμνου» ὑπὸ τῆς [illegible] μανδολινάτας, μετὰ ταῦτα δὲ ἐπ[illegible] χορὸς ὑπὸ τοὺς ἤχους ραδιοφώνου.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ [illegible] δησε μὲ τὴν χαριτωμένη ὁσο καὶ [illegible] φωνή της ἡ δὶς Ἀρίστη Χρυσοχόου, [illegible] καὶ ἡ δὶς Μαρουτιαν συνοδεία πιανο [illegible] δίδος Μιλάτου. Μεταξὺ τῶν παρ[illegible] διακρίνονται αἱ δίδες Δ. Παυλίδου, [illegible] σασιάδου, Ἠρείδου, Ἰωαννίδου, [illegible] Κοκκίνου, ἀδελφαὶ Σορμακέζη, [illegible] δου, Μιχαηλίδου, Σ. Ἀναστασιάδου, [illegible] Μακρίδου, Καραγιαννίδου, Κωνσ[illegible] Συμεωνίδου, Μαλλαχασῆ, Στερεοῦ, κ. [illegible] τῶν κυρίων παρευρέθησαν οἱ κ. κ. [illegible] ζας, Ἰόδης, Ἀναστασιάδης, Μ[illegible] δης, Μακρίδης, Μαλλαχασῆς, Σπ[illegible] Ἀξιωτίδης, Χιοτόπουλος, Ψάθας, [illegible] νίδης, Τζιλμπέρης, Ζάνγκλης κ. [illegible]

ΠΥΡΓΟΣ (Ἠλείας). (Τοῦ ἀνταπ[illegible] μας).— Μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλ[illegible] τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελ[illegible] τὸ τελείως ἤδη ἀνακαινισθὲν γ[illegible] «Ἡρακλέους» ἡ πανηγυρικὴ ἑορτὴ τ[illegible] Λυκείου μας, διοργανωθεῖσα θαυμασ[illegible] πιτυχοῦσα χάρις εἰς τὰς ἀδόκους π[illegible] τῆς ἀξιοτίμου ἐπιτροπῆς, ἀποτελ[illegible] τῶν κ. κ. Δ. Καραβασίλη, Ν. Κα[illegible] Πετροπούλου, Κ. Παπαθανασίου, Α. [illegible] λύρα, Ι. Παπαδάτου, Χρ. Ψωμ[illegible] Δούρου, τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τοῦ [illegible] Συλλόγου ὁ «Ἡρακλῆς», τοῦ ὁποίου [illegible] Μαίρης Σαγιάννου—Κατσίλη καὶ τῆς [illegible] λαρμονικῆς μας.

Εἰς τὰς 3 1)2 μ. μ. ὁ συρρέων κ[illegible] πολαμβάνει τὸν ὑπὸ τῆς μουσικῆς [illegible] μενον Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ ἔπειτα ὁ [illegible] χῶν κ. Μάλλης κηρύττει τὴν ἔναρξιν τ[illegible] λετῆς δι' ὡραίου καὶ ἐμπνευσμένου [illegible] Ἐπαχολουθεῖ παρέλασις τῶν μαθητ[illegible] Λυκείου καὶ τῶν ἀλλίων Ἡρακλειδῶν [illegible] γραφικὰς στολὰς των ὑπὸ τὰ πατητ[illegible] ροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν [illegible] θους. Μετὰ ταῦτα ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ [illegible] τοῦ «Ἡρακλέους» κ. Μένης Ντ[illegible] παραδίδει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν τριῶν [illegible] κ. Ἀραμακόλαν χρυσοκένητον σημαι[illegible] Συλλόγου δι' ὡραίας προσφωνήσεως, [illegible] ὁποίαν ἀπαντᾷ καταλλήλως ὡς ἀντιπ[illegible] τοῦ Δήμου κ. Γ. Παπασχινᾶς, προ[illegible] λαμπρὸν μετάλλιον, φέρον τὴν παρ[illegible] Ἡρακλέους μετὰ τῆς ρήσεως «Ἀπρ[illegible] νων, Ἡρακλέα βραβεύει», εἰς τοὺς νικ[illegible] θλητάς, οἵτινες ἀκολούθως δίδουν τὸν [illegible] μισμένον ὅρκον. Μετὰ τὴν ἐπιτυχ[illegible] λίαν τοῦ ποιήματος τοῦ Ἀ. Βελ[illegible] «Γρηγόριος ὁ Ε'» ὑπὸ τοῦ τελειοφ[illegible] Γυμνασίου κ. Σοφιανοπούλου, γίνεται [illegible] σις πλαστικῶν χορῶν ὑπὸ χαριτωμ[illegible] ποιόπαιδων. Ὅταν ἐτελείωσαν καὶ τ[illegible] ξατο ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἀρχαίας [illegible] τραγῳδίας τοῦ Σοφοκλέους «Ἀντιγ[illegible] των προσώπων τοῦ ἑλληνικοῦ ἐν τῇ πόλ[illegible] παραμένοντος θιάσου, ἤτις ἐστεφανω[illegible] κτὴν ἐπιτυχίαν χάρις εἰς τὴν ὑφ[illegible] θεσίαν τοῦ ἔργου καὶ τὴν ἀπαραλλ[illegible] μεθ' οὗ ὑπεδύθησαν τοὺς ρόλους τῶν [illegible] ποιοί, φανερώσαντες τὰ ὑπέρ[illegible] των. Εἰλικρινῆ συγχαρητήρια καὶ [illegible] χὰς εἰς τὴν δραστηρίαν ἐπιτροπὴν τοῦ [illegible]

—Λῆ «Ἡρακλέους»—«Ἕνωσις Φιλ[illegible] Πειραιῶς (3—4).—Βα «Ἡρακλέ[illegible] νωσις Κων) πόλεως» Πύργου [illegible] «Ἡρακλέους»)—«Ἐθνικὸς» Πύργου [illegible] Ἀθλοθέτης τὸ ζαχαροπλαστεῖον «Ρ[illegible]

ΤΑΚΗΣ ΔΟΣ[illegible]

Ἐπισκεφθῆτε τὴν συλλογὴν τῶν μαλλιῶν
PATONS & BALDWINS
Ἡ μεγαλυτέρα μάρκα τοῦ κόσμου
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ 'ΒΟΜΒΥΞ,
ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΗΣ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 52

URODOL
Κατὰ τῶν ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία
Πειραιεῦ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΦΘΑΣΕ !!
ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΚΡΥΟ
ΜΕ ΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗΝ
ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΝ ΚΑΝΖΟΥΧ
ΕΙΝΕ ΥΓΡΑ ΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΟΛΗ Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΟΣΔΙΔΕΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΑΝΕΙ ΑΝ. ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΣ ΡΥΤΙΔΑΣ ΑΠΑΛΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ.
ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα
Γεν. Ἀντιπρ. Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ, Στοὰ Πέσματζόγλου.

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε. Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμερῶν, δύνασθε νὰ δῆτε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ δέρμα σας. Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν ῥυτίδες μὲ τὴν ταχυτέραν χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς κρέμας.
ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ

ΥΣΤΑΝ ΚΑΨΟΥΛΕΣ
Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν
Ἀντιπρόσωποι. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ
Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἔνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σία (ΠΕΙΡΑΙ)

ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΧΩΝΙΑ
Ἀσφάλεια κατὰ παντὸς κινδύνου ἢ ἀπωλείας πετρελαίου, βενζίνης ἢ ἄλλων ὑγρῶν, χάρις εἰς τὸ αὐτόματον χωνί. Εὐθὺς ὡς γεμίση ἡ λάμπα, φιάλη ἢ δοχεῖον σταματᾷ μόνον του χωρὶς ποτὲ νὰ χυθῇ ἔξω καὶ μία σταγών. Τιμὴ 10 δραχμαί. Γραφεῖον Ε. Χ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Πατησίων 53 (Ἀθῆναι).

Κυρίαι Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μόνον μὲ τὴν ΒΑΦΗ VAUBRY ἠμπορεῖτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας. Ἡ ΒΑΦΗ VAUBRY δὲν ξεβάφει ποτέ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα. Χονδρικὴ πώλησις: Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ἀθῆναι (Ὁμόνοια)

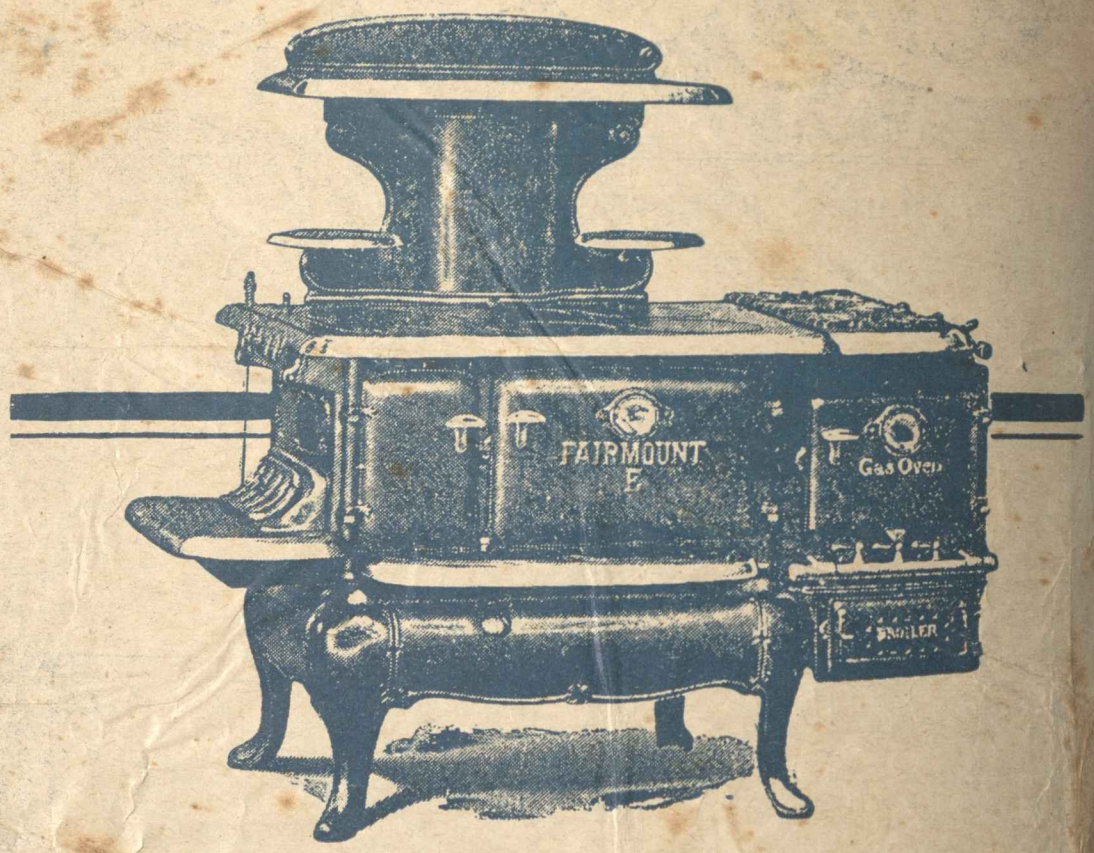

FAIRMOUNT

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΑΘΑΡΟΝ, ΑΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ:

ΜΕ 5 ΟΚΑΔΕΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗ:

Μαγειρική, Φοῦρνο, Ἐσχάρα, Σουβλάκια, χῶρον διὰ σίδηρα σιδηρώματος καὶ

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ ἐπὶ 8—10 ὥρας.

Ἐκ τῆς οἰκονομίας τῆς καυσίμου ὕλης ξεπληρώνεται ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν

Εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου, ἔχομεν τὰ ὀνόματα κατενθουσιασμένων πελατῶν ποὺ ἀντικατέστησαν τῆς Κουζίνες των μὲ FAIRMOUNT.

Η ΙΔΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΕ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΓΚΑΖΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μεγέθη διάφορα καὶ διὰ ξενοδοχεῖα

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Διὰ τὰς Κουζίνας FAIRMOUNT *κάθε στερεὰ καύσιμος ὕλη εἶναι κατάλληλος*

Παρακαταθήκη παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ

Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗ

ΕΡΜΟΥ 86 (εἴσοδος Ἁγυιᾶς) ΑΘΗΝΑΙ